ПРИШЪЛЦИ

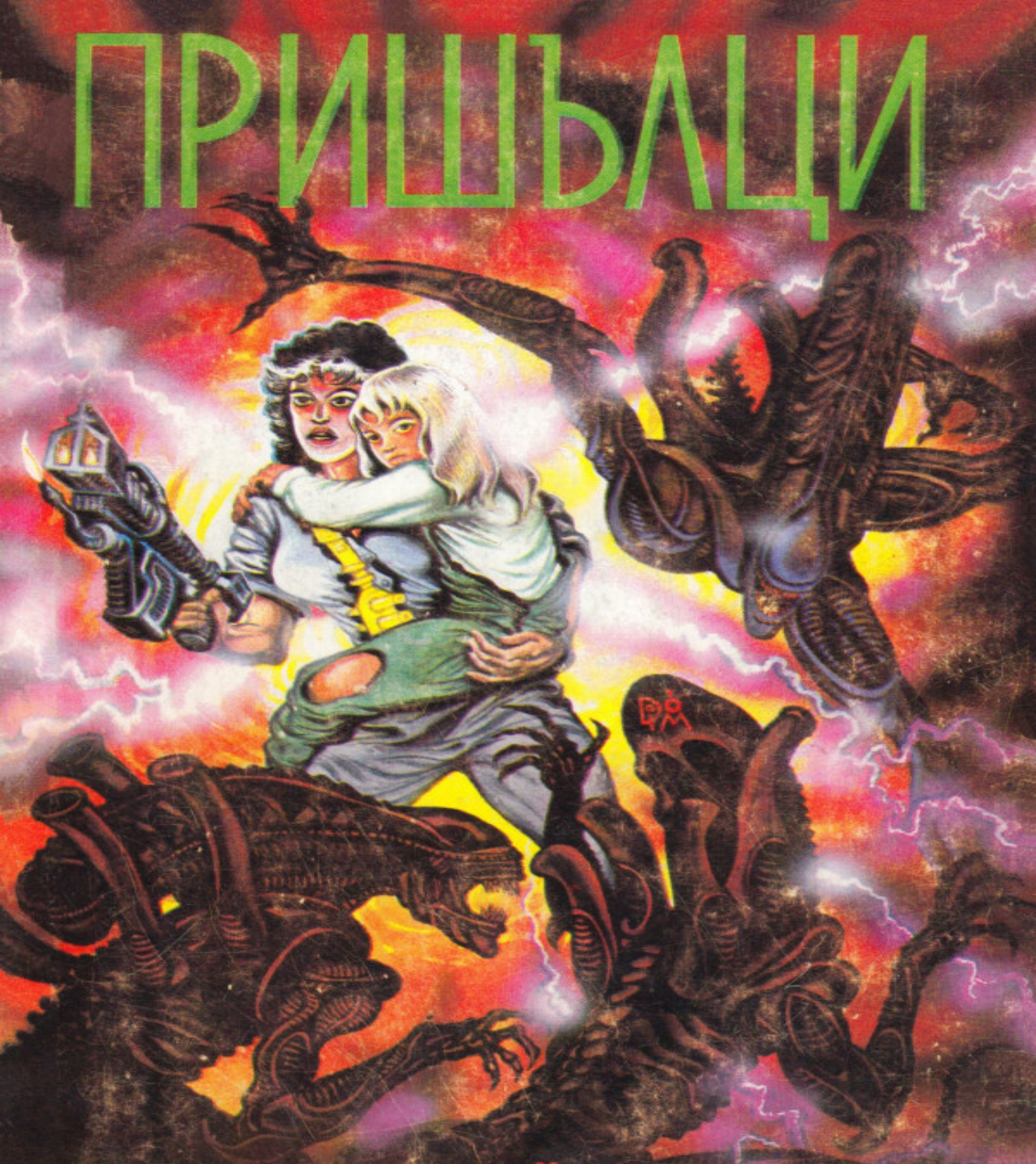

АЛЪН ДИЙН ФОСТЪР

ЗА ДА ЖИВЕЯТ ТЕ ТРЯБВА ДА УБИВАТ

PLEIAD SOFIA 07

АЛЪН ДИЙН ФОСТЪР
ПРИШЪЛЦИ

Превод: Ирена Алексиева

chitanka.info

За да живеят, те трябва да убиват.

Сега те отново са тук.

Изпълнили цялата планета, те чакат…

Рипли се връща…

Единствен жив свидетел на ужаса, който покоси екипажа й преди години, сега тя решава да помогне на една експедиция към ада, от който някога бе избягала.

Защото на една планета, далече от Земята, ги чака невероятната чудовищност на пришълците, стотици пъти по-силна и по-коварна.

В този свят на внезапен, невъобразим ужас те приижда, атакуват без предупреждение отново, и отново, и отново, за да превърнат човешката раса в жив инкубатор.

На Х. Р. Гигър

Майстор, който разкрива повече за същността ни, отколкото самите ние бихме искали да знаем.

ГЛАВА ПЪРВА

Двама спящи.

Две спящи тела, между които нямаше особена разлика, въпреки някои очевидни различия. Едното бе дребно, другото — по-едро. Едното беше на жена, другото — на мъж. В устата на първото имаше съчетание от остри и плоски зъби — явен признак на всеядност, докато челюстите на второто бяха създадени да режат и проникват. И двамата бяха издънка на потомствени убийци. Това беше генетична тенденция, която първото тяло се бе научило да смекчава. Второто си оставаше съвсем неопитомено.

Други разлики можеше да се видят по-скоро в съня им, отколкото в техния външен вид. Жената спеше неспокойно. Спомени за неописуем ужас, преживян наскоро, изплуваха от дълбините на нейното подсъзнание и нарушаваха кроткия покой на анабиозата. Тя би се хвърляла и мятала рисковано, ако капсулата, в която лежеше не ограничаваше движенията й и ако при дълбок сън мускулната активност не беше сведена до минимум. Затова тя се мяташе и хвърляше мислено, без да го съзнава. По време на анабиоза човек не осъзнава нищо.

Понякога, обаче, мрачен и противен спомен излизаше на повърхността и за миг вземаше връх над нейния покой, както мръсната вода изплува по градските улици. Тогава тя стенеше от капсулата и сърцето й започваше да бие по-силно. Компютърът, който я пазеше като електронен ангел, отбелязваше повишената активност и реагираше с намаляване на телесната й температура и увеличаване на притока на стабилизиращи лекарства в организма й. Тя спираше да стене и отново тихо и спокойно се отпускаше в постелята си. Едва след време кошмарът се връщаше.

Малкият убиец до нея реагираше на тези откъслечни преживявания като трепваше, сякаш в отговор на страданията на своя спътник. После, той също се успокояваше и започваше да сънува малки, топли тела и горещата кръв, която тече в тях, уюта на сродната

компания и надеждата, че всичко това отново ще се случи. Той знаеше, че ще се събудят едновременно или изобщо няма да се събудят.

Последното не тревожеше съня му. Той беше по-търпелив в своята анабиоза и имаше по-ясна представа за мястото си в космоса. Стигаше му да спи и да чака, разбирайки, че когато съзнанието му се възвърне, ако се върнеше, той щеше да бъде готов, отново да вилнее и убива. А дотогава почиваше.

Времето минаваше, ужасът — не.

В безкрайността на Вселената, слънцата са само малки песъчинки. Белите джуджета почти не се забелязват, а малък обект, като спасителният кораб, изпратен да издири изчезналия „Ностромо“, е толкова нищожен, че сякаш почти не съществува в тази празнота.

Той се носеше през огромния вакуум като електрон, излязъл от атомната си орбита. И все пак, дори свободен електрон може да бъде забелязан, ако на него попаднат хора, съоръжени с апарати, способни да го различат. Случи се така, че курсът на спасителния кораб го отведе близо до позната звезда. Такъв шанс не се срещаше често. Той мина съвсем близо до друг кораб (в космоса „съвсем близо“ ще рече разстояние по-малко от една светлинна година) и странникът се появи в края на панорамния му екран.

Този, който видя индикатора, настояваше да не му се обръща внимание. Твърдяха, че е прекалено малък, за да е кораб. Какво ли можеше да прави там? А и корабите обикновено установяваха връзка. Този бе по-тих и от мъртвец. Най-вероятно това беше изкуствен астероид — дезертирал къс от никел и желязо, изпратен да огледа Вселената. Ако беше кораб, той поне щеше да изпрати сигнали за бедствие на някой от възможните обхвати.

Но капитанът на патрулния кораб беше любопитен човек. Малко отклонение от техния курс щеше да им даде възможност да огледат тихия скитник, а хитрото водене на корабните книги щеше да е достатъчно, за да се оправдае цената на обхода пред собствениците. Заповедите бяха дадени и компютрите заработиха, за да уточнят траекторията. Когато минаха покрай странника, преценката на капитана се потвърди. Това беше спасителна капсула.

Все още нямаше признаци на живот, нито отговор на учтивите запитвания. Дори светлините бяха изгасени. Но капсулата не беше съвсем мъртва. Като тяло в ледена вода, тя извличаше енергия от повърхността си, за да предпази нещо изключително важно, скрито в дълбините й.

Капитанът посочи трима от екипажа, които да се качат на скитника. Внимателно, като орел, който си играе с паднало перце, големият кораб се приближи до „Нарцис“. Металът се целуна с метал. Прикачващите механизми бяха пуснати и шума от скачването отекна в двата корпуса.

Облечени в изолационни костюми, тримата мъже влязоха в херметическата камера. Носеха прожектори и друга екипировка. Въздухът беше прекалено ценен, за да се похаби във вакуума, така че те търпеливо изчакаха докато корабът им изтегли всичкия кислород. После вратата на външната камера се плъзна.

На пръв поглед спасителната капсула не изглеждаше окуражаващо. През илюминатора на вратата не се виждаха светлини. Вътре нямаше признаци на живот. Когато натиснаха копчетата отвън, вратата отказа да се отвори. Явно беше залостена отвътре. След като се убедиха, че в кабината няма въздух, тримата пуснаха робот-оксиженист да се справи с вратата. Двойните прожектори блестяха ярко в тъмнината и светлината им се процеждаше от двете страни на вратата. Пламъците на оксижена се срещнаха в долната част на преградата. Двама от екипа хванаха третия под мишниците и той изрита метала встрани. Проходът беше открит.

Вътре спасителният кораб беше тъмен и тих като гроб. Сплетени подвижни кабели се виеха като змии по пода. Разкъсаните им оръфани краища стигаха почти до входната врата. Горе, близо до кабината на пилота се виждаше слаба светлина. Тримата мъже се запътиха към нея.

Познатият купол на анабиозната капсула светеше отвътре и неканените гости се спогледаха, преди да се приближат. Двама от тях се наведоха над дебелия стъклен похлупак на прозрачния саркофаг. Зад тях, спътника им разглеждаше апаратурата и си мърмореше:

— Вътрешното налягане е положително. Това означава, че връзката между корпуса и системите е нормална. Изглежда нищо не е повредено. Просто е изключено, за да се пести енергия. Налягането на капсулата е стабилно. Захранването е нормално, въпреки че обзалагам

се, батериите са почти на привършване. Колко са слаби вътрешните индикатори. Някога виждали ли сте анабиозна капсула като тази?

— В края на двайсетте — каза спътникът му и се наведе над стъклото. — Хубаво маце — промърмори той в говорителя.

— Хубаво, как ли пък не! — приятелят му изглеждаше разочарован.

— Всички индикатори за жизнените функции светят зелено. Значи тя е жива. Това ще ни е печалбата от спасителната операция, момчета!

Другият изследовател ръкомахаше учудено.

— Ей, при нея има нещо. Не е човешко същество. То също изглежда живо. Не мога добре да видя. Част от него е под косата й. Май че е оранжево.

— Оранжево ли?

Лидерът на тройката избута останалите и долепи шлема си до прозрачната преграда.

— Каквото и да е, има нокти.

— Ей! — единият от тях сбута спътника си. — Може би е извънземна форма на живот, а? Сигурно струва някой и друг долар.

Рипли избра точно този момент да се раздвижи, макар и съвсем леко. Няколко кичура се спуснаха по възглавницата и съществото, което спеше, долепено до нея, се видя по-ясно.

Лидерът на групата се изправи и поклати многозначително глава.

— Ще ти се. Това е просто една котка.

Тя полагаше неимоверни усилия, за да чува. За зрение и дума не можеше да става. Гърлото й, черно, сухо и дразнещо, беше като буца антрацит в олекналата черупка на черепа й. Езикът й се движеше отпуснато по отдавна забравена територия. Тя се опитваше да си спомни как се говори. Устните й се отлепиха. От дробовете й бързо излезе въздух и те изсвистяха болезнено от това първо усилие след дългия сън. Резултатът от мъчителното взаимодействие между устни, език, небце и дробове беше триумф, изразен в една-единствена дума:

— Вода!

Нещо гладко и хладно се допря до устните й. Шокът, който изпита при допира с влагата, бе неописуем. Споменът за миг я накара

да отхвърли тубичката с вода. В друго време и на друго място подобно усещане за влажен допир беше прелюдия към необичайна и особено мъчителна смърт. От тази тубичка, обаче, течеше само вода. Докато я подаваха към устата й спокоен мелодичен глас я посъветва:

— Не гълтай! Пий на капки!

Тя се подчини, въпреки че част от нейното съзнание крещеше час по-скоро да всмукне живителната течност. Колкото и да е странно, не се чувстваше обезводнена, а просто ужасно жадна.

— Хубаво е — промълви тя дрезгаво. — А нещо за ядене имате ли?

— Още е рано — каза гласът.

— Жалко. А малко плодов сок?

— Лимоновата киселина ще те разяде отвътре.

Гласът се поколеба, сякаш преценяваше нещо и после добави:

— Опитай това.

Лъскавата метална тубичка пак се допря леко до устните й и тя с удоволствие се впи в нея. Студеният сладък чай се разля като водопад по гърлото й, задоволявайки и жаждата, и първото й желание да хапне нещо. Когато се напи, тя само каза и тубичката се дръпна.

Нов звук атакува слуха й. Беше чуруликането на някаква екзотична птица. Вече бе възвърнала слуха и вкуса си. Време беше да се опита да прогледне. Очите й се отвориха и тя съзря пред себе си девствена тропическа гора. Дърветата възправяха кичести, зелени корони към небето. Ярки крилати същества във всички цветове на дъгата бръмчаха, прелитайки от клон на клон. Когато се навеждаха да пият вода или се втурваха да ловят насекоми, птиците, като самолети оставяха след себе си диря с дългите си пернати опашки. От къщичката си в стъблото на една смокиня надничаше райска птица.

Орхидеи цъфтяха с огромни цветове. Щурци пъплеха като подвижни бижута между листа и паднали клонки. Отнякъде се появи гризли, видя я и се шмугна в храсталака. Вляво от величавата широколистна гора, се клатеше маймуна-ревач и нежно напяваше на малкото си.

Сетивното натоварване беше прекалено. Тя затвори очи пред шумното изобилие на живота.

По-късно (След час? След ден?) в стабилните корени на огромно дърво се появи процеп. Той се разшири и скри тялото на подскачаща

мармозетка. В отвора се появи жена и го затвори след себе си, заличавайки временната безкръвна рана в дървото и животното. Тя докосна скрит ключ на стената и тропическата гора изчезна.

Пейзажът беше просто добра холограма, но сега, след като вече го нямаше, Рипли видя сложната медицинска апаратура, която гората прикриваше. Вляво, съвсем близо до нея стоеше дежурната ординаторка, която така любезно беше отговорила на първите й желания за вода и студен чай. Машината стоеше неподвижно до стената и, анализирайки всичко, което ставаше в тялото й, беше готова да приложи лечение, да осигури храна и вода или ако трябва, да повика човек на помощ.

Новодошлата се усмихна на пациентката и повдигна облегалката на леглото на Рипли с дистанционно управление, закачено на джобчето й. На фона на бялата униформа, цветният етикет, на който пишеше, че е ординатор, привличаше погледа. Рипли я огледа внимателно, но така и не разбра дали усмивката й е сърдечна или просто служебна. Гласът й беше приятен и майчински, без това да звучи досадно.

— Успокоителните изтощават. Смятам, че вече нямате нужда от тях. Разбирате ли ме?

Рипли кимна. Ординаторката огледа пациентката си и заключи:

— Да опитаме нещо ново. Защо пък да не отворим прозореца?

— Аз вече съм се предала. Защо не се откажете и вие?

Усмивката й леко се сви в ъглите, но скоро след това отново беше предишната. Явно беше професионална и тренирана, а не сърдечна. И защо ли трябваше да бъде? Тя не познаваше Рипли и Рипли не я познаваше. Тогава?

Жената насочи дистанционното към стената срещу леглото и каза:

— Внимавайте за очите си. Притворете ги.

„Сега мога и да не се подчиня“ — помисли си Рипли.

Въпреки това, тя сви очи да се предпази от блясъка.

Някакво моторче забръмча тихо и автоматичната стена се плъзна към тавана. Ярка светлина изпълни стаята. Въпреки че беше филтрирана и омекотена, тя пак предизвика шок в уморения организъм на Рипли.

През илюминатора се виждаше огромното празно пространство. Всичко беше извън тази празнота. Вляво, модулната среда на

станцията „Гейтуей“ образуваше парабола. Изкуствените клетки бяха сглобени като детска мозайка. Две комуникационни антени надничаха отдолу. В цялата панорама най-впечатляващото нещо беше яркият кръг на Земята. Африка — кафяво петно, обрамчено в бяло сред лазурносиния океан. Средиземно море — като изумрудена диадема, която краси Сахара.

Рипли беше виждала всичко това и преди. Първо в училище, а после и на живо. Тя не беше толкова впечатлена от гледката. По-скоро беше доволна, че тя все още съществува.

Всичко, което й се случи напоследък я караше да мисли, че това не може да бъде истина. Струваше й се, че онзи кошмар е всъщност действителността, а изящният и приканващ глобус е само горчива илюзия. Гледката беше така успокояваща, позната, окуражаваща, като старо плюшено мече, което пазиш от детството си. Картината се допълваше от светлото тяло на Луната, което се носеше като странстваща точка наоколо под майчинската закрила на Земята.

— Е, как се чувстваме днес?

Рипли осъзна, че ординаторката говори на нея, а не просто за нея.

— Зле.

Някой някога й беше казал, че има хубав и необичаен глас. Сега тя трябваше да си го възвърне. В момента нито една част от тялото й не функционираше с оптималния си капацитет. Тя се чудеше дали ще се възстанови напълно, защото сега тя беше много различна от онова, което беше преди. Една беше жената, която тръгна на редовен полет с кораба, който вече не съществуваше, друга се върна и лежеше сега в болничното легло, загледана в сестрата до себе си.

— Само зле?

„Направо може да те възхити тази ординаторка! — помисли си Рипли. — Не губи лесно кураж.“

— Така поне е по-добре от вчера. Бих нарекла вашето „зле“ огромен скок в сравнение с предишното „ужасно“.

Рипли стисна очи, после ги отвори бавно. Земята все още беше там. Времето, за което досега не даваше и пет пари, изведнъж доби ново значение.

— Откога съм на „Гейтуей“? — попита тя.

— Само от два дни — отвърна ординаторката, без да спира да се усмихва.

— Струва ми се повече.

Ординаторката се обърна и Рипли се замисли дали тя е отегчена или загрижена от скромните й наблюдения.

— Чувствате ли се готова да приемате гости?

— А имам ли избор?

— Разбира се, че имате. Вие сте пациентът. След докторите вие най-добре знаете от какво имате нужда. Ако искате да останете сама — оставате.

Рипли сви рамене и остана малко учудена, че раменните й мускули се справиха с движението.

— Била съм сама достатъчно дълго. Каква досада! Кой иска де ме посети?

Ординаторката отиде до вратата.

— Всъщност посетителите са двама.

Рипли видя, че тя отново се усмихва.

В стаята влезе мъж. Рипли не го познаваше, но познаваше досадата, изписана върху физиономията на дебелия, рижав котарак, който непознатият носеше.

— Джоунс!

Тя се изправи. Вече нямаше нужда от опората на леглото. Мъжът с облекчение предаде големия котарак в ръцете й. Тя го притисна към себе си и каза:

— Ела, Джонси, ти стар разбойнико, ти малка пухкава топчице…

Котката търпеливо понесе този досаден израз на чувства, така типичен за хората, с цялата гордост на своята порода. По този начин Джоунс изрази обичайното разбиране, което котките проявяват към хората. Който и да е извънземен наблюдател, поне малко запознат с обстоятелствата, не би се усъмнил дори за миг кое от двете същества на леглото е с по-висок интелект.

Мъжът, който беше донесъл добрата рижа вест, придърпа един стол близо до леглото и зачака търпеливо да го забележат. Той беше около тридесетте, хубав, но не фрапантен. Носеше неописуем работен костюм. Усмивката му не бе по-истинска от тази на лекарката, въпреки че явно беше упражнявана по-дълго.

Рипли най-после удостои присъствието му с леко кимване, но продължи да си говори с котката. Той си помисли, че ако не иска да го сметнат просто за човек, донесъл пратката, трябва сам да направи първата крачка.

— Хубава стая — каза той, въпреки че съвсем не мислеше така.

„Прилича на провинциалист, но не говори като такъв“ — помисли си Рипли, докато той придърпваше стола по-близо до леглото.

— Казвам се Бърк. Картър Бърк. Работя за Компанията, освен това съм свястно момче. Радвам се, че се чувствате по-добре.

Последното поне звучеше искрено.

— Кой ви каза, че се чувствам по-добре? — каза тя и плесна Джоунс, който мъркаше доволно и ръсеше косми над стерилното легло.

— Лекарите и машините. Казаха ми, че слабостта и липсата на ориентация скоро ще изчезнат, въпреки че не ми изглеждате неориентирана. Това май са странични ефекти от необичайно дългата анабиоза или нещо подобно. Биологията никога не ми е била любим предмет. По ме бива в цифрите. Вашите, например, са се обединили в много хубава комбинация.

— Надявам се, че изглеждам по-добре, отколкото се чувствам, защото се чувствам като вътрешността на египетска мумия. Казахте „необичайно дълга анабиоза“. Колко време съм спала? — Рипли посочи към ординаторката, която ги гледаше и добави — Те не ми казват нищо.

Гласът на Бърк прозвуча успокоително, бащински:

— Е, може би е по-добре да не се тревожите още за това.

Ръката на Рипли бързо се измъкна от завивките и го хвана над лакътя.

— Не. Вече съм в съзнание и нямам нужда от повече глезене. Колко време?

Той погледна към ординаторката. Тя сви рамене и се обърна, за да се отдаде на някаква неразбираема бъркотия от светлини и тръбички. Когато отново погледна жената, която лежеше в леглото, той установи, че не може да откъсне очи от нейните.

— Добре. Не ми е работа да ви казвам, но инстинктите ми сочат, че сте достатъчно силна да го понесете. Петдесет и седем години.

Цифрата я удари като чук, не — като петдесет и седем чука. Удари я по-силно от събуждането, по-силно от първата среща с родния свят. Тя сякаш се сви, сякаш изгуби едновременно сила и цвят и се свлече на постелята. Изведнъж изкуствената гравитация на станцията й се струваше три пъти по-голяма от земната и сякаш я притискаше. Въздушният дюшек, на който почиваше, се изду около нея и заплашваше да я задуши.

Главният лекар погледна предупредителните светлинки пред нея, но всичките оставаха непроменени.

Петдесет и седем години! Повече от половин век тя беше пътувала в дълбок сън. Приятелите, които беше оставила бяха остарели и починали. Семейството й се бе разраснало и променило. Светът, от който тръгна, сигурно беше станал неузнаваем. Правителства бяха избирани и сваляни. Изобретения бяха завладявали пазарите, излизали от употреба и изхвърляни.

Никой не беше преживял в анабиоза повече от шестдесет и пет години. След това тялото започваше да се разпада и капсулата не беше способна да поддържа живота в него. Тя едва беше оживяла. Беше надхвърлила границите на физиологически възможното. Беше надживяла самия живот.

— Петдесет и седем!

— Стигнала сте почти до крайния предел на възможностите — каза й Бърк. — Сигналните ви лампи са отказали. Било е чиста случайност, че този спасителен екип вие е открил, когато…

Той се поколеба.

— Добре ли сте?

Тя се изкашля. Първо леко, а после по-силно. Лицето й беше напрегнато. Изражението й се смени от загриженост към нарастващ ужас. Бърк се опита да й подаде чаша вода от нощното шкафче, но тя я блъсна. Чашата падна и се разби на пода. Джоунс наостри козина, изскимтя и хукна да бяга. Ноктите му дращеха по гладката пластмаса.

Когато конвулсиите започнаха, Рипли притисна гърдите си, гърбът й се изви в дъга. Тя изглеждаше сякаш се задушава.

Ординаторката крещеше в микрофона:

— Синият бутон на петстотин и петнадесет! Синьото на пет, едно, пет!

Рипли започна да се мята в леглото и ординаторката и Бърк я сграбчиха за раменете. Те я държаха така, докато един лекар и двама санитари се втурнаха в стаята с гръм и трясък.

Това не можеше да се случи. Не можеше!

— Не, не-е-е! — изкрещя Рипли.

Двамата санитари се мъчеха да завържат краката и ръцете й, но тя се мяташе обезумяла. Завивките литнаха във всички посоки. Единият й крак просна санитаря на земята, а другият проби бездушното стъклено око на един монитор. Скрит под едно шкафче, Джоунс свирепо гледаше стопанката си и ръмжеше.

— Дръжте я! — крещеше докторът — Дайте ми кислородна маска! И петдесет милилитра…

Изведнъж бликна кръв и горният чаршаф стана тъмночервен. Завивките се издигнаха в пирамида под напора на нещо невиждано. Стъписани, докторът и ординаторите се отдръпнаха назад. Подутината непрестанно растеше.

Когато чаршафът се свлече, Рипли ясно видя какво става. Ординаторката припадна. Лекарят издаваше странни звуци докато безокото, зъбато влечуго излизаше от раздробения й гръден кош. То бавно се обърна, озъбената му уста се приближи до лицето на Рипли и зловещо закрещя. Звукът оглуши всичко живо в стаята, изпълваше ушите й, разтърсваше застиналия й мозък, ехтеше и отекваше в цялата й същност. Рипли извика и се изправи в леглото. Тя беше сама в тъмната болнична стая. Цветни лампички просветваха като насекоми по индикаторите. Рипли опря длан на гърдите си и се опита да върне дъха, който кошмарът беше откраднал.

Тялото й беше непокътнато — гръдната кост, мускулите, сухожилията, всичко си беше на мястото и функционираше нормално. Нямаше умопомрачаващ ужас, който да разкъсва гърдите й, нито отвратително раждане. Очите й шареха объркано докато оглеждаше стаята. Нищо не лежеше в засада на пода, нищо не се криеше зад шкафовете в очакване тя да намали бдителността си. Само тихите уреди и удобното легло отразяваха и поддържаха живота й. Въпреки че стаята беше приятно хладна, от Рипли се стичаше пот. Тя все още

притискаше с юмрук гръдната си кост, сякаш за да се убеди напълно, че е невредима.

Леко подскочи, когато видеоекрана, окачен над леглото й оживя. Една по-възрастна жена я гледаше загрижено. Явно беше дежурният ординатор. Лицето й беше изпълнено с искрено, а не просто професионално съчувствие.

— Пак ли кошмари? Искате ли нещо, което ще ви помогне да заспите?

Роботизирана ръка оживя вляво от нея. Рипли я загледа с отвращение.

— Не. Спах достатъчно.

— Хубаво. Вие си знаете най-добре. Ако размислите, натиснете червеното копче.

Тя изключи камерата и екранът отново стана тъмен.

Рипли бавно се наведе назад, облегна се на вдигнатата възглавница и натисна едно от многобройните копчета по нощното й шкафче. Автоматичната стена, която скриваше прозореца срещу нея, отново се плъзна в тавана и тя пак можеше да гледа навън. Виждаше се част от „Гейтуей“, сега ярко осветена от нощните светлини, а зад нея земното кълбо, забулено в нощен мрак. Парцаливи облаци прикриваха далечни светещи точки. Градове, пълни с живи, щастливи хора, блажено нехаещи за горчивата действителност на безразличния Космос.

Нещо скочи на кревата до нея, но този път тя не се стресна. Това беше познато, мило същество и тя го притисна близо до себе си, без да обръща внимание на обичайното „мъррр“ в знак на протест.

— Всичко е наред, Джоунс. Успяхме. Вече сме на сигурно място. Извинявай, че те уплаших. Сега всичко ще се оправи. Ще се оправи.

Да, всичко щеше да се оправи, но тя трябваше отново да се научи да спи спокойно.

Слънцето прозираше иззад тополите. Под дърветата се виждаше полянка, зелените стръкчета трева бяха изпъстрени от яркия колорит на диви зюмбюли, маргаритки и иглика. Под едно дърво, на лов за насекоми, подскачаше червеношийка. Тя не виждаше силния хищник, който я дебнеше с ококорени очи и напрегнати мускули. Птицата се обърна и нападателят се хвърли да я улови.

Джоунс се удари в холографското изображение на червеношийката, без да я улови или пък да наруши спокойствието ѝ и птицата продължи да лови холографските насекоми. Тръскайки глава свирепо, котаракът се отдалечи от стената зашеметен.

Рипли седеше на една пейка наблизо и наблюдаваше играта на котката.

— Глупаво коте. Още ли не можеш да различиш холограма от истински пейзаж?

Всъщност, тя може би не трябваше да упреква котката. Холографията беше напреднала през последните петдесет и седем години. Всичко се бе развивало през това време, с изключение на нея и Джоунс.

Стъклени врати отделяха помещението от останалата част на станцията „Гейтуей“ Скъпата холография изобразяваше северноамериканска гора с растения и хилави храсти, боднати по земята. Изображението изглеждаше по-истинско и от истинските цветя, но последните поне миришеха хубаво. Рипли се наведе леко над една саксия. „Мръсотия, влага, плевели. За зеле и крале.“[1] — замисли се тя мрачно.

По дяволите. Искаше ѝ се да избяга от „Гейтуей“. Земята беше много близко и я предизвикваше. Щеше ѝ се час по-скоро да види синьото небе между себе си и жестоката празнота на пространството.

Двете стъклени врати се плъзнаха и Картър Бърк влезе в стаята. За момент, тя усети, че гледа на него като на мъж, а не просто като на част от Компанията. Това може би беше признак, че състоянието ѝ започва да се нормализира. Когато се замисли, че „Ностромо“ беше започнал трагичното си пътуване двадесет години преди той да се роди, преценката ѝ за него се промени значително.

Всъщност това може би нямаше никакво значение. Те бяха почти на една и съща физиологична възраст.

— Извинявай. — Той пак се усмихваше бодро. — Преследваха ме цяла сутрин. Едва успях да се измъкна накрая.

Рипли никога не беше ставала обект на клюки. Сега, повече от всякога, животът изглеждаше прекалено ценен, за да бъде пропилян в незначителни закачки. Интересно защо хората не бяха способни да кажат направо онова, което мислят, вместо да си губят времето с намеци?

— Дали намериха дъщеря ми?

Бърк се чувстваше неловко.

— Мислех да изчакам да мине следствието.

— Чакала съм петдесет и седем години. Вече нямам търпение. Така, че моля те, кажи ми.

Той кимна, сложи куфарчето си на леглото, отвори го, за миг прегледа съдържанието му и накрая извади няколко листа от тънка пластмаса.

— Аманда Рипли Макларън. — Бърк извади един лист и зачете. — Предполагам това е името й по мъж. Възраст — шестдесет години, в момента на смъртта си, преди две години. Тук е описано всичко. Няма нищо сензационно или забележително. Само факти от един спокоен, обикновен живот. Такъв, какъвто всички водим. Съжалявам.

Бърк подаде справката на Рипли и докато тя четеше, той внимателно следеше изражението на лицето й.

— Май, че днес ще ми върви на съболезнования.

Рипли се загледа в холографската снимка на една от страниците. На нея се виждаше кръглолика, бледичка жена на около шестдесет. Спокойно можеше да бъде нечия леля. В лицето й нямаше нищо забележително, нищо, което да изглежда познато. Рипли не можеше да свърже снимката на тази възрастна жена със спомена си за малкото момиченце, което беше оставила.

— Еми! — промълви тя.

Бърк държеше някакви листа и четеше тихо, а тя все още гледаше холограмата.

— Рак. Чудно, още не могат да се преборят с някои от разновидностите му. Тялото е било кремирано. Погребана е в гробището Уестлейк в Литъл Чют, Уисконсин. Деца няма.

Погледът на Рипли бе отправен към холографираната гора зад него, но тя изобщо не я виждаше. Взираше се в невидимия пейзаж на своето минало.

— Обещах да се върна за рождения й ден. Нейният единадесети рожден ден. Не успях. — Тя отново се загледа в снимката. — Всъщност тя се беше научила да приема обещанията ми с резерви. Поне що се отнася до полетите.

Бърк кимна, опитвайки се да бъде съпричастен. Беше му трудно да изразява съчувствие, още повече в момент като този. Поне мълчеше,

вместо да мънка обичайните глупави учтивости.

— Човек винаги мисли, че може да разчита на някого след време. — Тя въздъхна дълбоко. — Аз вече нямам на кого. Нямам.

По лицето й се стекоха сълзи, закъснели с цели петдесет и седем години. Тя седеше на пейката и тихо ридаеше, останала сама в един съвсем различен свят.

Бърк я потупа окуражаващо по рамото. Чувстваше се неудобно, че е станал свидетел на мъката й и всячески се стараеше да не го показва.

— Разпитът започва точно в девет и половина. Нали няма да закъсняваме. Ще направим лошо впечатление.

Тя кимна и се изправи.

— Джоунс. Джонси, ела тук.

Котката се домъкна мяукайки. Рипли се наведе да я вземе, неловко избърса очи и каза:

— Трябва да се преоблека. Съвсем набързо.

Тя потърка нос в гърба на котарака, който стоически понесе това оскърбление.

— Да те изпратя ли до стаята?

— Разбира се, защо не?

Той се обърна и тръгна към коридора. Вратите пред тях се отваряха и им проправяха път.

— Котката е особена привилегия. В „Гейтуей“ е забранено да се гледат животни — каза Бърк.

— Джоунс не е просто едно животно. Той е ветеран — отвърна тя и погали котарака зад ушите.

Рипли се оправи за нула време, както бе казала. Бърк предпочете да я чака пред стаята, преглеждайки някакви справки. Когато тя се появи, промяната беше невероятна.

Бледият, восъчен тен и горчивината, изписана преди на лицето й бяха изчезнали. Несигурната походка също. Докато вървяха към централния коридор, Бърк се чудеше дали това е истинска решителност или просто изкусна маска.

Двамата не промълвиха през целия път и когато стигнаха до залата, където щяха да я разпитват, Бърк попита:

— Какво ще им кажеш?

— Какво още има за казване? Нали си чел показанията ми. Те са пълни и точни. Без преувеличения. Просто няма нужда от тях.

— Слушай, аз ти вярвам, но там седят разни тузари и всеки ще се опита да открие пукнатини в твоите показания. Там са ФБР, Междузвездната търговска комисия, Колониалната администрация, разни застрахователи…

— Ясно.

— Просто им кажи какво се случи. Важното е да говориш спокойно и без излишни емоции.

„Спокойно ли?“ — помисли си тя. Всичките й приятели, колеги и роднини бяха починали, тя беше изостанала от реалността с цели петдесет и седем години, беше прекарала сън, от който не можеше да се възстанови. Как да говори спокойно?

Въпреки решителността си, по обяд тя вече не се владееше и съвсем не беше спокойна. Повтарянето на едни и същи въпроси, едно и също идиотско оспорване на фактите, които тя бе докладвала, изтощителното проучване на незначителни подробности, без да се достига до същественото — всичко това я докара до крайно напрежение и ярост.

Докато говореше на мрачните си инквизитори, на огромния видеоекран зад нея показваха архивни снимки и досиета. Тя се радваше, че е с гръб, защото лицата, които се появяваха на него бяха хората от „Ностромо“. Ето го Паркър с разбойническата си усмивка и Брет, спокоен и отегчен, докато го снимат. И Кейн, и Ламбер… И бездушното лице на предателя Аш, което на снимката изглеждаше фалшиво набожно. И Далас.

Далас. По добре да го запомни какъвто е на снимката.

— Вие глухи ли сте или какво? — извика тя. — Говорим вече три часа. По колко различни начина искате да ви разкажа една и съща история? Ако мислите, че ще звучи по-добре на суахили, доведете преводач и ще я чуете и на суахили. Бих опитала и на японски, но отдавна не съм се упражнявала, а и търпението ми вече се изчерпа. Колко време ви трябва да вземете колективното си решение?

Ван Льовен сплете пръсти и се намръщи. Изражението му беше по-сиво и от костюма му. Видът на другите членове на бюрото не се различаваше особено от неговия. Официалното бюро, което водеше следствието, се състоеше от осем души. И нито един от тях не беше

приятелски настроен. Те бяха представители на изпълнителната власт, администратори, застрахователи. Как можеше да ги убеди? Те не бяха хора, те просто бяха изразители на бюрократично неодобрение. Фантоми. А тя беше свикнала да живее в действителността. Сложните политико-управленски маневри й бяха чужди.

— Това не е така просто, както ви се струва — тихо каза Ван Льовен. — Опитайте се да видите нещата от нашата гледна точка. Вие признавате, че сте взривила двигателите и следователно сте разрушила един междузвезден товарен кораб от среден клас. Това е доста скъпо съоръжение.

От всички членове на бюрото, може би най-нещастен беше застрахователният агент.

— Стойността му сега е четиридесет и два милиона долара, без товара, разбира се. След взривяването на двигателите от кораба не е останало нищо и дори да успеем да установим местонахождението на останките след тези петдесет и седем години, няма да има какво да спасяваме.

Ван Льовен кимна разсеяно и след това продължи:

— Ние не се съмняваме във вашите думи. Записите от полета на спасителната совалка потвърждават някои факти от вашето изложение — че „Ностромо“ е кацнал точно по това време на LV-426, една планета, която нито сме посещавали, нито наблюдавали дотогава, че са извършени ремонтни работи и че след кратък престой, корабът е продължил курса си, а впоследствие се е самоунищожил. Това са факти, които не оспорваме. Знаем също, че командата за претоварване на двигателите е подадена от вас, но не знаем какви са били причините.

— Вижте, аз ви казах… — намеси се Рипли.

Ван Льовен я прекъсна, защото вече беше чул обяснението.

— В записите, обаче, няма никаква информация за неприятелски настроената извънземна форма на живот, която, както твърдите, сте взели на кораба по време на краткия ви престой на планетата.

— Ние не сме го взели! — отвърна Рипли. — Както вече казах, то…

Тя спря и се взря в празните лица, които я гледаха бездушно. Тя просто хабеше думите си напразно. Това не беше истинско бюро за разследване. Това беше бдение над покойник, някакво следпогребално

събиране. Целта не беше да се установи истината, за да се оправдаят оцелелите, а просто да се отстранят неприятните моменти и картината отново да стане хубава и чиста. Тя осъзна, че не може да направи нищо. Съдбата й беше решена още преди да влезе в залата. Разпитът беше просто представление, а въпросите — формалност за протокола.

— Излиза, че някой се е добрал до записите и ги е обработил. Компетентен специалист е в състояние да направи това за по-малко от час. Кой е имал достъп до тях?

Представителят на Екстрасоларната Колонизационна Администрация беше жена, преполовила петдесетте. Преди това тя изглеждаше отегчена, а сега просто седеше в стола си и бавно поклащаше глава.

— Вие чувате ли се какво говорите? Наистина ли смятате, че ще повярваме на това, което казвате? Дългата анабиоза прави странни неща с мозъка.

Рипли я гледаше, вбесена от собственото си безсилие.

— Искате ли да чуете някои наистина странни неща?

Ван Льовен се намеси:

— Екипът, който прегледа вашия кораб сантиметър по сантиметър не откри никакви реални доказателства за присъствието на съществото, което описвате. Нито дори нещо, което да прилича на него. По вътрешността на кораба няма повреди. По металните повърхности не се виждат следи от непознато корозионно вещество.

Рипли се бе въздържала цяла сутрин. Беше отговаряла на всичките им глупави въпроси с търпение и разбиране. Здравият й разум се изчерпваше, търпението — също.

— Та аз го изхвърлих през въздушната камера! — Тя замлъкна. Така или иначе, никой не обръщаше внимание на думите й. — Както вече казах.

Застрахователният агент се наведе напред и към представителката на ЕКА.

— Има ли на LV-426 животински видове подобни на „враждебния организъм“?

— Не. — Жената преливаше от увереност. — Планетата е една скала. На нея няма нищо по-голямо от прост вирус, да не говорим за по-сложни форми на живот. Там няма дори плоски червеи. Никога не е имало, нито ще има.

Рипли стисна зъби, стараейки се да остане спокойна.

— Казах ви. Това същество беше дошло от другаде.

Тя се опита да срещне погледите им, но те не я гледаха и тя се съсредоточи във Ван Льовен и представителката на ЕКА.

— От повърхността на планетата дойде сигнал. Компютърът на „Ностромо“ го засече и ни изведе от анабиозата, според правилата. Когато проследихме сигнала, открихме непознат извънземен кораб. Това също е отразено в записите. Корабът беше изоставен. Така и не разбрахме дали се е разбил или са го напуснали. *Спряхме* над сигналните му светлини. Открихме пилота на кораба. Такова същество също не бяхме виждали преди. Той беше мъртъв на седалката си. На гърдите му имаше дупка, голяма колкото резервоара на робот-оксиженист.

Разказът й или притесни представителката на ЕКА, или пък й беше писнало да го слуша, защото тя реши да се намеси:

— Право да ви кажа, досега сме наблюдавали повече от триста светове и никой никога не е съобщавал за съществуването на същество, което, както вие казвате — тя се наведе, за да прочете показанията на Рипли — „се развива в жив човек — приемник“ и има „концентрирана молекулна киселина вместо кръв“.

Рипли погледна Бърк, който седеше тихо в края на масата и стискаше устни. Той не беше член на бюрото за разследване на случая, затова бе мълчал през цялото време. Така или иначе, с нищо не можеше да й помогне. Всичко зависеше от това как ще се приемат писмените й показания за гибелта на „Ностромо“. След като в записите от полета на совалката нямаше доказателства за случилото се, бюрото нямаше от какво друго да се ръководи, освен от думите й. А от самото начало стана ясно, че те бяха решили да не им отдават значение. Тя пак се замисли кой е изтрил записите и защо. Или може би просто записващото устройство се беше повредило. Сега това нямаше значение и тя бе уморена от тази игра.

— Вижте, разбирам какво целите.

Тя почти се усмихна, но усмивката й бе лишена от удоволствие. Беше получила трудна топка и трябваше да я върне, въпреки че нямаше шанс да спечели.

— Цялата история с андроида, защо проследихме сигналите за помощ… — всичко има връзка, въпреки че не мога да го докажа. — Тя

огледа масата пред себе си и вече наистина се усмихна.

— Някой тук прикрива Аш и сте решили да очерните мен вместо него. Добре, съгласна съм. Но има едно нещо, което не можете да промените, един факт, който не можете да изтриете. Тези неща съществуват. Мен можете да заличите, но не и тях. Там, на онази планета има един извънземен кораб, с хиляди яйца на него. Хиляди! Разбирате ли? Имате ли представа какво означава това? Предлагам ви да се върнете там и да ги намерите, с помощта на данните от записите. Намерете ги бързо. Намерете ги и ги унищожете, най-добре с ядрен взрив от разстояние, преди някой от изследователските ви екипи да се е завърнал с малка изненада на борда.

— Благодаря ви, офицер Рипли, — подхвана Ван Льовен — това е…

— Защото само едно от тези неща — продължи тя, пристъпвайки към него — успя да унищожи целия ми екипаж за по малко от дванадесет часа.

Председателят се изправи. Не само Рипли беше изгубила търпение.

— Благодаря ви. Това е краят.

Рипли стоеше и го гледаше.

— Това не е краят. Ако онези неща стигнат дотук, тогава ще настъпи краят. Тогава можете само да кажете сбогом на живота, Джак. Само да му кажете сбогом!

Представителката на ЕКА се обърна спокойно към председателя:

— Мисля, че вече събрахме достатъчно информация, на която да обосновем становището си. Смятам, че е време да приключим разпита и да се оттеглим на съвещание.

Ван Льовен погледна към останалите членове на бюрото. По-добре да се беше погледнал в някое огледало. Въпреки привидните разлики помежду им, всичките те всъщност бяха еднакви и мислеха по един и същи начин.

Това единодушие, обаче, не можеше да бъде изразено открито. Нямаше да звучи добре в протокола. Най-важното бе всичко да изглежда идеално.

— Колеги?

Всички кимнаха в знак на съгласие. Той отново погледна към обекта на дискусията. „Дисекция е точната дума за всичко това“ —

помисли си Рипли с огорчение.

— Офицер Рипли, бихте ли ни извинили?

— Надали.

Разтреперана от напрежение, тя си тръгна. Когато се обърна, погледът й се спря на снимката на Далас, който гледаше с празни очи от видеоекрана. Капитанът, приятелят, колегата Далас.

Далас беше мъртъв. Тя закрачи ядосано към изхода. Нямаше вече работа там, беше казала всичко. Бяха я признали за виновна и сега щяха да предприемат мерки и да я дадат под съд. Формалности. Компанията и нейните приятели обичаха формалностите. В смъртта и човешката трагедия нямаше нищо лошо, ако от тях се премахнеха тези толкова опасни емоции. Така пречистени, те можеха да влязат в годишния отчет. Разпитът трябваше да се проведе, емоциите — да се превърнат в безобидни цифри, подредени в прави колонки. Трябваше да се издаде присъда, но без много шум, да не би да чуят съседите.

Всичко това изобщо не притесняваше Рипли. Тя не се тревожеше за кариерата си, която явно беше към своя край. Това, което не можеше да им прости, беше сляпата глупост, която беше обзела всички в тази стая. Те не й вярваха. Като се има предвид техния стереотип на мислене и липсата на солидни доказателства, тя ги разбираше. Но да игнорират всичко от нейния разказ, да не направят нищо, за да го проверят — това тя никога нямаше да им прости. Защото залогът беше голям, по-голям от нечий отвратителен живот, по-голям от кариерата на един незначителен офицер от въздушния транспорт. Това тях не ги интересуваше. В залога нямаше загуба или печалба и той не ги касаеше.

Тя се подпря на стената до Бърк, който купуваше кафе и понички от машината в коридора. Автоматът му благодари любезно и прие кредитната му карта. Както всичко в станцията „Гейтуей“, машината нямаше мирис. Черната течност, която потече от нея — също. А така наречените понички бяха минали покрай пшеницата.

— Ти ги направи луди, малката! — Бърк се опитваше да я разведри. Тя му беше благодарна, въпреки че усилията му бяха напразни. Нямаше смисъл да си изкарва яда на него. Многото захар и изкуствената сметана придадоха на фалшивото кафе малко вкус.

— Те бяха решили въпроса още преди да вляза. Загубих си цялата сутрин напразно. Трябваше да раздадат сценария на всички, и

на мен включително. Щеше да ми бъде по-лесно просто да рецитирам това, което искаха да чуят, вместо да се мъча да си припомня истината. — Тя го погледна. — Знаеш ли какво си мислят?

— Представям си — отвърна Бърк и захапа една поничка.

— Мислят, че съм луда.

— Ти наистина си луда — каза той весело. — Хапни си поничк. Шоколад или айрян?

Тя погледна с отвращение готовите гадости, които той предлагаше.

— Има ли разлика?

— Не съвсем, но цветът им е хубав.

Тя не се усмихна, но все пак прие шегата.

Съвещанието не продължи дълго. „Защо ли да се бавят?“ — помисли си тя докато влизаше в стаята и сядаше на мястото си. Бърк също зае мястото си в края на залата. Започна да й намига, но после се сети нещо и спря. Тази игра на очите предизвика спомени у Рипли и тя бе доволна, че той я прекрати.

Ван Льовен се прокашля. Той не счете за необходимо да потърси подкрепа от останалите членове на бюрото и зачете:

— Бюрото по разследване на случая стигна до извода, че административен офицер Елън Рипли, NOC-14672, е действала без ясна преценка за ситуацията и следователно е недостойна да носи разрешителното на Междузвездната търговска комисия.

Ако някой от тях беше очаквал някаква реакция от страна на осъдената, то той остана разочарован. Тя седеше на мястото си и ги гледаше безмълвно. Устните й бяха стиснати, на лицето й беше изписано пълно безразличие. Това сигурно ги успокои. Всички емоционални изблици щяха да влязат в протокола. Ван Льовен продължи, без да знае, че Рипли мислено го беше облякла в черна наметка и качулка.

— Гореспоменатото удостоверение се отнема за неопределен период от време, като решението може да бъде преразгледано на дата, която ще бъде уточнена допълнително.

Той се изкашля, за да прочисти гърлото и съвестта си:

— С оглед на необичайно дългия период, прекаран от подсъдимата в анабиоза и неясните ефекти на това състояние върху

нервната система на човека, на този етап към подсъдимата няма да бъдат отправяни криминални обвинения.

„На този етап“ — помисли си Рипли с насмешка. Това беше съкращение за „Дръж си устата затворена и стой настрана от пресата и може и да стигнеш до пенсия.“

— Съдът ви пуска под гаранция за шест месеца, през които ще бъдете подложена на психометрични тестове. Всеки месец психиатър, посочен от Междузвездната търговска комисия, ще ви преглежда и ще предписва съответно лечение.

Всичко беше кратко и ясно и съвсем не звучеше мило. Когато Ван Льовен свърши и тръгна да си върви, тя не промълви. Бърк видя злобата в очите й и се опита да я успокои.

— Зарежи ги — прошепна той. Тя отблъсна ръката му и продължи по коридора. — Всичко свърши, Рипли.

— Точно така, всичко свърши — отвърна му тя и ускори крачка. — Какво повече могат да ми направят?

При асансьора тя застигна Ван Льовен и каза:

— Защо не искате да проверите какво става на LV-426?

Той я погледна и отвърна:

— Госпожо Рипли, това няма значение. Решението на бюрото е окончателно.

— Вървете по дяволите с вашето решение. Тук не става въпрос за мен, а за онези нещастници, които ще попаднат на този кораб. Отговорете ми само, защо не искате да проверите?

— Защото няма смисъл — каза той рязко. — Хората, които живеят там са проверили всичко още преди години и никога не са съобщавали за наличието на каквито и да било „враждебни организми“ или чужди кораби. Вие за луд ли ме смятате? Мислите ли, че бюрото не би проверило всичко, дори само за да се предпази от подобни следствия? И между другото, планетата сега се казва Акерон.

Петдесет и седем години! Наистина много време, през което хората вероятно са постигнали какво ли не — творили са, пътували са навсякъде, създавали са нови колонии… Рипли се опитваше да схване думите му.

— За какво говорите? Какви хора?

Той се качи в асансьора и тя подпря вратата с ръка. Фотоклетките послушно зачакаха.

— Земесъздатели. Планетни инженери — обясни той. — Много неща се промениха в тази област, докато сте спала, Рипли. Постигнахме значителни успехи, направихме огромна крачка напред. Космосът не е гостоприемен, но ние се опитваме да го променим. Тези колонии работят на принципа „Превземаш и облагородяваш“. Създават се устройства, които преработват атмосферата и я правят годна за дишане. Процедурата е ефикасна и икономична, стига да има каквато и да е атмосфера на планетата. Водород, аргон, най-добре метан. Акерон е обвит в метан, с малко кислород и достатъчно азот, за да започнат химическите реакции. Засега напредъкът е малък — въздухът едва се диша, но след време, ако имаме търпение и работим усърдно, ще създадем един нов обитаем свят, готов да предостави удобно убежище на човечеството. На съответната цена, разбира се. Ние не сме благотворителна организация, въпреки че сме склонни да приемаме онова, което правим като принос за развитието на човечеството. Това е огромно начинание. За осъществяването му са необходими десетилетия. Ние вече двадесет години работим необезпокоявани на тази планета.

— Защо не ми казахте всичко това?

— Защото счетохме, че тази информация ще се отрази на показанията ви. Лично аз смятам, че това не би имало значение — вие очевидно вярвате в това, което казахте. Но някои от колегите ми бяха на друго мнение. Във всеки случай, съмнявам се, че това би променило решението ни.

Вратата на асансьора тръгна да се затваря и тя я блъсна встрани. Останалите пътници показаха признаци на недоволство.

— Колко жители има колонията?

Ван Льовен свъси вежди.

— При последното преброяване мисля, че бяха шестдесет, може би седемдесет човека, все семейства. Установихме, че хората работят по-добре, когато не са разделени от близките си. По-скъпо е, но разходите в края на краищата се оправдават, а и хората се чувстват като истинска колония, а не само като стражева охрана. За някои от жените и децата е трудно, но когато мандатът им свърши, те могат да се оттеглят на спокойствие. Всички имаме полза от такова споразумение.

— Боже Господи! — прошепна Рипли.

Един от пътниците се наведе напред и ядосано каза:

— Ако обичате.

Тя се дръпна разсеяно и вратите, освободени от препятствието, тихо се затвориха. Ван Льовен вече я беше забравил. Тя него — също. Сега тя се бе отдала на въображението си. Онова, което виждаше там, съвсем не беше приятно.

---

[1] *Луис Карол, „Алиса в огледалния свят“, Глава IV, „Моржът и Зидарят“.* ↑

ГЛАВА ВТОРА

Времето съвсем не беше най-доброто, а мястото определено бе най-ужасното. Водени от неземни метеорологични сили, ветровете на Акерон непрекъснато брулеха безплодната, камениста повърхност на планетата. Те бяха стари, колкото самата нея и тъй като липсваха океани, още преди векове щяха да са изравнили релефа й, ако бушуващите сили, скрити дълбоко в базалтовата обвивка, не създаваха непрекъснато нови плата и планини. Ветровете на Акерон бяха обявили война на планетата, която им даваше живот.

До този момент нищо не бе пречило на безжалостния им вихър. До мига, в който на Акерон дойдоха хората и обявиха планетата за своя, нищо не спираше пясъчните бури и не се опитваше да им се противопоставя. И сега никой не оспорваше господството им над тези измъчени, прашни скали, които прозираха през жълтеникавия въздух. Хората щяха наистина да притежават планетата, едва когато атмосферните реактори свършеха своята работа.

Най-напред самата атмосфера трябваше да се преобрази: метанът — да отстъпи предимството си на кислорода и азота, ветровете — да бъдат опитомени, а накрая и земята. Всичко това щеше да създаде един благодатен климат, в резултат, на който щяха да се появят и сняг, и дъжд, и растителност.

Това щеше да бъде завещание за идните поколения. А засега жителите на Акерон направляваха устройствата и се бореха за осъществяването на една мечта, като оцеляваха само благодарение на своята решителност, чувството си за хумор и високите заплати, които им плащаха. Те нямаше да доживеят, за да видят как Акерон се превръща в райски кът. Само Компанията щеше да доживее до тогава. Тя беше толкова дълголетна, колкото никой от тях нямаше да бъде.

Чувството за хумор, типично за всички изследователи, които живеят при трудни условия, се усещаше из цялата колония, но то най-вече се изразяваше в един надпис, поставен на бетонни колони пред една от последните структури на станцията:

НАДЕЖДАТА НА ХАДЛИ — Население 159 души
ДОБРЕ ДОШЛИ НА АКЕРОН

Отдолу местен шегаджия без разрешение беше добавил със спрей „Приятен ден“. Ветровете пренебрегваха това пожелание. Песъчинки и ситен чакъл, носени от вятъра, бяха разрушили част от стоманената табела. Един нов посетител на Акерон, дошъл с любезното съдействие на атмосферните реактори, беше добавил мнението си с кафяви заврънкулки — първият дъжд бе донесъл и първата ръжда.

Под табелата се простираше и самата колония — куп прилични на бункери постройки от метал и пластичен бетон, свързани помежду си с тръбопроводи, които изглеждаха прекалено крехки да устоят на ветровете на Акерон. Те не бяха така внушителни, както теренът наоколо, с обрулените си от вятъра скали и ронливи планини, но бяха почти толкова стабилни и къде-къде по-приветливи. Не допускаха силните ветрове, пазеха все още крехката атмосфера и осигуряваха защита на онези, които работеха в тях.

Влекачи с огромни колела и други превозни средства пъплеха по откритите пътища между сградите и непрекъснато влизаха и излизаха от подземни гаражи като стадо буболечки. Над търговските сгради мигаха неонови светлини и рекламираха сладникавите, но иначе искрени развлечения, за които безропотно се плащаха възмутителни цени. Там, където имаше високи заплати, веднага се появяваха мъже и жени с нестандартно мислене, които бяха готови да изкарат пари от какво ли не. Компанията нямаше интерес да се занимава с такива дребни работи, но тя с удоволствие продаваше правата на онези, които плащаха.

Зад комплекса от постройки се издигаше първият атмосферен реактор. Захранван с атомна енергия, той непрекъснато бълваше пречистен въздух в газовата обвивка на планетата. Твърдите частици и вредните газове се отстраняваха чрез изгаряне или чрез разлагане по химически път, а кислородът и азотът се връщаха обратно в мрачното небе. Мръсният въздух навътре, чистият — навън. Процесът не беше сложен, но отнемаше време и беше много скъп.

И все пак, колко ли струва един свят?

Във всеки случай, Акерон бе добро място. По-добро от други, в които Компанията бе инвестирала средства. Поне имаше някаква атмосфера, която се поддаваше на преработка. Да се пригоди състава на въздуха на една планета беше по-лесно отколкото той да се създаде от нищото. Акерон имаше климат и почти нормална гравитация. Планетата беше истински рай за подобни експерименти.

Ярката светлина, която се излъчваше от подобния на вулкан атмосферен реактор, разкриваше един съвсем друг свят. Тази символика, обаче, не се отразяваше на заселниците, а само провокираше чувството им за хумор. В края на краищата, те не бяха дошли на Акерон заради климата.

По коридорите на колонията не се виждаха изнежени фигури, нито бледи, изпити лица. Дори децата изглеждаха жилави, не в смисъл на лоши и палави, а здрави и духом, и тялом. На станцията нямаше място за лудории. Малките отрано се научаваха да си помагат и растяха по-бързо от връстниците си, които живееха на Земята или на други по-богати и по-благосклонни светове. Децата и техните родители бяха особен вид хора, уверени в себе си и независими. Те не бяха единствени по рода си. Техните прадеди също бяха заселници, но се бяха возили в каруци, вместо в космически кораби.

Беше им приятно да се чувстват пионери. Звучеше по-добре от някаква рутинна професия.

В средата на тази плетеница от хора и машини имаше висока сграда, известна като Контролния блок. Като се изключат атмосферните реактори, тя се възправяше над всичко, което хората бяха построили на Акерон.

Отвън кулата изглеждаше просторна, но вътре нямаше дори един свободен квадратен метър. Навсякъде беше пълно с апаратура — по ъглите, в празните пространства под подовете и над окачените тавани и затова мястото никога не стигаше. Хората се притискаха все по-близо един до друг, за да направят място на компютрите и другите машини. По всички ъгли бяха натрупани документи, въпреки непрекъснатите усилия всяка необходима информация да се съхранява в електронни носители. Оборудването, докарано директно от фабриката, бързо се обсипваше с драскотини, вдлъбнатини и отпечатъци от чаши.

Двама мъже ръководеха Контролния блок, а следователно и колонията. Единият отговаряше за изпълнението на операциите, а

другият беше негов асистент. Те си говореха на малко име. В колониите формалностите не бяха на мода. Онези, които държаха на титлите и фамилните имена и се отнасяха надменно с по-низшите по ранг, рискуваха да се озоват извън станцията без скафандър и предавател.

Двамата оператори се казваха Симпсън и Лайдекър и не беше ясно кой от двамата е по-измъчен. И двамата имаха вид на мъже, за които сънят е предизвикателна, рядко посещавана любовница.

Лайдекър приличаше на счетоводител, на когото преди десет години по погрешка са удържали огромен данък. Симпсън беше едър, широкоплещест тип и повече му приличаше да управлява камион, отколкото колония. За негово нещастие, той беше толкова умен, колкото и мускулест и това не бе убягнало на работодателите му. Ризата му постоянно беше потна отпред.

Лайдекър успя да го хване, преди да си тръгне.

— Видя ли прогнозата за следващата седмица?

Симпсън дъвчеше нещо ароматно, което бе оцветило вътрешността на устата му. Лайдекър знаеше, че това е забранено, но не каза нищо. В края на краищата, беше си негова работа, а и Симпсън беше шефът. Освен това на него самия също му мина през ума да подъвче малко. На Акерон не гледаха с добро око на дребните пороци, но и не им обръщаха внимание, ако не пречеха на работата. Животът им беше прекалено труден, за да останат безупречни, прекалено тежък, за да се разминат с пороците.

— Какво има? — отвърна Симпсън.

— Предстои ни истинско индианско лято. Ветровете ще намалеят до четиридесет възела.

— Чудесно. Ще извадя плажното масло. По дяволите, поне веднъж наистина ще погледна местното слънце.

Лайдекър поклати глава с насмешка.

— Винаги недоволен! Не ти ли стига да знаеш, че то още е там?

— Нищо не може да се направи. Такъв съм си — ненаситен. Май е по-добре да млъкна и да си прочета молитвата, нали? Имаш ли още нещо за казване Лайдекър или пак си излязъл в една от твоите едночасови почивки?

— Така е. Използвам всеки случай. Май че следващият се очертава чак след две години. — Той погледна някаква разпечатка. —

Спомняш ли си онези щураци, които изпрати на платото отвъд Илиъм Рейндж преди два дни?

— Да. Някои от нашите там долу решиха, че може би има радиация на мястото и затова аз попитах има ли желаещи да отидат и някакъв тип на име Джордан вдигна ръка. Казах им да вървят да огледат, ако искат. Може и други да са тръгнали. Та какво за тях?

— Обажда се някакъв тип от изследователския екип „мама, татко и аз“. Намерил си е нещо и пита дали разрешаваш да го вземе.

— В днешно време всеки се прави на адвокат. Понякога се чудя дали да не започна и аз.

— Какво! И да разрушиш изисканата си репутация? Освен това тук много-много не се търсят адвокати, а и сега изкарваш по-добри пари.

— Повтаряй ми го, повтаряй ми го. Много помага.

Симпсън поклати глава и се обърна към зеления екран.

— Разни тъпанари ни нареждат от удобния си офис, там на Земята, да проверим някакви координати някъде на майната си и ние проверяваме. Не ми казват защо, аз и не питам, защото трябва да минат цели две седмици, докато отговорят и отговорът винаги е „Не питай!“. Понякога се чудя за какво се трепем?

— Нали ти казах. За пари. — Лайдекър се облегна назад. — Какво да кажа на оня тип?

Симпсън се обърна и се загледа във видеоекрана, който покриваше почти цяла стена. На него, посредством компютърна графика, беше изобразена топографска карта на изследваната част от Акерон. Картата не беше много подробна, но когато човек я гледаше и най-лошите части на пустинята Калахари му изглеждаха като Полинезия. На Симпсън рядко му се отдаваше случай да види повърхността на Акерон лично. Беше длъжен да седи в Командния блок почти през цялото време и това му харесваше.

— Кажи му, че ако пита мене, каквото си намери — негово е — каза той на Лайдекър. — Който има мерак да се рови навън, заслужава да запази за себе си онова, което намери.

Влекачът беше с шест колела, брониран, с подсилени гуми и антикорозионно шаси. Всъщност той не бе напълно защитен от

различните влияния на Акерон, но и много малко от оборудването на колонията имаше такава защита. Честите кръпки и заварки бяха превърнали някога гладката каросерия в колаж от безцветни метални парчета, съединени с припой и епоксидна смола. Но той поне предпазваше от вятъра и пясъка и уверено се изкачваше нагоре. Това беше достатъчно за хората, които превозваше.

В този момент влекачът пухтеше нагоре по хълма и дебелите му гуми изхвърляха вулканична пепел, която вятърът бързаше да отнесе. Ерозирали пясъчници и глинеста лиска се разпадаха под тежестта му. Силен западен вятър брулеше бронираните му страни, блъскаше по издрасканите му прозорци и фарове и безжалостно се опитваше да ослепи и колата, и хората в нея. Решителността на шофьора помагаше на надеждния двигател да продължи да се изкачва по хълма. Той бучеше и вдъхваше увереност, а въздушните филтри непрестанно се бореха в свещената вътрешност да не влезе прахоляк и пясък. Машината, както и хората в нея, имаха нужда от тази глътка чист въздух.

Ръс Джордан не беше така обрулен, както неговата машина, но по вида му веднага личеше, че е живял на Акерон по-дълго от мандата си. Той беше съсипан от вятъра и отвратителния климат. Това, макар и в по-малка степен, се отнасяше и за жена му Ан. За щастие, двете им деца, които подскачаха отзад в купето, някак си бяха успели да оживеят, без да бъдат премазани при непрекъснатото преместване на оборудване и сандъци. Техните предци от малки се бяха учили да яздят нещо, което наричаха кон, а те самите, едва проходили, усвояваха тънкостите на шофирането. В края на краищата, да се кара трактора не беше кой знае колко по-различно от това да се възседне непознатото четириного.

Дрехите и лицата им бяха наслоени с прах, въпреки иначе непропускливото купе на трактора. Такъв беше животът на Акерон — колкото и плътно да се затваряха, прахта винаги успяваше да проникне в колите, в офисите, в жилищата им. Един от първите заселници беше измислил едно по-скоро описателно, отколкото научно название за това явление. Беше го нарекъл „Осмоза на частиците“. Акеронска наука!

Онези заселници, които имаха по-богато въображение, твърдяха, че прахоляка има нюх и само чака някоя врата или прозорец да се

открехнат, за да се шмугне вътре. Домакините на шега спореха дали е по-добре да се перат дрехите или да се остъргват от прахта.

Ръс Джордан се мъчеше да преодолее огромните камънаци и търсеше път през тесните процепи на платото, към което се изкачваха. Равномерното пиукане на локатора го поддържаше в тази неравна битка. То ставаше все по-силно, колкото повече се приближаваха до източника на електромагнитни смущения, но Джордан не намаляваше звука. За него той беше приятна мелодия, като звънтенето на старовремски касов апарат. Докато Джордан шофираше, жена му следеше защитните системи и състоянието на трактора.

— Вижте тези прекрасни контури. — Джордан посочи малкия екран вдясно от него. — И всичко това е мое. Мое! Лайдекър каза, че Симпсън го е заявил и даже го имаме записано. Вече не могат да ни го вземат. Дори и Компанията не може да ни го вземе. Мое е изцяло.

— Половината е мое, скъпи — намеси се жена му и го погледна усмихната.

— А третата половина е моя!

Нют, малката дъщеричка на Джордан, беше тази, която така весело наруши принципите на елементарната математика. Тя беше на шест години, но се държеше като десетгодишна. Беше събрала в себе си повече енергия, отколкото родителите й и влекача, взети заедно. Баща й нежно се усмихна, без да откъсва очи от контролното табло.

— Май ортаците ми дойдоха множко.

Момиченцето игра с по-големия си брат, докато окончателно го изтощи и накрая каза:

— На Тим му доскуча, тате, на мене — също. Кога ще се връщаме?

— Когато станем богати, Нют.

— Ти все така казваш. — Тя рипна бързо като видра и продължи:

— Искам да се връщаме. Искам да си играя на „Лабиринта на чудовището“.

Брат й долепи нос до нейния и отсече:

— Този път ще си играеш сама. Много лъжеш.

— Стига приказки. Пристигнахме! — Ръс бе забил нос в запрашеното стъкло и се взираше напрегнато в жълтия ветрилник.

Отсреща между навеите прахоляк гордо се извисяваше нечовешки безумната конструкция на чуждопланетния кораб.

— Страхотен е. Като кошмар — промълви Ан Джордан.

— И ние сме първите, които ще го изследват. Хайде в скафандъра, миличка.

— Ръс, защо досега никой не е идвал тук? — лека тревога се усещаше в гласа на жена му.

— Защото това е замъкът на космическите вампири — каза Ръс с възможно най-сериозна физиономия.

— Стига глупости — сряза го Ан. — Кажи наистина, защо шефовете се интересуват от него? — запита тя, докато се пъхаше в скафандъра си и пълнеше специалния пояс с разнообразни прибори.

Джордан се намръщи.

— Откъде, по дяволите, бих могъл да знам? Ако толкова ти е зор, като се върнем, иди да питаш Лайдекър. По-важното е, че именно нас избраха да го огледаме. Извадихме късмет.

Той се обърна да отвори люка.

— Хайде, миличка. Ела да отворим раклата със скъпоценностите. Хващам се на бас, че онова сладурче там е пълно с богатства.

Ан Джордан беше не по-малко развълнувана от съпруга си, но за разлика от него, запазваше самообладание. Тя притегна изолиращия слой по отворите на скафандъра си и после всеки огледа екипировката на другия. Кислородът, инструментите, прожекторите, енергийните клетки — всичко беше на мястото си. Когато станаха готови, тя вдигна стъкления предпазител на скафандъра и погледна строго децата си.

— Вие стойте вътре. Ясно ли е?

— Е, мамо. Не може ли и аз да дойда? — проплака Тим, изпълнен с детинско разочарование.

— Не, не може. Ще ти разкажем като се върнем — отвърна тя и затвори люка след себе си.

Тим веднага изтича до най-близкия илюминатор и залепи нос за стъклото. Мрачният пейзаж навън се осветяваше от прожекторите над скафандрите на родителите му.

— Не мога да разбера защо да не отида и аз — зачуди се Тим.

— Защото така каза мама.

Докато се чудеше на какво да играе, Нют долепи личице до съседния илюминатор. Светлинките над главите на родителите й избледняваха, докато те вървяха към чуждия кораб.

Нещо я сграбчи откъм гърба. Тя изпищя, обърна се и видя брат си, който подигравателно се смееше.

— Лъжкиня! — извика той и хукна да се крие. Тя го последва с писъци.

Огромното тяло на чуждоземния кораб се възправяше над двете двуноги, които се изкачваха по натрошените отломъци край него. Вятърът брулеше всичко наоколо. Прах замъгляваше слънчевата светлина.

— Дали да не извикаме? — каза Ан, загледана в гладката маса на кораба.

— Дай да не бързаме. Не знаем какво има вътре.

— Какво ще кажеш да викнем „голямо странно нещо“?

Ръс Джордан се обърна към нея. На лицето му зад стъклото беше изписано учудване.

— Ей, какво става с теб, скъпа? Страх ли те е?

— Готвим се да влезем в изоставен чужд кораб от неизвестен тип и ти ме питаш дали ме е страх.

Той я потупа по гърба и каза:

— Само помисли за цялото това богатство. Само корабът струва цяло състояние, дори и да е празен. Това е безценна реликва. Чудя се кой ли го е построил, откъде ли идва и защо ли се е разбил така в тази купчина камъни, забравена от Бога?

Очите му бяха пълни с ентусиазъм, когато видя една тъмна пукнатина в корпуса на кораба. Гласът му трепереше от вълнение.

— Там покритието се е разкъсало. Хайде, ела да огледаме!

Те тръгнаха към отвора. Когато стигнаха, Ан Джордан с тревога се взря в него.

— Това май не се е отворило само, Ръс. Прилича ми на част от корпуса. Какъвто и да е бил онзи, който е пробил отвора, той със сигурност не е харесвал правите ъгли.

— Хич не ме интересува какво е харесвал и какво не. Влизаме — отсече Ръс.

Самотна сълзичка се стече по бузата на Нют Джордан. Тя отдавна се взираше през предното стъкло навън. Най-после тя слезе и тръгна към мястото на шофьора, за да събуди заспалия си брат. Тя подсмръкна и избърса сълзичката си, за да не види Тим, че е плакала.

— Тими, събуди се! Тими! Много се забавиха.

Брат й отвори очи, свали краката си от командното табло и се изправи на седалката. Той равнодушно погледна хронометъра, после мрачното, обветрено пространство отвъд илюминатора. Въпреки стабилната изолация на влекача, когато двигателят не работеше, вятърът, който вилнееше навън, се чуваше съвсем ясно. Тим прехапа долната си устна.

— Няма страшно, Нют. Татко знае какво прави.

В този момент люка се отвори с трясък и през него влязоха вятър, прах и една висока, черна фигура. Нют изпищя, а Тим подскочи от седалката. Майка им свали каската си и я хвърли встрани, без да се интересува, че крехката апаратура може да се повреди. Тя беше обезумяла, мускулите на шията й бяха изпъкнали. Тя профуча покрай децата, грабна малкия микрофон и извика в говорителя:

— Помощ! Помощ! Алфа Кило Две Четири Девет вика Контролната кула на Хадли. Повтарям. Тук е Алфа…

Нют не чуваше виковете на майка си. Тя беше притиснала устата си с две ръце и се задушаваше от спарения въздух. Зад нея филтрите на влекача виеха, мъчейки се да пречистят пълния с твърди частици въздух. Тя се взираше през отворената врата навън. Там, проснат по гръб на скалите, лежеше баща й. Майка й го беше влачила по целия път дотук.

На лицето му имаше нещо.

То беше плоско, с много ребра и безброй паякообразни, хитинови крайници. Дългата му мускулеста опашка беше плътно обвита около врата на баща й. Съществото беше някакъв мутант, чиято форма наподобяваше подкова, но беше с мека, лепкава повърхност. То пулсираше, непрекъснато — нагоре, надолу, нагоре, надолу — като помпа. Като машина. Но то не бе машина. То беше непоколебимо, безпощадно, отвратително живо.

Нют пак закрещя, но вече без да спира.

ГЛАВА ТРЕТА

В апартамента беше тихо. Само звука от екрана на стената нарушаваше тази тишина. Рипли не гледаше предаването. Беше се вторачила в дима на безникотинната си цигара. Той изписваше лениви размазани заврънкулки в застоялия въздух.

Въпреки че денят беше напреднал, тя бе успяла да избегне срещата си с каквито и да било огледала. И толкова по-добре, защото видът й, измъчен и занемарен, само щеше да я депресира още повече.

Апартаментът изглеждаше по-добре от нея. Декоративните елементи бяха точно толкова, колкото да не изглежда обстановката спартанска. В подредбата не бе вложено нищо лично и това беше разбираемо. Тя бе надживяла всичко. Мивката беше пълна с мръсни съдове, въпреки че машината за миене на чинии стоеше празна под нея.

Рипли бе облечена в хавлия, която се износваше толкова бързо, колкото и собственичката й. В съседната стая, върху проснатите на земята дюшеци, бяха натрупани чаршафи и одеяла. Джоунс обикаляше из кухнята и търсеше забравена храна. Нямаше да намери. Кухнята сама се поддържаше идеално чиста, въпреки упорития отказ на стопанката да й съдейства в това начинание.

— Ей, Боб! — вяло изблея някой от екрана. — Чух, че си тръгнал със семейството си за колониите!

— Това е най-доброто решение, което някога съм взимал, Фил — отвърна едно дебело, ухилено нищожество. — Ще започнем нов живот от нулата в един чист свят — без престъпления и безработица…

Докато слушаше с половин ухо, Рипли язвително си помисли, че напудрените артисти, които играят този одобрен от администрацията скеч, сигурно живеят в скъп зелен пояс на Източния Бряг. Най-вероятно в имения „Кейп Код“ над „Лозята на Марта“ или „Хилтън Хед“ или над някое друго незамърсено, скъпо, снобско убежище за малкото щастливци, които знаеха как да се подмазват, да гукат и щом по-висшите началници щракнеха с пръсти — да заиграват по свирката

им. Нищо от тези благинки не беше за нея — нито миризмата на сол, нито прохладния планински ветрец. Мръсният градски център — това беше милостинята на Компанията и тя трябваше да бъде доволна, че има поне толкова.

Скоро щеше да си намери нещо подходящо. Искаха да я накарат да си мълчи за известно време, докато се успокои и щяха с удоволствие да й помогнат да се премести на ново място и да се възстанови. След което — веднага щяха да я забравят. Така им бе по-удобно. Според Рипли това беше просто прекрасно. Компанията не искаше да има нищо общо с нея, тя също.

Ако не бяха отнели разрешителното й, отдавна щеше да се махне далече оттук.

На вратата рязко се позвъни и тя подскочи. Джоунс само погледна към входа и измяука преди да се затъркаля към кухнята. Той не обичаше непознати. Беше умно коте.

Рипли остави цигарата, която „гарантираме, че не съдържа канцерогенни вещества, никотин, тютюн и е безвредна за здравето ви“, или поне така пишеше на кутията, и отиде да отвори вратата. Тя не си направи труда да погледне през шпионката. Сградата, в която живееше беше с усилена охрана, а и след всичко преживяно, надали имаше нещо в този орбитален град, което можеше да я изплаши.

Когато отвори, срещу нея стоеше Картър Бърк с обичайната си извинителна усмивка. До него стоеше млад мъж в строгата черна униформа на офицер от Колониалния флот. Той изглеждаше неприветлив.

— Здрасти, Рипли — каза Бърк и посочи спътника си. — Това е лейтенант Горман от Ко…

Тя дори не го дочака да завърши. Затварянето на вратата прекъсна изречението му по средата. Рипли се обърна, но забрави да изключи говорителя в антрето и гласът на Бърк достигна до нея през скритата мембрана.

— Рипли, трябва да поговорим.

— Не, не трябва. Изчезвайте, Картър! И ти, и приятелят ти!

— Няма да стане. Важно е.

— Не и за мен. Нищо не ме интересува.

Бърк замълча, но тя чувстваше, че той не си е отишъл. Познаваше го достатъчно добре, за да разбере, че той няма да се

откаже лесно. Този представител на Компанията не беше настоятелен, но беше съвършен ласкател.

В края на краищата, не му се наложи да я увещава дълго. Достатъчно бе само едно изречение.

— Изгубихме връзка с колонията на Акерон.

Сърцето й се сви, когато вникна в смисъла на това неочаквано съобщение. Всъщност, може би не чак толкова неочаквано. Тя се поколеба за миг преди да отвори вратата. Не, това не беше номер. Бърк говореше сериозно. Горман гледаше ту единия, ту другия и явно се чувстваше неудобно, че го игнорират, въпреки че се стараеше да не го показва.

Рипли ги покани да влязат.

Бърк огледа апартамента и великодушно премълча впечатленията си, вместо да подхвърли някоя безсмислица, като „Добре си се устроила“, което очевидно не беше така. Той се въздържа също да й каже „Изглеждаш чудесно“, тъй като и това явно щеше да бъде невярно. Заради тази тактичност, тя му беше благодарна.

Рипли посочи към масата и каза:

— Искате ли нещо? Кафе, чай, шприц?

— Кафе — отвърна Бърк. Горман кимна в съгласие.

Тя отиде в компактната кухня и програмира машината за няколко чашки кафе. Процесорът започна да издава бълбукащи звуци и тя се върна в стаята.

— Нямаше нужда да водиш и флотата — усмихна се Рипли леко. — Преминала съм опасния стадий. Така казаха психиатрите, а и го пише на картона ми.

Тя махна с ръка към бюрото, отрупано с дискети и документи.

— Та защо си водиш и ескорт?

— Тук съм като официален представител на корпуса.

Горман явно се чувстваше неудобно и искаше Бърк да подхване разговора. Тя се чудеше какво ли са му казали за нея и дали не е останал разочарован, че тя не е вкаменена стара вещица. Всъщност мнението му не я интересуваше.

— Значи сте изгубили връзка? — тя симулираше безразличие. — И какво?

Бърк погледна към тънкото си, бронирано куфарче.

— Трябва да се провери бързо. Всички комуникации са прекъснати. И то от доста време насам, за да се дължи на повреда в апаратурата. Акерон е в системата отдавна. Хората там са обучени и разполагат с необходимата резервна апаратура. Може би в момента работят по отстраняването на повредата, но от сума време не са се обаждали. Тук взеха да се притесняват. Някой трябва да отиде и лично да провери какво става. Това е единственият начин да се успокоят ония тъпанари. Може би ще отстранят проблема, докато корабът е на път и цялото пътуване ще се окаже загуба на време и средства, но то трябва да се предприеме.

Нямаше нужда да обяснява повече. Рипли вече беше разбрала накъде бие. Тя отиде в кухнята и донесе кафетата.

Докато Горман отпиваше от мътилката, тя започне да се разхожда насам-натам. Стаята беше прекалено малка за истински разходки, но тя все пак опита.

Бърк седеше и чакаше.

— Не — каза тя накрая. — Няма да стане.

— Изслушай ме. Не е това, което си мислиш.

Тя спря в средата на стаята и впери невярващи очи в него.

— Не е това, което си мисля? Не било това, което си мисля! Аз просто няма нужда да мисля, Бърк. Аз бях остъргана, пресована и дадена на химическо чистене от твоите другарчета, а сега искаш да се върна пак там. Забрави!

Тя трепереше. Горман погрешно реши, че е от яд, но това си беше чист страх. Тя беше уплашена до смърт и се опитваше да скрие страха си зад негодувание. Бърк знаеше какво изпитва, но въпреки всичко продължи. Той нямаше друг избор.

— Виж сега — подхвана той по начин, който смяташе за най-подходящ, — не знаем какво става там. Ако релейният сателит е излязъл от строя, а наземните им предаватели са в ред, единственият начин да решим проблема е да отидем там с помощен екип. В колонията няма летателни апарати и ако случаят е такъв, сега те седят и псуват Компанията, че не си мърда пръста и не праща веднага ремонтен екип. При повреда в релейния сателит техниците дори няма нужда да стъпват на самата планета. Но не знаем как стоят нещата и ако не е сателитът, бих искал да бъдеш с нас. Само като консултант. Това е всичко.

Горман преполови кафето си и каза:

— Няма нужда да слизаш долу с групата, ако изобщо се наложи да кацаме. Гарантирам за сигурността ти.

Рипли обърна очи и погледна в тавана.

— Хората, които ще дойдат с нас не са обикновени градски полицаи или редови войници, Рипли — каза Бърк убеждаващо. — Хората на Колониалния флот са яки момчета, а и ще вземат възможно най-доброто оръжие. Хора плюс машини — няма нещо, с което да не могат да се справят. Нали така, лейтенант?

Горман си позволи една лека усмивка и отвърна:

— Ние сме обучени да се справяме с неочакваното. Били сме и на по-лоши светове от Акерон. Смъртните ни случаи за подобни операции се движат около нулата. Надявам се след това посещение резултатите ни да се подобрят.

Ако тази декларация целеше да впечатли Рипли, то тя се провали. Тя отново погледна Бърк и каза:

— А ти? Какво печелиш от това?

— Ами Компанията финансира колониите съвместно с Колониалната Администрация. Това е нещо като аванс срещу правата над суровините и част от дългосрочните приходи от развитието. Ние влагаме капитал в различни предприятия, инвестираме много в земесъздаването. Това е нещо като търговия с недвижими имоти в галактически мащаб. Строим по-добри светове — това е.

— Да, да… — измънка тя. — Това съм го гледала по рекламите.

— Корпорацията няма да получи никакви сериозни приходи от Акерон докато не приключи земесъздаването, но огромен проект, като този, се счита за дългосрочен.

Виждайки, че думите му нямат ефект върху Рипли, Бърк превключи на друга тема:

— Разбрах, че работиш на товарния док край Портсайд?

Тя веднага зае отбранителна позиция, както се и очакваше.

— Така е. И какво от това?

Бърк игнорира заплахата.

— Товарни роботи, електроповдигачи, телфери — разни такива.

— Това е всичко, на което мога да разчитам. Не съм луда да живея от подаяния цял живот. Както и да е. Бях спряла да мисля през

тези няколко дни, а такива моменти са най-неприятни. Но все пак предпочитам да правя нещо.

— Харесва ли ти такъв вид работа?

— Ти шегуваш ли се?

Той си играеше с дръжката на куфарчето.

— Може би това не е всичко. Какво ще кажеш, ако ти съдействам да те реабилитират като летателен офицер и да ти върнат разрешителното? А ако ти кажа, че Компанията е съгласна да продължи договора ти? Без повече кавги с разни комисии и без повече доказателства — наложеното наказание излиза от досието ти, без дори да остави следа. Ако някой пита — ти си в отпуска. Това е съвсем нормално след дълго пътуване. Всичко ще бъде сякаш нищо не се е случило. Дори няма да се отрази в класа ти за пенсия.

— А ЕКА и ония от застрахователното?

— Застраховката е уредена, приключена, минала и заминала. И тъй като досието ти ще е чисто, няма да те смятат за по-опасна отколкото, когато си тръгнала за последното ти пътуване. А що се отнася до ЕКА, те също искат да отидеш с помощния екип. За всичко е помислено.

— Ако изобщо отида.

— Ако изобщо отидеш.

Той кимна и се наведе леко към нея. Не й се молеше, а по-скоро прилагаше отигран вече номер.

— Това е още един шанс, малката. Повечето хора, които са свалени от Бюрото при някакво разследване, никога нямат шанса да се върнат. Ако проблемът се състои само в един повреден релеен сателит, цялата ти работа е да си седиш в кабината, да четеш книжка, докато техниците се справят с повредата и да си получиш заплатата за полета още докато си в анабиоза. С това пътуване ще имаш възможност да заличиш всичките си неприятности и да се върнеш там, където си била — пълна заплата, пълен стаж за пенсия, постоянна работа. Видях ти досието, трябва ти още едно по-дълго пътуване и си готова да те произведат в „капитан“. А най-хубавото от всичко е, че ще можеш да застанеш лице в лице с този страх и да го победиш. Трябва да се метнеш пак на коня, Рипли.

— Спести ми всичко това, Бърк — каза тя хладно. — Вече получих психооценката си за този месец.

По лицето му пробягна усмивка, но тонът му стана още по-решителен.

— Добре. Стига сме се лъгали. Аз също четох оценката ти. Будиш се всяка нощ, плувнала в пот, с един и същи кошмар, който непрекъснато те измъчва.

— Не! Отговорът ми е: Не.

Тя прибра и двете чаши, въпреки че не бяха празни. Това беше един вид изгонване.

— Сега моля ви, вървете си. Съжалявам. Просто си вървете, ако обичате.

Двамата мъже се спогледаха. Видът на Горман беше непроницаем, но тя имаше чувството, че отношението му се промени от любопитно към презрително. Да върви по дяволите!

Какво знаеше той?

Бърк се ровеше в някакъв джоб, извади полупрозрачна карта и я сложи на масата преди да тръгне към вратата. Той се спря на изхода и й се усмихна.

— Помисли си!

После те си тръгнаха и я оставиха насаме с мислите й.

Неприятни спътници. Вятър. Вятър, пясък и стенещо небе. Чуждо слънце, чиито бледи контури се развяваха като хартиена изрезка зад разкъсаната атмосфера. Силен, непрекъснато усилващ се вихър, който идваше все по-близо и по-близо, докато накрая така те притискаше, че дъхът ти секваше.

С гърлен стон, Рипли се изправи в леглото си и се хвана за гърдите. Дишаше трудно и болезнено. Поемайки дълбоко въздух, тя огледа тясната спалня. Мижавата лампа на нощното шкафче осветяваше голите стени, тоалетката, скрина, чаршафите, изритани в края на леглото…

Джоунс лежеше проснат върху скрина — най-високото място в стаята — и я гледаше безизразно. След завръщането им, той беше свикнал да лежи там. Когато си лягаха, той се свиваше до нея, но след като тя заспиваше, той предпочиташе сигурността на скрина пред топлината на тялото й. Той знаеше, че кошмарът рано или късно ще дойде и му правеше място.

Тя избърса потта от челото и страните си с ъгълчето на чаршафа. Пръстите й опипаха чекмеджето на нощното шкафче и накрая намериха една цигара. Тя отвори капачето на запалката и зачака цилиндъра да се нажежи. Нещо става! Главата й се въртеше наоколо. Не, нищо. Само лекото бръмчене на часовника. В стаята нямаше никой друг, освен нея и Джоунс. Нямаше и никакъв вятър.

Наведена наляво, тя се порови в другото чекмедже и извади картата, която Бърк беше оставил. Повъртя я из пръстите си и накрая я плъзна в един отвор на таблото до кревата. Видеоекранът, който заемаше цялата стена отсреща, светна веднага и на него се появи надпис: „МОЛЯ ИЗЧАКАЙТЕ“ Тя почака нетърпеливо докато лицето на Бърк се появи на екрана. Той беше небръснат, с насълзени очи. Явно се беше събудил от дълбок сън, но успя да се усмихне, когато видя кой се обажда.

— Ало? О, Рипли. Здрасти.

— Бърк, кажи ми само едно нещо.

Тя се надяваше, че в стаята й е достатъчно светло, за да може монитора да улови изражението и гласа й.

— Че сте тръгнали да ги убиете. Не да ги изучавате, не да ги носите тук, а само да ги унищожите, да ги заличите завинаги.

Тя забеляза, че той се събуди бързо.

— Такъв е планът. Ако има нещо опасно там — да го премахнем. Трябва да запазим колонията, а не да си играем на криеница с потенциално опасни организми. Такава е политиката на Компанията. Ако намерим нещо смъртоносно, каквото и да е то — унищожаваме го. Учените да си гледат работата. Давам ти думата си.

Настъпи дълго мълчание и той се наведе към своя монитор. Лицето му стана огромно на екрана.

— Рипли. Рипли? Там ли си още?

Нямаше вече време за мислене. Може би беше дошъл моментът да спре да мисли и да започне да действа.

— Добре. И аз съм в играта.

Ето. Реши и го каза. Незнайно как, но го каза.

Той изглеждаше сякаш искаше да го чуе отново, да я поздрави или пък да й благодари — въобще да направи нещо. Тя прекъсна връзката преди Бърк да успее да каже каквото и да било.

На чаршафа до нея се чу „туп“. Тя се обърна и нежно погледна Джоунс. После прокара пръсти по гръбнака му и той заръмжа очарован и се отърка в бедрото й.

— А ти, скъпи, оставаш тук.

Котаракът мигаше насреща й, докато Рипли го галеше по гърба. Беше съмнително, че е разбрал както думите й, така и същността на телефонния разговор преди малко, но въпреки всичко, не изяви желание да я придружи.

„Поне на единия от нас му е останал малко здрав разум“ — помисли си Рипли и се пъхна обратно под завивките.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Корабът беше грозен. Очукан, износен, повредените му части бяха поправяни, вместо да бъдат сменени, но той бе прекалено устойчив и ценен, за да бъде изхвърлен. За собствениците му беше по-лесно да го осъвременяват и модифицират, отколкото да построят нов. Очертанията му бяха странни, двигателите — прекалено големи. Планина от метал, керамика и разни съставки, летяща купчина старо желязо, паметник на войната, който брутално си проправяше път през тази мистерия, наречена хиперкосмос. Корабът, както екипажът на борда му, бе съвсем функционален. Името му беше „Сулако“.

Този път спящите бяха четиринадесет. Единадесет от тях бяха заети с наркотичните си сънища — прости и целенасочени, като кораба, който ги носеше през пространството. Двама бяха по-специални, а последният спеше, натъпкан с успокоителни, за да се приглуши ефекта на спохождащите го кошмари.

Четиринадесет спящи — и един, за който сънят беше излишна абстракция.

Строеви офицер Бишоп проверяваше данните и въртеше копчетата по таблото. Дългото чакане бе към своя край. Из масивната военна машина се разнесе звука на алармен сигнал. Дълго спалата апаратура, чиято мощност бе намалена, за да се пести енергия, се възвръщаше към живота. Хората също се събуждаха, а анабиозните им капсули се зареждаха и плавно се отваряха.

Доволен, че повереният му бяха преживели дългата хибернация, Бишоп се зае да постави „Сулако“ в ниска геостационарна орбита около колониалния свят на Акерон.

Рипли се събуди първа. Не защото се приспособяваше по-лесно от спътниците си, нито защото бе по-привикнала с действието на анабиозата, а просто защото нейната капсула беше първа в редицата и се презареди най-напред. Седнала в овалното легло, тя разкърши рязко ръце и се зае да раздвижи краката си. Бърк се изправи в капсулата до нея, а след това и лейтенантът — как му беше името? А, да, Горман.

Останалите капсули съдържаха военното попълнение на „Сулако“: осем мъже и три жени. Те бяха специално подбрана група от хора, които прекарваха по-голямата част от съзнателните си дни, рискувайки живота си. Бяха индивиди, свикнали на дълги периоди анабиоза и кратки, но интензивни периоди на будност. Типове, на които хората правят място по тротоарите или в някой бар.

Младши сержант Спанкмайер беше шеф на спускателния екип и отговаряше заедно с ефрейтор Феро за безаварийното кацане на останалите на повърхността на дадената планета и за тяхното връщане обратно на кораба. Наведнъж и бързо, ако това се окажеше необходимо.

Той разтри очи и примига, пъшкайки в анабиозната си капсула.

— Вече съм прекалено стар за това.

Никой не обърна внимание на тази забележка, защото беше всеизвестно — или поне така се говореше — че Спанкмайер е влязъл във флота преди да навърши необходимата възраст. Въпреки това, никой не се шегуваше с неговата зрялост или липсата й, когато летяха към повърхността на нова планета в спускаемия апарат, направляван от капитана.

От капсулата до тази на Спанкмайер, се излюпи редник Дрейк. Той беше малко по-възрастен от Спанкмайер, но доста по-грозен. Освен че приличаше на „Сулако“ или иначе казано беше като стара транспортна машина, Дрейк бе издръжлив особняк, с рамене като легендарния едноок моряк.[1]

Носът му беше така почупен, че и козметичната хирургия не можеше да му помогне. Отвратителен белег разкривяваше устата му в непрестанна усмивка. Той можеше да си направи пластична операция, за да го скрие, но Дрейк държеше на него. Белегът му беше като медал, който можеше да носи непрекъснато. Редникът носеше прилепнала мека шапка, която съвсем не можеше да се нарече хубава.

Дрейк беше специалист по хитрото оръжие. Той също чудесно се справяше с нарезни оръдия, автомати, гранати, всякакво хладно оръжие, включително и собствените си зъби.

— Не ни плащат достатъчно за всичко това — промърмори той.

— Определено е малко, като се има предвид, че трябва да се събуждам до лицето ти, Дрейк.

Тази шега дойде от ефрейтор Дитрих, която можеше да се нарече най-красивата в групата, ако не си отваряше устата.

— Гледай си работата! — отвърна Дрейк и погледна към една от капсулите, която се бе отворила последна. — Ей, Хикс, изглеждаш точно така, както аз се чувствам.

Хикс беше сержантът в групата и втори по ранг след старши сержант Апоун. Той не говореше много и винаги беше на мястото си при смъртно опасни ситуации — нещо, което неговите колеги много ценяха. Когато другите избухваха, той си мълчеше. Но когато беше решил да говори, онова, което имаше да каже си струваше да се чуе.

Рипли се беше изправила и се опитваше да възстанови кръвообращението на краката си, като ги разтриваше и прикляквашe, за да раздвижи схванатите си стави. Тя гледаше хората от екипажа, които се тътреха към редицата шкафчета до стената. Сред тях нямаше супермени, нито прекалено мускулести екземпляри, но всичките бяха жилести и здрави. Тя подозираше, че и най-слабия измежду тях е способен да търчи цял ден, с пълна екипировка по повърхността на планета с две посоки и същевременно да се бие, а после да прекара нощта, сглобявайки и разглобявайки сложна компютърна апаратура. Акъл и мускули — колкото искаш. Нищо, че говореха като прости улични хулигани. Те бяха най-доброто, което съвременната армия можеше да предложи.

Тя се почувства малко по-сигурна, но само малко.

Старши сержант Апоун тръгна между анабиозните капсули и каза по нещо на всеки един от току-що събудилите се войници. Апоун приличаше на човек, който може с голи ръце да разкъса средно голям камион. Докато минаваше покрай капсулата на ефрейтор Хъдзън, компютърният техник се оплака:

— Подът е леден.

— И ти беше леден преди десет минути. Никога не съм виждал такава сбирщина от глезльовци. Да не би да искаш да ти донеса пантофите, Хъдзън?

Ефрейторът примига и каза:

— Да, ако обичате, сър. Ще ви бъда много благодарен.

Останалите удостоиха отговора на Хъдзън с дрезгав смях. Апоун се усмихна и продължи обиколката си, като непрекъснато гълчеше

хората си и ги караше да побързат. Рипли стоеше настрана докато те се изнизваха с тежки стъпки покрай нея.

Бяха сплотена комбина, нещо като боен организъм с единадесет глави и тя не беше част от групата им.

Рипли се чувстваше изолирана. Двама-трима от тях й кимнаха, докато минаваха покрай нея, а някои бегло я поздравиха. Това беше всичко, което Рипли можеше да очаква, но то не я накара да се почувства по-спокойна в компанията им.

Младши сержант Васкес само погледна Рипли и отмина. Дори роботи я бяха гледали по-топло. Вторият оръжейник не смигна, не се усмихна. С тънките си устни, черната коса и още по-черните си очи, тя можеше да изглежда привлекателна, ако беше положила поне елементарни усилия.

Изискваше се невероятен талант, уникална комбинация от сила, ум и рефлекси, за да се борави със сложното оръжие.

Рипли очакваше жената да каже нещо, но тя не продума. Всички изглеждаха жилави, Дрейк и Васкес бяха и зли.

Когато Васкес се приближи до шкафчето на Дрейк, той подвикна:

— Ей, Васкес, бъркали ли са те някога с мъж?

После подаде длан, тя я плесна и пръстите му веднага се затвориха около нейните. И двамата стискаха здраво. Това беше безмълвен, болезнен поздрав.

Най-накрая тя го плесна през лицето и ръцете им се отделиха. Те се смееха. Бяха като малки доберманчета, които си играят.

Бишоп тихо се движеше около групата, масажираше ги, даваше им специална пост-анабиозна течност и се държеше по-скоро като камериер, отколкото като офицер на междузвезден кораб. Той изглеждаше по-възрастен от всички, дори и от Апоун. Когато мина покрай Рипли, тя забеляза познат алфа код, татуиран на лявата му ръка. Това я накара да настръхне, но тя не каза нищо.

— Ей! — извика редник Фрост на някого, когото Рипли не виждаше — да си ми взимал кърпата?

Фрост беше на възрастта на Хъдзън, но изглеждаше по-добре или поне така разправяше на онези, които имаха време да го слушат. Когато ставаше въпрос за хвалби и двамата бяха ненадминати. Единствената разлика бе, че Хъдзън обичаше да използва силата на

гласа си като аргумент, докато Фрост успяваше да намери подходящите думи.

Спанкмайер беше почти в началото на редицата и още се оплакваше.

— Трябва малко да се отпусна. Как може така рязко да ни връщат към живота? Не е честно. Трябва да ни дадат малко време.

Хикс промърмори:

— Нали досега си се отпускал. Или искаш да я караш така цял живот?

— Имам предвид да се отпусна на въздух, а не в онзи хладилник. Три седмици в камерата не е истинска почивка.

— Какво става там, шефе? — полюбопитства Дитрих.

— Нали знаеш, че каквото и да става, никога не стига до мен. — Апоун повиши глас, за да чуят и останалите. — Добре, стига сте се прозявали. Първата оперативка е в три часа. Дотогава, всички искам да заприличате на хора. Знам, че за някои от вас това ще бъде много трудно. Хайде, действайте!

Анабиозните облекла бяха свалени и хвърлени в шахтата. Беше по-лесно да се изгорят и да се вземат нови за връщането, отколкото да се възстановяват панталони и горнища, които бяха носени непрекъснато в продължение на няколко седмици. Жилави, голи тела потеглиха в редичка към душовете. Вода под високо налягане отми наслоената пот и мръсотия и накара нервните окончания да затрептят под вече чистата кожа. Изпод душа, Хъдзън, Васкес и Феро гледаха Рипли, която се сушеше.

— Коя е новата? — попита Васкес докато отмиваше шампоана от косата си.

— Май е някакъв консултант. Не знам много за нея.

Дребната Феро изтри мускулестия си, равен като стоманена плочка корем и с пресилен възторг добави:

— Тя е виждала пришълец. Или поне така се говори.

— Брей! — възкликна Хъдзън. — Потресен съм.

Апоун извика през стената. Той вече беше излязъл в съблекалнята и избърсваше раменете си. Те бяха мускулести, без грам тлъстина, както у щурмоваците двадесет години по-рано.

— Бързо! Бързо! Тайфа мързеливци! Ще се разгрявате докато съвсем се скапете. Давай! Тичай! Целта е да се изпотите преди още да

сте изсъхнали.

В столовата неофициалното разделение веднага пролича. Всичко стана съвсем спонтанно. Не беше необходимо някой на ухо да ти казва къде да седнеш, нито да се слагат табелки до чашите. Апоун и войниците му заеха голямата маса, а Рипли, Горман, Бърк и Бишоп седнаха на другата. Всички се подкрепиха с кафе, чай, шприц или вода, докато чакаха автомата да сервира омлет с някакво подобие на бекон, препечени филийки, разни буламачи, подправки и витаминни добавки.

Човек можеше да различи войниците по униформите им. Една с една не си приличаха. Това не беше някаква специална маркировка, а просто признак на личен вкус. „Сулако“ не беше казарма, нито пък Акерон — площад за паради. От време на време, Апоун скастряше някого за някое особено фрапантно допълнение към облеклото, като например Кроу, който се беше появил с портрет на последната си приятелка, изписан с компютър на гърба на бронята му, но в повечето случаи, той все пак оставяше войниците си да се обличат, както им харесва.

— Ей, шефе! — Хъдзън пак подгони Апоун — Кажи сега, каква е работата?

— Да, бе! — включи се Фрост, който правеше балончета в чая си. — Единственото, което разбрах е, че ме викат на борда и че даже нямам време да кажа „чао“ на Мирна.

— Мирна ли? — попита редник Виерзбовски и от учудване повдигна рунтавите си вежди. — Нали беше Дейна?

Фрост се поколеба за миг.

— Май Дейна беше преди три месеца или може би шест.

— Това е спасителна операция — отговори Апоун, докато си сипваше кафе. — Има няколко сладки дъщерички на заселници, които трябва да спасим.

Феро се направи на отегчена.

— По дяволите, това може да те откаже напълно.

— Виж ти! Кой го казва това? — захили й се похотливо Хъдзън и тя го замери с бучка захар.

Апоун само слушаше и гледаше. Нямаше смисъл да се намесва. Можеше да ги накара да млъкнат, да действа, както пише по книгите, но той ги остави да се шегуват и да си играят само защото знаеше, че неговите хора са най-добрите. Той беше готов да влезе в битка с всеки

един от тях, без да се притеснява, че може да бъде нападнат отзад, защото знаеше, че те щяха да го защитят, както самият той би се защитил, ако имаше очи и на гърба си. Нека си играят, нека псуват ЕКА, Корпуса, Компанията и него самият. Когато му дойдеше времето, те щяха да оставят игрите и всеки един от тях щеше да си бъде на мястото.

— Тъпи заселници! — каза Спанкмайер, загледан в чинията си, където яденето беше започнало да придобива вид. След триседмичния сън, той беше гладен, но все пак не дотам, че да не направи задължителния войнишки коментар по отношение на храната. — Що за чудо е това?

— Яйца, глупчо! — отвърна Феро.

— Знам какво е яйце, тъпчо. Имах предвид това плоско, жълто нещо, което е накиснато отстрани.

— Мисля, че е царевичен хляб — каза Виерзбовски и побутна с пръст порцията си. — Нямам нищо против да ми донесат малко от онази Арктурианска гадост[2]. Спомняте ли си?

Хикс седеше отдясно. Той погледна встрани за миг и после пак се съсредоточи върху чинията си.

— Май тоя нов лейтенант е прекалено добър, за да яде с такива долни простаци като нас. Залепил се е за представителя на Компанията.

Виерзбовски се вторачи в лейтенанта, без изобщо да му пука дали някой ще забележи накъде гледа.

— Да, бе!

— Това не е толкова важно, ако си разбира от работата — каза Кроу.

— Ето това е вълшебната думичка! — намеси се Фрост и разряза яйцето си. — Ще имаме възможност да видим.

Може би младостта на Горман ги притесняваше, въпреки че той беше по-възрастен от повечето войници. По-скоро стряскаше ги вида му. Косата му — подредена, дори след дългия сън, ръбовете на панталоните му — остри и прави, ботушите му — блестящи като черен метал. Той изглеждаше прекалено спретнат.

Докато щурмоваците ядяха, мърмореха и зяпаха наляво-надясно, Бишоп седна на празното място до Рипли. Тя стана рязко и се

премести на отсрещната страна на масата. Андроидът изглеждаше засегнат.

— Съжалявам, че се отнасяш така със синтетичните, Рипли — каза Бишоп.

Тя не му обърна никакво внимание. Погледна Бърк и рязко каза:

— Никога не си споменавал, че на кораба има андроид! Защо? Така или иначе, не можеш да ме излъжеш, Картър. Видях татуировката му пред банята.

Бърк изглеждаше объркан.

— Ами, не ми е идвало наум да ти кажа. Не разбирам защо си толкова разстроена. Компанията от години изпраща по един синтетичен при всеки полет. Те не се нуждаят от анабиоза, а и е значително по-евтино, отколкото да наемеш човек да наглежда междузвездните скокове. Те не биха се побъркали, ако прекарат целия полет сами. Това не е нищо необикновено.

— Предпочитам да ме наричат „изкуствен човек“ — вметна кротко Бишоп. — Има ли някакъв проблем? Бих могъл да помогна с нещо.

— Съмнявам се — каза Бърк и избърса устата си. — При предишното й пътуване един от синтетичните се повредил и причинил смъртта на няколко човека.

— Шокиран съм. Отдавна ли е било?

— Всъщност доста отдавна — отвърна Бърк, без да навлиза в повече подробности, за което Рипли му беше благодарна.

— Сигурно е бил някакъв стар модел.

— Система „Хипердайн“ 120-А/2.

Бишоп смирено се изправи и се обърна към Рипли.

— Това обяснява нещата. Старите А/2 винаги са били малко дръпнати. Сега, с новите отрицателни катализатори на поведението, които ни имплантират, това не може да се случи. За мен е невъзможно да нараня човек или, чрез бездействието си, да позволя друг да го нарани. Катализаторите са фабрично монтирани, заедно с останалите ми церебрални функции. Никой не може да ги преправи. Така че, както виждаш, аз съм съвсем безопасен.

Той й предложи чиния, препълнена с жълти правоъгълничета и добави:

— Искаш ли още царевичен хляб?

Рипли я изби от ръката му и улучи отсрещната стена, но чинията само издрънча, без да се счупи. Царевичният хляб се разпиля по пода.

— Стой настрана от мен, Бишоп! Ясно ли ти е? Стой далеч от мен.

Виерзбовски мълчаливо наблюдаваше този двубой, после вдигна рамене и се върна към храната си.

— Тя и царевичен хляб не обича.

Гневът на Рипли не предизвика повече коментари и щурмоваците свършиха закуската си и се оттеглиха в близката стая. Най-разнообразно екзотично оръжие запълни стените след тях. Двама-трима събраха столовете си и започнаха импровизирана игра на зарове. Беше им трудно да ловят литналите зарчета след като бяха прекарали три седмици в безсъзнание, но те, въпреки всичко, се опитваха. Всички бавно и мързеливо се надигнаха при влизането на Горман и Бърк, но щом Апоун им изкомандва, те веднага скочиха.

— Строй се!

Щурмоваците реагираха като един. Ръцете им — плътно по тялото, очите — право напред. Всички бяха съсредоточени в следващата команда на сержанта.

Очите на Горман заиграха по редицата. Колкото и да е невероятно при команда „Мирно!“ щурмоваците стояха по-неподвижни, отколкото, когато бяха в анабиоза. Лейтенантът ги задържа известно време така и накрая каза:

— Свободно!

Редицата трепна при отпускането на мускулите.

— Съжалявам, че нямахме време да ви информираме преди да тръгнем от „Гейтуей“ но…

— Сър? — каза Хъдзън.

Смутен, Горман погледна към него. Не можеше ли поне да го остави да завърши първото си изречение преди да започне с въпросите? Не, че беше очаквал нещо друго. Бяха го предупредили, че с тази тайфа ще бъде така.

— Да, Хикс, какво има?

— Хъдзън, сър. Това е Хикс. — Той посочи войника до себе си.

— Слушам въпроса ви, ефрейтор!

— Битката истинска ли ще бъде или пак ще ловим буболечки?

— Би ли изчакал малко, Хъдзън, и ще получиш отговор на въпросите си. Разбирам нетърпението и любопитството ви. Няма да обяснявам дълго. Всичко, което знаем е, че все още нямаме връзка с колонията. Строеви офицер Бишоп се е опитал да повика Хадли в момента, в който „Сулако“ е влязъл в обхвата на Акерон, но не е получил никакъв отговор. Планетарният релеен сателит за връзка с далечния космос се оказа изправен при проверката, следователно, не това е причината да нямаме връзка с тях. Все още не знаем за какво става въпрос.

— Има ли някакви предположения? — попита Кроу.

— Има вероятност, подчертавам, засега само вероятност, да е замесен ксеноморфен организъм.

— Какво!? — възкликна Виерзбовски.

Хикс се наведе към него и му прошепна тихо:

— Пак лов на буболечки.

После се обърна към лейтенанта и попита:

— И какви са тези организми, ако наистина ги има?

Горман кимна на Рипли и тя се приближи. Единадесет чифта очи я фиксираха като цеви — бдителни, напрегнати, любопитни и мислещи. Те я преценяваха с поглед, все още несигурни дали да я класират към Бърк и Горман или другаде. Те нито я обичаха, нито я мразеха, защото още не я познаваха.

Дотук добре, да видим по-нататък. Тя постави няколко записани дискети на масата пред себе си.

— Тук съм записала всичко, което знам за тези същества. Има по няколко екземпляра. Можете да ги прочетете по стаите си.

— Аз чета бавно — каза Апоун и леко се усмихна. — Заинтригувайте ни малко.

— Да де, нека да имаме някаква представа — допълни Спанкмайер и се облегна на контейнер с експлозив, достатъчен да взриви малък хотел, сгушвайки се между цеви и детонатори.

— Добре. Най-напред трябва да разберете жизнения цикъл на организма. Той всъщност представлява две същества. Първото се излюпва от спора, нещо като голямо яйце, и се захваща за жертвата си. После вкарва ембрион, откачва се и умира. Това, всъщност, е подвижен възпроизводителен орган.

— Като тебе, Хикс — захили се Хъдзън. Хикс му отговори с обичайната си толерантна усмивка.

Рипли не намираше това за смешно. Нищо, свързано с пришълеца, за нея не беше смешно, но тя го беше виждала. Те все още не бяха убедени, че това, което описва, съществува извън нейното въображение. Тя трябваше да се опита да бъде търпелива с тях. Това нямаше да бъде лесно.

— Ембрионът, втората форма, живее в тялото на жертвата няколко часа. Расте като в утроба. После… — тя трябваше да преглътне, за да се пребори с внезапната сухота в гърлото си — излиза, сменя кожата си и расте бързо. Зрялата форма преминава през няколко междинни етапа и стига до…

Този път Васкес я прекъсна:

— Всичко това е много хубаво, обаче аз искам да знам едно нещо.

— Да?

— Къде са?

Тя насочи пръст към празното пространство между Рипли и вратата, натисна въображаем спусък и гръмна несъществуващ враг. Колегите й се засмяха и завикаха одобрително.

— Браво, Васкес! — извика Дрейк, както винаги, впечатлен от жаждата й за кръв. Нейният прякор беше Гаменът-убиец и съвсем й подхождаше.

Тя кимна рязко.

— Винаги и по всяко време.

— Кой каза „пришълец“? — попита Хъдзън и се облегна на стола си, като вяло подмяташе пушка с изключително дълга и тънка цев. — Тя реши, че говорим за пришълец-престъпник и веднага се включи.

— Гледай си работата! — отвърна Васкес.

Хъдзън започна да я имитира:

— Винаги и по всяко време.

Тонът на Рипли беше по-студен и от тялото на „Сулако“.

— Извинете, че ви прекъсвам, г-н Хъдзън. Знам, че повечето от вас гледат на това като на обикновена акция. Уверявам ви, че става въпрос за нещо по-сериозно. Аз съм виждала това същество. Виждала

съм какво то може да направи. Ако попаднете на него, сигурна съм, че няма да ви е толкова весело.

Хъдзън се дръпна, самодоволно ухилен. Рипли се обърна към Васкес.

— Надявам се, че ще бъде така просто, както го представихте, редник. Наистина се надявам.

Очите им се заковаха. Нито едната, нито другата отместваше поглед.

Бърк прекъсна това взиране като застана помежду им и каза на събралите се войници:

— Това е достатъчно за начало. Предлагам ви внимателно да проучите дискетите, които Рипли беше любезна да подготви за вас. Те съдържат допълнителна информация, както и няколко изключително детайлни графики, съставени от съвременен компютър. Надявам се, че всичко това ще ви бъде интересно.

Той отстъпи мястото си на Горман.

Лейтенантът беше рязък и звучеше като главнокомандващ, въпреки че не изглеждаше като такъв.

— Благодаря ви г-н Бърк, г-це Рипли.

Очите му зашариха по безразличните лица на взвода.

— Имате ли въпроси?

Някой в края на групата неочаквано размаха ръка и лейтенантът въздъхна с досада.

— Да, Хъдзън?

Ефрейторът разглеждаше ноктите си.

— Как се излиза от този екип?

Горман се навъси и едва се въздържа да не каже първото, което му дойде наум. Той поблагодари отново на Рипли и тя доволна се върна на мястото си.

— Добре. Искам тази информация да стигне по ред до всеки един от вас. Искам да изучите детайлните компютърни графики и тактическите база данни до осем часа.

Тук-там се чу охкане, но това съвсем не приличаше на силен протест. Всичко се развиваше точно както бяха очаквали.

— Зареждането на артилерийските оръдия, демонтирането и проверката на оръжието, както и подготовката за спускане ще отнемат

седем часа. Дотогава искам всичко и всички да сте готови. Действайте! Прекарахте три седмици почивка.

---

[1] *Морякът Попай, известен герой от филмите на Уолт Дисни.* ↑

[2] *Арктурий — най-ярката звезда в съзвездието Орач, намиращо се приблизително на 36 светлинни години от Земята.* ↑

ГЛАВА ПЕТА

„Сулако“ беше гигантска метална черупка, която плуваше в голямо, черно море. Синкави светлини горяха безшумно по фланговете на грозния скелет — насочен към стационарна орбита. Бишоп стоеше на мостика и без да мига, наблюдаваше данните по апаратурата. От време на време, той докосваше някой превключвател или подаваше разни команди на системата. Иначе, работата му се състоеше в това да наблюдава, докато компютрите въвеждаха кораба в желаната орбита. При автоматизацията, която беше направила междузвездните полети възможни, ролята на човека бе сведена до тази на спомагателна система за крайна нужда. Сега андроиди като Бишоп бяха заменили и човека… Изследването на космоса се беше превърнало в шофьорлък.

Когато данните по различната апаратура го задоволиха, Бишоп се наведе към близкия говорител и каза:

— Внимание! Говори мостика! Тук е Бишоп. Маневрите за въвеждане в стационарна орбита приключиха. Изкуствената гравитация е съобразена с тази на Акерон. Благодаря ви за съдействието. Можете да започвате работа.

За разлика от спокойствието и тишината, които цареха из целия кораб, в товарния пристан кипеше усилен труд. Спанкмайер седеше в кабината на един голям свръхтоварач — машина, която приличаше на скелет на механичен слон и беше изключително силна. Специалните ръкавици на ръцете и краката на младши сержанта улавяха движенията му и ги предаваха на металните крайници на машината, като умножаваха силата им с хиляди пъти.

Той плъзна дългите, бронирани ръце в препълнената с оръдия клетка и повдигна една палета с малки тактически снаряди. С помощта на плавните движения на своята външна протеза, Спанкмайер без усилие пренесе товара в корпуса на совалката, която прие снарядите и автоматично ги разпредели по местата им. Отвътре се чу звън на метал и Спанкмайер отиде за следващия товар.

Свръхтоварачът беше очукан и омазан с масло. На гърба му надписът „Гъсеничен трактор“ едва се четеше.

Другите войници караха влекачи или управляваха разни товарни устройства. От време на време те си подвикваха един на друг, но като цяло товарните и подготвителни операции се изпълняваха без много приказки и без произшествия. Щурмоваците бяха като съставни части на една полуметална, полуорганична машина. Въпреки ограниченото пространство, в което се намираха и многото опасна апаратура, която непрекъснато се движеше, никой дори не беше закачил съседа си.

Хикс наблюдаваше всичко, отмяташе товар след товар на електронната митническа декларация и от време на време си кимаше доволно, когато някоя важна подготвителна операция беше успешно завършена.

В оръжейната Виерзбовски, Дрейк и Васкес разглобяваха лекото оръжие. Пръстите им се движеха точно толкова прецизно, колкото и товарните машини в пристана. Те сваляха, проверяваха и почистваха от прах и мъх тънките платки. После отново ги поставяха в тези машини за смърт, направени от лъскав метал и пластмаса.

Васкес сне своето интелигентно оръжие от стойката, закрепи го на работния стенд и с любов започна да го проверява. Оръжието беше конструирано да се носи не с ръце, а с тялото. То бе снабдено с напълно компютризиран спусъчен механизъм, с апаратура за следене и разпознаване на целта, а свръхчувствителния му жироскоп го стабилизираше, независимо от движенията на оператора.

Оръжието можеше всичко. Само трябваше някой да натисне спусъка му.

Васкес се усмихваше мило, докато работеше. За нея оръдието беше като трудно дете, но то щеше да предпази нея и другарите й от опасностите. Тя проявяваше повече разбиране и внимание към него, отколкото към който и да е от войниците.

Дрейк напълно я разбираше. Той също говореше на своето оръдие, макар и наум. Никой не намираше такова поведение за ненормално. Всички знаеха, че хората от Колониалния Флот са малко луди, а операторите на интелигентно оръжие бяха най-лудите измежду тях. Те приемаха оръжието като част от собствените си тела. За разлика от останалите, тяхното основно задължение беше да боравят с оръжие. Дрейк и Васкес нямаше нужда да изучават комуникационните

съоръжения, да пилотират совалката или пък да возят личния състав в бронирани коли. Не се налагаше дори да помагат при товаренето. Всичко, което се изискваше от тях, беше да стрелят. Играта със смъртта бе тяхна специалност и те обичаха работата си.

Не всички бяха така заети. Бърк беше привършил личните си приготовления, а Горман вече можеше да остави Апоун да наглежда подготовката. Докато стояха встрани и гледаха, представителят на Компанията от време на време говореше с лейтенанта.

— Още ли няма нищо от колонията?

Горман кимна. Беше забелязал някаква нередност в товаренето и даде указания по електронния си говорител. После отвърна на Бърк:

— Никъде нищо. Всички канали са глухи.

— А това за релейния сателит сигурно ли е?

— Бишоп твърди, че го е проверил внимателно и че сателитът е отговорил правилно на всички команди. Това е била единствената му работа, докато сме пътували за насам. Изпратил е стандартен тест-сигнал по релейния сателит към Земята и след няколко дни трябва да получим отговор. Това ще бъде последното потвърждение, но след направената проверка Бишоп е почти напълно сигурен, че системата работи нормално.

— Тогава проблемът сигурно е някъде на повърхността.

Горман кимна.

— Както и подозирахме.

Бърк се замисли.

— А местната комуникация? Видеофоните, връзката с влекачите, релейните връзки между станциите, които преработват атмосферата и други такива?

Лейтенантът със съжаление поклати глава.

— Ако изобщо някой предава сигнали на някого там долу, то това става чрез пушек или с огледала. С изключение на нискочестотното излъчване на местното слънце, електромагнитния спектър е напълно глух.

Бърк сви рамене.

— Всъщност, май не сме очаквали нещо друго. Но все пак имахме някаква надежда.

— Все още имаме. Може би колонията е дала тържествен обет да мълчи или пък за нещо са се разсърдили.

— Защо смяташ, че може да направят нещо такова?

— Откъде да знам? Сигурно масово са приели някаква нова религия или нещо подобно, което изисква да не се обаждат по радиото.

— Може.

Бърк и Горман искаха взаимно да си повярват, но дори за миг не си вярваха. Колонията на Акерон не беше замлъкнала по свое желание. По принцип, хората обичаха да разговарят, заселниците — още повече. Те не биха изключили всички комуникации, без да има сериозна причина.

През цялото това време, Рипли беше наблюдавала двамата мъже. Сега гледаше товаренето и подготовката за кацане. Тя бе виждала военни совалки по телевизията, но сега за първи път стоеше близо до една от тях. Това я караше да се чувства по-спокойна. Бронирана и въоръжена до зъби, совалката приличаше на гигантска черна оса. Докато Рипли гледаше, в корпуса на совалката натовариха брониранатa кола за личния състав. Тя беше като кюлче желязо, ниска и плоска, грозна на външен вид, но много функционална.

Отляво нещо се движеше и тя пристъпи встрани. Фрост возеше към нея една палета със сложна апаратура.

— Отместете се, моля — каза той учтиво.

Тя се извини и се дръпна настрана, но беше принудена пак да се махне, за да не пречи на Хъдзън.

— Ако обичате — каза Хъдзън, без да я погледне.

Псувайки наум, тя се промъкна през суматохата и намери Апоун. Той говореше с Хикс и двамата разглеждаха списъка на ефрейтора. Тя се доближи и постоя без да се намесва. Най-накрая сержантът забеляза присъствието й.

— Има ли нещо? — попита той с любопитство.

— Да. Чувствам се като пето колело и ми писна да бездействам.

Апоун се усмихна.

— Всички сме така. Какво предлагаш?

— Не може ли да ми дадете някаква работа?

Той се почеса по врата и я огледа.

— Не знам. Какво можеш да правиш?

Тя се обърна и посочи:

— Мога да карам този товарач. Имам втори разряд за докер. Това беше последното ми повишение.

Апоун погледна онова, което Рипли сочеше. Резервният свръхтоварач на „Сулако“ стоеше неподвижен на мястото си. Хората му бяха с универсални способности, но те бяха войници, а не строители. Още един чифт ръце щеше да бъде добре дошъл при товаренето на тежкото оборудване, особено ако бяха от титанова сплав, като ръцете на свръхтоварача.

— Това не е играчка.

Скептицизмът в гласа на Апоун, съвпадаше с изражението на Хикс.

— Съгласна съм — отвърна тя решително. — Но и сега не е Коледа.

Сержантът сви устни.

— Втори разряд казваш?

Вместо отговор, тя се врътна на пети и тръгна към товарача. Качи се по стълбичката, седна в кабината и огледа съоръжението набързо. Както бе очаквала, товарачът много приличаше на тези, които бе карала на Земята. Вероятно беше малко по-нов модел. Тя превключи няколко лоста последователно и моторите заработиха. Машината мощно изрева, а после затрака равномерно. Рипли пъхна ръцете и краката си в специалните ръкавици и товарачът, като парализиран динозавър, който се завръща към живота, повдигна титановите си крайници. Тя го закара с гръм и трясък до купчината товарни модули. Огромните крайници се протегнаха и се плъзнаха в отворите под най-близкия контейнер. Тя повдигна товара и го завъртя към двамата мъже, които я наблюдаваха. Надвиквайки шума от моторите и Рипли попита:

— Къде да го занеса?

Хикс погледна сержанта и вдигна одобрително вежди.

Личните приготовления се извършваха дори по-внимателно и от товаренето. С бронетранспортьорите, със запасите, с комуникациите и резервните съоръжения, можеше да се случи нещо, но никой войник не би позволил да се случи каквото и да било с личното му снаряжение. С него всеки беше в състояние сам да се бори и да победи в една малка война.

Най-напред се сваляха бронките и се проверяваха за пукнатини и деформации. След това идваше реда на специалните ботуши, които можеха да издържат на лоши атмосферни условия, корозия и остри зъби. После се проверяваха раниците, които позволяваха на крехките

човешки същества да изкарат повече от месец във вредна среда без каквато и да е допълнителна помощ. След това защитните колани, които задържаха телата при лошо кацане и при движение по грапав терен; каските, които предпазваха главата; шлемовете, които прикриваха очите; предавателите за връзка със совалката и бронетранспортьора…

Всички връзки и възли се проверяваха щателно и когато всичко беше наред, когато станеше ясно, че цялото снаряжение е изправно, процедурата се повтаряше отначало. А след като и това приключеше, ако останеше време, всеки преглеждаше работата на съседа си.

Апоун се разхождаше между хората си и правеше дискретните си проверки, въпреки че знаеше, че това не е необходимо. Той, обаче, бе привърженик на девиза „Око да види, ръка да пипне“. Сега беше моментът да се забележи недогледаното. Когато се обърнеше колата, щеше вече да е късно.

— Хайде, милички! Стройте се! Да тръгваме. Имахте достатъчно време да си починете.

Те се строиха и тръгнаха към совалката. После се групираха по двама, по трима и си бъбреха възбудено. Апоун можеше да ги накара да се строят в красиви, прави редици и да вървят в такт, но хората му не бяха гвардейци и той не възнамеряваше да им казва как да вървят. Сержантът беше доволен, че техният нов лейтенант вече се бе научил да си трае. Те влязоха в кораба, говорейки сякаш на себе си. Нямаше развети знамена, нито гърмяща духова музика. Техният химн бяха няколко изтъркани и познати сквернословия, които преминаха от една уста на друга — язвителни думи, изказани от мъже и жени, готови да предизвикат смъртта. Апоун също се присъедини към тях. И те, като всички щурмоваци от хилядолетия насам, бяха разбрали, че в смъртта няма нищо благородно.

С влизането в совалката, направо се настаниха в бронетранспортьора. Той щеше да излезе веднага щом кацнеха. Очертаваше се тежко пътуване, но хората от Колониалния флот не бяха глезени.

След като всички бяха на борда и вратите на совалката се затвориха, зави сирена, която сигнализираше, че изкуственото налягане в товарния пристан на „Сулако“ спада. Помощните роботи хукнаха да се крият. Замигаха предупредителни светлини.

Щурмоваците седяха в редици от двете страни на бронетранспортьора. До тях, в тромавото си снаряжение, Рипли се чувстваше малка и уязвима. Освен униформата, тя носеше само пилотско яке и предавател. Никой не й беше дал оръжие.

Хъдзън беше прекалено развълнуван, за да седи мирно. Адреналинът му се беше покачил и очите му бяха широко отворени. Той се разхождаше нервно по пътечката между редовете, като хищник, като котка, готова за скок. Докато крачеше, той постоянно си мърмореше нещо, което не можеше да остане нечуто в това тясно пространство.

— Готов съм. Готов съм да започвам. Виж ме! Направо съм върха. Шедьовър. Никой няма да иска да си има работа с мен. Ей, Рипли!

Тя го погледна безизразно.

— Не се притеснявай, миличка. Аз и моят отбор от съвършени машини за убиване ще те пазим. Бъди сигурна!

Той удари копчетата на автоматичното оръдие, монтирано в отделението отгоре, като внимаваше да не изстреля някой от готовите снаряди.

— Бойно фалангово оръдие със самонасочващи се снаряди. Не е ли красавец? Можеш да взривиш половин град с това кутре. Имаме тактически снаряди, плазмени пулсиращи нарезни снаряди. Имаме електронни оръдия, които стрелят със скоростта на звука, имаме ядрени снаряди, също и ножове, остри копия и изобщо — не разчитаме само на късмета си.

Хикс стана, хвана Хъдзън за предпазния му колан и го настани на празната седалка. Гласът му беше тих, но се чу.

— Хайде стига.

— Окей, Хикс.

Хъдзън седна, учудващо кротък.

Рипли кимна с благодарност към ефрейтора.

„Младо лице, състарени очи“ — помисли си тя, докато го наблюдаваше. Той беше преживял повече отколкото предполагаха годините му. Може би повече отколкото самият той би искал.

Тишината, която последва монологът на Хъдзън, й беше добре дошла. Достатъчно истерия беше видяла долу. Нямаше нужда от повече. Ефрейторът се наведе към нея.

— Не обръщай внимание на Хъдзън. Изобщо на никого не обръщай внимание. Те са си такива, но в трудни моменти няма по-добри от тях.

— Ако борави с оръжието така добре, както и с устата си, това може би ще ме поуспокои малко.

Хикс се усмихна.

— Не се притеснявай за това. Хъдзън е компютърен техник, но той е и специалист по близка стрелба, като всички останали.

— И като теб ли?

Той се върна на мястото си доволен, сдържан, готов за бой.

— Тук съм не защото съм искал да стана сладкар.

Моторите започнаха да бучат. Совалката се наклони. Основата й се отдели от товарния пристан.

— Ей! — извика Фрост. — Някой провери ли вратите на този ковчег? Ако не са плътно затворени, ще излетим като тапи от совалката.

— Спокойно, милички — каза Дитрих. — Лично съм ги проверила. Всичко е наред. Тази бракма няма да мръдне никъде докато не целунем прахоляка долу.

Фрост изглеждаше успокоен.

Двигателите на совалката заръмжаха. Стомасите им се разбушуваха, когато напуснаха изкуствената гравитация на „Сулако“. Сега те бяха в открития космос и бавно отлитаха далеч от големия транспортен кораб. Скоро двигателите щяха да заработят с пълна сила. Ръцете и краката им заплуваха в безтегловност, но предпазните колани ги държаха здраво за седалките. Подът и стените на бронетранспортьора трептяха от шума на двигателите. Гравитацията си отмъщаваше.

Бърк изглеждаше сякаш пътува в риболовен кораб около Ямайка. Той се усмихваше и с нетърпение чакаше истинското приключение да започне.

Рипли затвори очи, но почти веднага ги отвори. Всяка гледка беше по-добра от това да гледа тъмната страна на клепачите си. Те бяха като малки видеоекранчета, по които се носеха искри и зелени петна. Тези петна добиваха зловещи форми. Опънатите, уверени лица на Фрост, Кроу, Апоун и Хикс бяха по-успокоителна гледка.

Горе в кабината, Спанкмайер и Феро следяха данните и настройваха апаратурата. С нарастване на скоростта на совалката, натоварването в бронетранспортьора растеше. Устните потрепераха. Никой не промълви докато навлизаха в атмосферата.

Отдолу се виждаше сивото преддверие на ада. Мантията от тъмни облаци, която обвиваше повърхността на Акерон изведнъж стана нещо повече от бисерно сияние, което можеше да се наблюдава от високо. Атмосферата беше гъста и кипеше над пресъхналите пустини и безжизнените скали, като правеше околността непроницаема за всичко, с изключение на сложните сензори и специалната отражателна апаратура.

Совалката подскачаше по въздушните ями на чуждата планета. Гласът на Феро беше ледено спокоен. Тя уверено водеше устремения кораб през пясъчните бури.

— Включвам компютърния скенер. Видимост нула. Чудно място за пикник. Какви са тия камънаци!

— Две, четири, нула.

Спанкмайер беше прекалено зает, за да отвърне на забележката й.

— Движим се по повърхността. Корпусът на совалката се йонизира.

Феро погледна компютъра.

— Кофти ли е? — попита Спанкмайер.

— Не е нещо, с което филтрите да не могат да се справят. Вятър — над двеста.

Екранът между тях се включи и те видяха топографската карта на терена, над който прелитаха.

— Компютърният скенер се включи. Какво очакваш, Феро? Тропически плажове ли?

Той докосна три превключвателя.

— Започваме да се борим с термалите. Вертикалното отклонение е непредвидимо. Вихрушката е голяма.

— Готово.

Феро натисна някакъв бутон.

— С нищо не ни изненадват. Всичко това го бяхме предвидили. Времето е точно такова, каквото очаквахме.

Тя видя нещо изписано на екрана.

— Навлизаме във вихър.

Гласът на пилота прозвуча строго по говорителите в бронетранспортьора.

— Тук е Феро. Всички виждате пейзажа на тази мръсна топка. Не е райска градина. Стойте на линия за някои разяснения.

Очите на Рипли пробягаха по лицата на спътниците й, гъсто насядали в брониранata кола. Хикс седеше наведен настрани. Беше заспал в седалката си, здраво привързан с предпазните колани. Друсането изглежда изобщо не му пречеше. Останалите щурмоваци седяха умълчани, вперили поглед пред себе си и унесени в свои мисли. Хъдзън непрекъснато си шепнеше нещо. Устните му се движеха непрестанно. Рипли не се опитваше да разбере какво казват.

Бърк разглеждаше интериора на бронетранспортьора с професионален интерес. Срещу него седеше Горман с плътно затворени очи. Той беше блед, по челото и шията му беше избила пот. Ръцете му се движеха непрекъснато и разтриваха коленете му. Рипли се замисли дали се опитва да намали напрежението или пък да изтрие студената влага, която беше обляла тялото му. Реши, че ако има с кого да си говори ще му е по-леко.

— За кой път кацате на чужда планета, лейтенанте?

Очите му се отвориха и той примига срещу Рипли.

— За тридесет и осми, заедно с тези на тренажора.

— А колко действителни? — попита Васкес.

Горман се постара отговорът му да прозвучи безразлично. Това беше второстепенен въпрос, какво общо имаше той с останалото?

— Ами, две. Три с това кацане.

Васкес и Дрейк се спогледаха без да кажат нищо. Просто нямаше нужда. Лицата им бяха достатъчно изразителни. Рипли хвърли на Бърк обвинителен поглед и той й отвърна с безразлична безпомощност, сякаш искаше да каже „Аз съм цивилен и нямам власт да назначавам военни“.

Това, естествено, беше пълна глупост, но сега просто бе излишно да се обсъжда. Под тях лежеше Акерон, а земната бюрокрация беше наистина прекалено далече. Тя задъвка долната си устна и се опита да не мисли за Горман. Той изглеждаше достатъчно компетентен. Освен това, при сражение Апоун щеше да командва. Апоун и Хикс.

Гласовете от кабината продължаваха да звучат по говорителя, Феро беше успяла да бие Спанкмайер на канадска борба с три на едно.

Между играта и коментарите те успяваха и да управляват совалката.

— Правим последен завой преди кацане — каза тя. — Наближаваме седем-нула-девет. Крайно насочване — включено.

— Знаех си аз, че си крайна — каза Спанкмайер.

Това беше стара пилотска шега и Феро изобщо не й обърна внимание.

— Гледай си екрана. Не мога да управлявам совалката и да следя картата на терена едновременно. Внимавай с планините — каза Феро и след кратка пауза добави:

— Къде са сигналните светлини?

— Не виждам нищо на радара — гласът на Спанкмайер беше спокоен. — Сигурно са излезли от строя заедно с комуникациите.

— Това е лудост и ти го знаеш. Сигналните светлини са автоматични и се захранват отделно.

— Добре, де. Намери ги ти.

— Ще гледам за човек с флагче.

Последва тишина. Никой от щурмоваците не изглеждаше загрижен. Феро и Спанкмайер ги бяха приземявали като в памук и при по-лоши атмосферни условия от тези на Акерон.

— Вятърът утихва. Чудно време да си пуснем хвърчила. За малко ще я задържим тук стабилно, докато дечицата отзад си приготвят играчките.

Щурмоваците се раздвижиха и започнаха да се подготвят за кацане. Горман свали предпазните колани и тръгна към кабината на брониранатa кола. Бърк и Рипли го последваха и оставиха взвода да се оправя.

Тримата влязоха в командната кабина. Горман се пъхна пред таблото, а Бърк застана зад него, така че да може да вижда през рамото му. Рипли със задоволство забеляза, че няма нищо нередно в уменията на Горман. Той се чувстваше по-спокоен сега, когато имаше работа. Пръстите му съживяваха мониторите, както пианистът създава музика от безжизнените клавиши.

По говорителите прозвуча радостният глас на Феро.

— Най-после открихме сигналните светлини. Неясни са, но се различават. И облаците се разнесоха. Вече виждаме Хадли.

— Как изглежда? — попита Горман по микрофона.

— Точно както в проспектите — отвърна тя язвително. — Ваканционно селище в галактиката. Масивна конструкция. Мръсотия. Тук-там се виждат светлини, явно все пак имат някакво захранване. От тук не мога да разбера дали светлините са редовни или аварийни. Не са много. Може би при тях е нощ.

— Спанкмайер, твоите впечатления?

— Изглежда ветровито. Струва ми се, че не са били бомбардирани. Целостта на структурите е запазена, поне така се вижда отгоре при тази оскъдна светлина. Извинете, но сме много заети. Не можем да оглеждаме повърхността сега.

— Ние лично ще се заемем с това.

Горман се върна към екраните. Колкото повече се приближаваха до момента на кацането, толкова по-уверен ставаше той. Рипли си помисли, че страхът от височините беше единствената му слабост. Ако това се окажеше вярно, тя можеше да бъде спокойна.

Освен екраните пред този, който управляваше бронетранспортьора, имаше и два по-малки монитора за двамата му придружители. Всичките бяха надписани. Горните предаваха картина от камерите, монтирани на всяка предпазна каска. Долните следяха индивидуалните биологичните данни: електроенцефалограма, електрокардиограма, дишане, кръвообращение, острота на сетивата и така нататък. Тази информация беше напълно достатъчна, за да може онзи, който следи екраните да си изгради пълна представа за състоянието на всеки един от щурмоваците. Отстрани бяха монтирани по-големи монитори, които даваха пълна картина за терена наоколо.

Горман натискаше разни бутони и скритите сигнализатори писукаха в отговор.

— Това е чудесно — промърмори той. — Всички са на линия.

Рипли забеляза, че датчиците за кръвното налягане на щурмоваците не помръдваха. Нито един пулс не се качи над седемдесет и пет удара в минута.

На един от мониторите картината беше замряла.

— Дрейк, провери си камерата — нареди Горман. — Не получавам картина. Фрост, покажи ми Дрейк. Може би повредата е външна.

На съседния екран се появи лицето на Дрейк, който се удряше отстрани по каската с личния си акумулатор. Екранът му веднага

светна.

— Така е по-добре. Я се завърти насам-натам.

Дрейк се подчини.

— Това съм го учил в часовете по техника — каза той. — Трябва, обаче, да се удряш само отляво, иначе не става.

— А ако се удариш отдясно? — попита Рипли.

— Пренатоварваш вътрешното напрежение, което държи каската на главата ти. — Дрейк се ухили свирепо в камерата на Фрост. — Очите ти хлътват навътре и мозъкът ти се пръска.

— Какъв мозък, бе? Ти имаш ли мозък? — изхриптя Васкес.

Дрейк бързо се наведе и понечи да удари каската й отдясно.

Апоун ги укроти. Той знаеше, че проблемите с каската на Дрейк не бяха от значение, тъй като той щеше да я зареже при първия удобен случай. Васкес също. Дрейк щеше да се разхожда с широката си шапка, а Васкес с неизменната си червена кърпа. Това бяха техните бойни униформи. И двамата твърдяха, че каските им пречат да виждат прицела и, ако наистина така ги чувстваха, Апоун нямаше защо да спори с тях. Ако искаха, можеха да си обръснат главите до кожа и да се бият така — важното беше да стрелят точно.

— Готови! Първа огнева група, строй се! Проверете си резервните системи и личното захранване. Всеки, който вземе да умира заради неизправност в екипировката, там и ще си остане. Ако някой вампир ви подмине, аз ще ви унищожа. Действайте! Имате две минути. — Той погледна надясно. — Някой да събуди Хикс.

Сред щурмоваците се разнесе смях. Рипли също се усмихна като погледна монитора на ефрейтора. Данните разкриваха един обзет от досада човек. Заместникът на Апоун се беше унесъл в дълбок сън и без съмнение сънуваше райски градини. Тя също искаше да може да се отпусне така. Някога това й се отдаваше. След това пътуване, може би пак щеше да спи истински.

Сред пътниците отново настана суматоха. Надяваха се раници, подготвяха се оръжия. Васкес и Дрейк си помагаха при закопчаването на коланите, които крепяха интелигентното им оръжие.

Предното стъкло на командната кабина разкриваше същата гледка, каквато виждаха Феро и Спанкмайер. Точно отсреща един метален вулкан възправяше идеалния си конус към облаците и

изхвърляше топъл газ в небесата. Предавателите заглушаваха тътена на атмосферните реактори.

— Колко такива има на Акерон? — Рипли попита Бърк.

— Тридесетина. Не мога да ти дам координатите на всички. Те са разпръснати из цялата планета. Всъщност, не точно разпръснати, а поставени така, че да осигуряват оптимално разпределение на емисиите в атмосферата. Всичките са напълно автоматизирани, а мощността им се контролира централно от Хадли. Капацитетът им ще бъде намален, когато въздухът тук стане близък до този на Земята. Накрая те сами ще се изключат. Дотогава, те ще работят непрекъснато още двадесет-тридесет години. Реакторите са скъпи и надеждни. Между другото, ние ги произвеждаме.

Совалката изглеждаше като летяща прашинка на фона на огромната, тътнеща кула. Рипли беше удивена. Като човек, който е летял в космоса, тя бе чувала за земесъздателната апаратура, но никога не се бе надявала да я види лично.

Горман въртеше копчетата и местеше главната външна камера наоколо, за да огледа тихите покриви на колонията.

— Задръж на четиридесет — нареди той на Феро по микрофона. — Направи бавен кръг над комплекса. Съмнявам се, че ще видим нещо оттук, но така пише в правилника, и ние ще процедираме според него.

— Не мога — отвърна пилотът. — Нека да останем тук. Има вероятност пак да ни понесе, ако тръгнем да обикаляме. Не забравяй, че това не е атмосферен кораб, а само една тромава совалка. Маневрите на ниска орбита не са коронния номер в репертоара й.

— Изпълнявайте, ефрейтор!

— Слушам, сър!

Феро добави още нещо, но шепнешком и микрофонът не го улови. Рипли се съмняваше, че е комплимент.

Те направиха кръг над града. Нищо не се движеше между сградите отдолу. Малкото светлини, които бяха забелязали от високо, продължаваха да светят.

— Всичко изглежда нормално — каза Бърк. — Да не би да ги е налегнала някаква чума?

— Може.

На Горман, колонията му приличаше на развалините на старинен товарен кораб, захвърлен на дъното на океана.

— Добре — каза той остро на Апоун. — Тръгвайте.

Във вътрешността на бронираната кола старши сержантът стана от мястото си и огледа щурмоваците, като се държеше, за да не падне. Совалката се клатеше, носена от непрестанните бури на Акерон.

— Хайде! Чухте лейтенанта. Този път искам да се разпръснете, както пише по книгите. Следете човека пред вас. Всеки, които дръзне да се отдалечи, ще бъде връщан веднага на кораба.

— Обещаваш ли? — попита невинно Кроу.

— Ей, Кроу! Да не би да ти домъчня за майка ти? — захили се Виерзбовски.

— Ти се радвай, че не е тук — отвърна редникът. — Тя би забърсала пода с половината от вас.

Те се заблъскаха към изхода. Докато минаваше, Васкес побутна Рипли.

— Ти тук ли оставаш?

— Познай!

— Номерца! — Васкес се обърна и впери поглед в тила на Дрейк.

— Спусни с шестдесет метра близката страна на главната телеметрична мачта.

Горман включи сканиращата камера. Долу все още нямаше признаци на живот.

— Щом като ти кажа, веднага отлиташ, намираш си мек облак и оставаш на линия.

— Слушам! — отвърна Феро уставно.

Апоун следеше вградения в ръкава му хронометър.

— Десет секунди. Внимавайте!

Совалката се спусна на сто и петдесет метра от пистата на колонията. Външните й прожектори се включиха автоматично, силните лъчи проникнаха далече в мрака. Настилката беше мокра и пълна с купища боклуци, донесени от вятъра. Нито един от тях не беше толкова голям, че да наруши внимателно премереното кацане на Феро. Хидравличните амортисьори поеха удара при сблъсъка на тоновете метал с пистата. Секунди по-късно, бронираната кола изръмжа и излезе от совалката. Едва докоснала повърхността на Акерон, совалката забръмча и отлетя обратно в тъмното небе.

Нищо не изникна от мръсотията и не се препречи пред бронетранспортьора по пътя му към първата сграда на безмълвната

колония. Изпод здравите му колела хвърчеше пясък и кал. Той рязко зави и спря пред главния вход на колонията. Вратата леко се открехна и Хъдзън изтича навън. След него и останалите. Те бързо се разпръснаха и покриха пространството пред входа, без да се изпускат от очи.

Вниманието на Апоун беше приковано в екранния усилвател на шлема му. Той внимателно оглеждаше сградите наоколо. Вграденият компютър на сканиращото устройство увеличаваше наличната светлина и правеше гледката малко по-ясна. Тя беше все така мрачна, но поне се виждаше ярко и контрастно, което засега бе достатъчно.

Архитектурата на колонията се придържаше към онова, което беше абсолютно необходимо. Околността щеше да се разкрасява по-късно, когато вятърът вече нямаше да се противопоставя на всеки опит да се създаде нещо красиво.

Между сградите — тези непоколебими канари, които нищо не можеше да помръдне — вятърът разнасяше прах и отпадъци. Огромен метален отломък напразно се блъскаше в близката стена. Нищо не можеше да заглуши ветровете на Акерон. Няколко неонови лампи примигваха несигурно.

В комуникаторите прозвуча решителния глас на Горман.

— Първи отряд — на линия! Хикс, направете кордон между входа и бронираната кола! Пазете гърбовете си! Васкес, прицели се! Започваме.

Щурмоваците тръгнаха в редица към главния вход. Никой не очакваше да ги посрещне делегация, още по-малко пък вратата да се отвори без усилие. И все пак всички бяха шокирани, когато видяха два тежки булдозера, паркирани един срещу друг пред огромната врата така, че да блокират входа. Това означаваше, че онези, които бяха вътре, съзнателно бяха барикадирали входа, за да се предпазят от нещо.

Васкес се приближи до машините първа и надникна в кабината. Таблото беше изтръгнато, а частите му — разпилени наоколо. Тя се промуши невъзмутимо между булдозерите и хладно докладва за обстановката.

— Някой е потрошил уредите.

Когато стигна до вратата, Васкес кимна към Дрейк, който я прикриваше отдясно. После дойде Апоун, огледа преградата и се зае с

контролното табло на вратата. Пръстите му опитаха всички комбинации. Нито една не се оказа успешна.

— Повредено ли е? — попита Дрейк.

— Не, изолирано е отвътре. Има разлика, Хъдзън, ела тук! Трябва да намерим начин да отворим вратата.

Този път компютърният техник не се шегуваше. Той изцяло се отдаде на задачата. Остави оръжието си и се наведе да огледа таблото.

— Стандартно е — каза той след секунди.

После извади отвертка от колана си, свали капака и разгледа свръзките.

— Поеми си въздух, сержанте. Ще стане.

Пръстите му се движеха ловко и точно, въпреки вятъра и студа. Той започна да сглобява онова, което беше останало от веригата. Апоун и останалите стояха и гледаха.

— Първи отряд! — извика сержантът по говорителя — Елате на главния вход!

Някаква табела се откачи наполовина и заскърца над главите им. Вятърът виеше наоколо и брулеше по-скоро нервите, отколкото телата им.

Хъдзън свърза кабелите и два от индикаторите просветнаха. Вратата простена, преодолявайки натрупаната по релсите прах, и се плъзна встрани, като ту тръгваше, ту спираше в синхрон с мигащите светлини. Едва стигнала средата, тя блокира и повече не мръдна. Това беше напълно достатъчно.

Апоун пусна Васкес напред и тя влезе, като държеше дулото на тежкото си оръдие пред нея. Останалите я последваха. Гласът на Горман запращя в комуникаторите.

— Втори отряд, тръгвайте! Прикривайте ги! Бъдете готови! Сержант, какво е положението?

Апоун огледа вътрешността на колонията, където цареше гробна тишина.

— Засега е чисто, сър. Още никой не се вижда.

— Добре. Втори отряд, оглеждайте се назад като вървите!

Лейтенантът спря за миг и хвърли поглед зад гърба си.

— Добре ли си, Рипли?

Изведнъж тя осъзна, че диша прекалено бързо, сякаш току-що е пробягала маратон и кимна рязко, ядосана на себе си, ядосана и на

Горман, заради вниманието му. Той забеляза и се обърна към командния пулт.

Васкес и Апоун крачеха по широкия, пуст коридор. Над главите им мъждукаха сини светлини — аварийното осветление, което вече беше започнало да отслабва. Не беше ясно откога работят. Вятърът им пригласяше зад металните решетки. По пода имаше локви вода. По навътре, през дупките от куршуми по тавана, проникваше дъжд. Апоун отметна глава назад, за да може камерата на каската му да улови и предаде следите от стрелба.

— Пулсиращи снаряди — каза той. — Някой здравата е пострелял.

В командната кабина, Рипли хвърли рязък поглед на Бърк.

— Когато хората спят, те обикновено не стрелят с пулсиращи снаряди из жилищата си. Когато не им работят комуникационните системи — също. Причината да правят такива странни неща е друга.

Бърк просто вдигна рамене и пак впери поглед в екраните.

Апоун се намръщи при вида на дупките от снарядите.

— Лоша работа — каза той.

Това беше мнение на професионалист, не на естет. Старши сержантът не обичаше немарливи работи.

„Все пак това са заселници — помисли си той. — Инженери, строителни техници, помощен персонал. Не са войници. Може да има едно-две ченгета, но от войници не е имало нужда. Досега. А сега?“

Вятърът му се присмиваше. Апоун продължи да оглежда коридора пред него и да търси отговор на въпросите си, но намираше само мрак и тишина.

— Движете се!

Васкес отново излезе напред. Тя се движеше по-машинално от който и да е робот. Оръжието й се местеше бавно от ляво на дясно и във всеки миг покриваше всеки инч пред нея. Тя гледаше надолу и следеше монитора, вместо пода под краката си. Около нея отекваха стъпки, но отпред беше тихо.

Горман натисна някакъв голям червен бутон.

— Разделете се и обследвайте по двама! Втора група, влезте вътре! Хикс, поемате второто ниво. Включете детекторите за движение. Ако някой види нещо, което се движи — сигнализирайте!

Някой подхвана първите ноти на молитвата за буря от края на „Рейнско злато“[1].

На Рипли й се стори, че е Хъдзън, но не беше сигурна. Никой не запя с него. Тя се стараеше да гледа във всички монитори едновременно. Всеки тъмен ъгъл вътре в сградата беше преддверие към Ада, всяка сянка — смъртна заплаха. Едва успяваше да диша равномерно.

Хикс поведе групата си по една изоставена стълба към второто ниво на колониалния град. Коридорът беше огледален образ на този отдолу. Може би беше малко по-тесен, но пак толкова пуст. Единственото му предимство бе, че до него не достигаше вятърът.

Застанал сред група щурмоваци, Хикс приготвяше за действие метална кутия със стъклено прозорче отгоре. Като повечето оборудване на флота, тя беше фина отвътре и здраво бронирана отвън. Той я насочи надолу по коридора и се зае с настройката. Два диода светнаха ярко. Индикаторите останаха неподвижни. Той завъртя детектора наляво, после надясно.

— Нищо — съобщи. — Никакво движение, никакви признаци на живот.

— Продължавайте — отвърна Горман, разочарован.

Хикс държеше детектора пред себе си, а групата му го прикриваше отвсякъде. Те преминаха през стаи и кабинети, чийто интериор беше почти еднакъв и с нищо не ги изненада. Някои от вратите зееха отворени, други бяха затворени плътно.

Колкото по-навътре навлизаха, толкова по-очевидни ставаха доказателствата за проведената в колонията борба. Мебелите бяха обърнати, документите — разпръснати навсякъде. Взаимозаменяемите компютърни дискове лежаха стъпкани по пода. Личните вещи, докарани на невероятна цена от междузвездни разстояния, бяха захвърлени безразборно, потрошени и унищожени. Безценни книги от истинска хартия плуваха подгизнали в локви вода, която капеше от замръзналите тръби и процепи на тавана.

— Прилича на стаята ми в колежа — безуспешно се пошегува Бърк.

Някои от стаите, през които мина групата на Хикс, не само бяха плячкосани — те бяха изгорени. Черни сажди бяха оставили незаличими следи по металните стени. На места, тройно армираните

осигурителни стъкла на прозорците бяха направени на сол. През отворите нахлуваше дъжд и вятър. В един от кабинетите Хикс видя недоядена поничка. Наблизо стоеше чаша от кафе, пълна с дъждовна вода. Тъмните настилки лежаха разпръснати по пода и плуваха като водни червеи в локвите.

Хората на Апоун систематично обследваха долното ниво, разделени по двойки, които функционираха като един организъм. Те преминаха през скромните и компактни жилища на заселниците и ги огледаха едно по едно. Там нямаше какво да се види.

Хъдзън вървеше редом с Васкес, приковал поглед в скенера. Той вдигаше очи само за да разгледа петната по стената. Не се налагаше да ползваш сложни електронни анализатори, за да разбереш от какво са петната. Това беше засъхнала кръв. Всички в командната кабина също ги видяха. Никой не промълви.

Детекторът на Хъдзън отекна в празния коридор. Васкес се завъртя, готова за стрелба. Двамата се спогледаха, Хъдзън кимна и тръгна бавно към полуотворената врата, която наполовина висеше от рамката. Дупки от пулсиращи снаряди пронизваха онова, което беше останало от вратата и стените около нея.

Хъдзън леко се отдръпна. Васкес се приближи, изрита нищожната преграда и едва се сдържа да не стреля.

На един проводник висеше, някакъв комутатор, който се люшкаше насам-натам като махало под напора на вятъра, нахлул през счупения прозорец. Тежката метална кутия се удряше в детска люлка, окачена на тавана.

Васкес изръмжа.

— Проклети детектори. Мразя ги!

Двамата се върнаха в коридора.

Рипли следеше картината на монитора на Хикс. Изведнъж тя забеляза нещо и извика:

— Чакай! Кажи му…

Осъзнавайки, че само Горман и Бърк я чуват, тя бързо включи комуникатора си към мрежата.

— Хикс, тук е Рипли. Видях нещо на екрана ти. Върни се малко назад.

Той се подчини и картината на монитора му се отдалечи.

— Така е добре. Сега се обърни наляво. Ето го!

Двамата мъже, които седяха заедно с нея в контролната кабина, проследиха как образът, предаден от камерата на ефрейтора се завърта и спира на една част от стената, изпълнена със странни дупки и вдлъбнатини. Рипли изстина. Тя знаеше какво беше причинило тази разруха.

Хикс опипа с ръкавица увредения метал.

— Добре ли виждате? Изглежда стопено.

— Не стопено — поправи го Рипли — Проядено.

Бърк я погледна удивен.

— Значи киселина вместо кръв!?

— Изглежда, че някой е вкарал едно от чудовищата на Рипли вътре. — Хикс не беше толкова учуден, колкото представителят на Компанията.

Хъдзън също беше открил нещо.

— Ако онова ви харесва, това тук направо ще ви впечатли.

Рипли и спътниците й погледнаха монитора на редника.

Той гледаше надолу. Беше обкрачил една широка дупка и като се наведе напред те видяха втора такава точно под първата. Там, под бледата светлина от каската на Хъдзън, се виждаха съоръженията, които поддържаха живота в колониалния град. Тръби, проводници, кабели — всичко беше проядено от някаква ужасяваща течност.

Апоун разгледа дупката и извика по комуникатора:

— Втори отряд, обадете се! Как е при вас?

В отговор се чу гласът на Хикс:

— Привършваме с огледа. Тук няма нищо.

Старши сержантът кимна като на себе си и каза на трите в бронетранспортьора:

— Градчето е мъртво, сър. Мъртво и изоставено. Всичко на Хадли е спокойно. Каквото и да се е случило тук, пропуснали сме го.

— Пак закъсняхме за купона — каза Дрейк и изрита парче корозирал метал.

Горман се облегна замислен.

— Добре. Районът е проверен. Да видим какво ще ни каже компютърът им. Първи отряд! Тръгвайте към Контролния блок! Знаете ли къде се намира, сержант?

Апоун натисна някакво копче на ръкава си и от вътрешната страна на шлема му се появи малка карта на колонията.

— Високата конструкция, която видяхме като идвахме насам. Не е далече, сър. Тръгваме.

— Добре. Хъдзън, като стигнете, виж дали ще можеш да включиш централния им процесор. Нищо сложно. Няма да го използваме, само искаме да си поговорим с него. Хикс, идваме. Посрещни ме на южния вход до кулата! Край.

— Разбрано, край.

На Хъдзън му идеше да набие някого, само дето нямаше кого.

— Той идва! Вече се чувствам в безопасност.

Васкес провери дали микрофонът й е изключен преди да се съгласи с ефрейтора.

Бронетранспортьорът напредваше по главната улица на колонията и мощните му прожектори осветяваха мръсните, обветрени стени на сградите. Под един навес бяха паркирани някакви возила. Докато се движеха, лъскавите метални колела на автомобила плискаха струи мръсна вода от огромните локви. Амортисьорите някак неутрализираха ефекта от неравния терен. Дъжд брулеше фаровете.

В кабината Бишоп и Виерзбовски вършеха спокойно работата си. Човекът и синтетичният му събрат бяха постигнали пълна хармония. Всеки уважаваше способностите на другия — и двамата знаеха, например че Виерзбовски никога няма да пренебрегне съветите на Бишоп, а напротив, ще ги следва.

Виерзбовски погледна през малкото прозорче и посочи нещо навън.

— Мисля, че стигнахме.

Бишоп разгледа ярката цветна карта на екрана отпред и отвърна:

— Трябва да е тук. Друг шлюз в този район няма.

Той завъртя волана и тежката машина зави към отвора в стената наблизо, който приличаше на вход за пещера.

— Да, ето го Хикс.

Щом бронетранспортьорът спря, отвътре се появи Хикс и зачака пътниците да слязат. Най-напред излезе Горман с целия си блясък, а след него Бърк, Бишоп и Виерзбовски. Бърк се обърна да види какво става с последния пътник. Рипли стоеше на вратата и не се решаваше да тръгне. Тя изобщо не го виждаше. Беше вперила поглед в тъмата отвъд входа на колонията.

— Рипли!

Тя го погледна и вместо отговор рязко поклати глава.

— Районът е проверен. Нали чу какво каза Апоун.

Бърк се опитваше да бъде внимателен и прояви разбиране, но отново срещна отказа й.

В този момент, в комуникаторите прозвуча гласът на Хъдзън.

— Сър, централният процесор на колонията вече работи.

— Браво, Хъдзън. Стойте в Командния блок. Идваме! — каза лейтенанта и кимна към спътниците си.

— Да тръгваме.

---

[1] *Опера от Рихард Вагнер (1813–1883), писана през периода 1853–1869 година.* ↑

ГЛАВА ШЕСТА

На живо опустошението изглеждаше още по-зловещо.

— Май компанията ти ще трябва да се откаже от дела си в тази колония — каза Горман на Бърк.

— Повечето сгради са в ред, а останалото е застраховано — отвърна Бърк с безразличие.

— Така ли? А заселниците? — попита го Рипли.

— Все още не знаем какво е станало с тях — каза той, видимо подразнен от въпроса.

В комплекса беше студено. Климатичната инсталация бе излязла от строя заедно със захранването, но дори и да работеше, счупените прозорци и зеещите дупки бързо щяха да претоварят съоръжението.

Рипли усети, че се изпотява, независимо, че скафандърът й отчаяно се бореше да поддържа температурата около тялото й нормална. Очите й шареха непрекъснато и проверяваха всяка дупка по пода и стените, всеки тъмен ъгъл, точно както правеха щурмоваците.

Тук беше започнало всичко. Точно на това място се бе появил той. Пришълецът. Тя отлично знаеше какво се бе случило. Пришълец, като онзи, който унищожи Ностромо и причина смъртта на целия й екипаж, бе вилнял из колонията Хадли.

Хикс забеляза напрежението, с което тя оглеждаше опустошения коридор и обгорените офиси и складове. Без да продума, той побутна Виерзбовски. Последният незабележимо кимна, изравни се с Рипли и застана от дясната й страна. Хикс забави ход и се изправи отляво. Двамата образуваха нещо като защитен кордон около нея. Тя забеляза промяната и погледна ефрейтора. Той й намигна или поне така й се стори. Беше твърде рано, за да може да бъде сигурна в реакциите им. Не беше изключено просто нещо да му е влязло в окото. Дори и в коридора имаше лек вятър, който можеше да донесе песъчинки и сажди.

Фрост се появи иззад ъгъла, кимна на новодошлите и заговори на Горман, като гледаше Хикс.

— Сър, елате да видите нещо.

— Какво, Фрост?

Горман бързаше да се срещне с Апоун, но редникът беше настоятелен.

— По-лесно е да ви го покажа, сър.

— Добре. Тук някъде ли е? — попита лейтенантът и посочи към коридора.

Фрост кимна и тръгна в тъмнината. Останалите го последваха.

Той ги поведе през едно крило, което беше без каквото и да било осветление. Прожекторите им осветяваха стените наоколо. Унищожението беше по-жестоко от всичко, което бяха видели досега.

Рипли усети, че трепери. Тя си мислеше за брониранатa кола, която беше толкова близо — безопасна, стабилна, пълна с оръжие. Ако тичаше бързо, тя щеше да бъде там след няколко минути. Но отново сама. Колкото и сигурен да беше автомобилът, Рипли знаеше, че тук, сред войниците, е по-безопасно. Докато вървяха, тя непрекъснато си повтаряше това.

Фрост махна с ръка.

— Ето тук, сър.

Коридорът беше блокиран. Някой беше направил барикада с подръчни средства — заварени тръби и стоманени плоскости, резервни врати, парчета от обшивката на тавана, подови настилки. Набързо издигнатата барикада беше проядена от киселина. Металът беше разкъсан и извит от зловещи, мощни сили. Вдясно от Фрост барикадата се разцепваше като старо корито. Един по един, те се промушиха през тесния отвор. Прожекторите им просветваха по разрушените стени.

— Някой знае ли къде сме? — попита Горман.

Бърк погледна светещата карта и отговори:

— Трябва да е медицинското крило. То е точно в този район и горе-долу изглежда така.

Те се озърнаха наоколо. Прожекторите им осветяваха преобърнати маси и шкафове, потрошени столове и скъпа хирургическа апаратура. По-дребните медицински инструменти бяха разпръснати по пода като метални конфети. Маси и други мебели бяха натрупани, хванати с болтове и заварени от вътрешната страна на барикадата, която някога бе отделяла крилото от комплекса. На места

имаше следи от огън. Стените бяха продупчени от пулсиращи снаряди и проядени от киселина.

Въпреки че нямаше осветление, крилото не беше съвсем без захранване. По контролните табла на апаратурата тук-там просветваха аварийни диоди.

Виерзбовски прокара ръка по една дупка в стената, голяма колкото баскетболна топка.

— Това е било последното им убежище. Нахвърляли са барикадата и са се затворили тук.

— Звучи логично — каза Горман и изрита празна пластмасова бутилка, която се изтърколи по пода. — Медицинското крило се захранва с енергия най-дълго при авария, освен това има и алтернативни източници. И аз бих дошъл тук. Има ли трупове?

Фрост обследваше с прожектора си далечния край на крилото и отвърна:

— Когато влязох тук, сър, нямаше. И сега не виждам. Изглежда е имало битка.

— Няма следи и от твоите чудовища, Рипли — каза Виерзбовски и се огледа. — Рипли?

Той пипна спусъка.

— Къде е Рипли?

— Тук съм.

Те последваха гласа й и влязоха в съседната стая. Бърк разгледа интериора и се произнесе:

— Медицинска лаборатория. Изглежда чиста. Смятам, че битката не е стигнала дотук. Май са я загубили още в първата стая.

Виерзбовски се огледа в полумрака и накрая видя онова, което беше привлякло вниманието на Рипли. Той прошепна нещо като на себе си и тръгна към нея. Останалите го последваха.

В края на лабораторията от седем прозрачни цилиндъра искреше синя светлина. Тя и течността в тях бяха достатъчни да запазят органичния материал вътре. И седемте цилиндъра бяха пълни.

— Това са дестилатори. Някой прави пиене тук — каза Горман.

Никой не реагира на шегата му.

— Стазни епруветки. Това е стандартно оборудване за една колония от този тип.

Бърк се приближи до стъклените цилиндри. Във всеки един от тях имаше нещо, което приличаше на отрязана ръка с много, много пръсти. Основата, към които тези дълги пръсти бяха прикрепени, беше плоска и покрита с бежова кожа, тънка и прозрачна. Някакви псевдохриле плуваха вяло в консервиращата течност. Не се виждаха никакви зрителни или слухови органи. От гърбовете на тези отвратителни същества се провлачваха дълги опашки, които се рееха свободно в течността. Две от тях бяха завити плътно под телата.

Без да отделя очи от екземплярите, Бърк попита Рипли:

— Тези неща ли описваше в доклада си?

Тя кимна безмълвно.

Впечатлен, представителят на Компанията се приближи до един от цилиндрите и се наведе напред. Лицето му почти докосна стъклото.

— Внимавай, Бърк! — предупреди го Рипли.

Тя още не беше довършила изречението си и съществото, затворено в епруветката, се хвърли напред рязко и се удари във вътрешността на цилиндъра. Бърк се отдръпна стреснат. В коремната област на дланоподобното тяло се появи прозрачна месеста издатина. Тя беше като заострен край на някакво черво и се провлачи по стъклото като език. После се дръпна и се скри в някакво защитно покритие между хрилете. Крайниците и опашката се свиха в покой.

Хикс погледна безизразно към Бърк.

— То те харесва.

Представителят на Компанията не отговори и продължи да обследва цилиндрите един по един. Всеки път той допираше ръка до стъклото, но нито един от останалите шест екземпляра не реагира на присъствието му. Те се носеха безцелно в консервиращата течност, а крайниците и опашките им плуваха свободно.

— Тези са мъртви — каза той след като разгледа и последната епруветка. — Само две са живи. Освен ако не приемат някакво друго състояние, но се съмнявам. Вижте, мъртвите имат друг цвят. Някак избелял.

Върху всеки цилиндър лежеше по една папка. Мобилизирайки цялото си самообладание, Рипли взе една от тях, отдръпна се бързо, отвори я и зачете, като си светеше с фенерчето. Освен писмения материал, досието съдържаше много диаграми и сонограми. Имаше и

няколко магнитни плаки, които разкриваха по нещо от вътрешната структура на същества. Схемите бяха изключително объркани.

Полетата на дългите компютърни разпечатки бяха изпълнени с нечетливи бележки на ръка.

— Нещо интересно? — попита Бърк, разглеждайки същество, чието досие Рипли четеше.

— Сигурно много неща, но повечето са прекалено сложни, за да ги разбера. — Тя затвори папката. — Това е доклад на изследователя — някой си д-р Линг.

— Честър О. Линг.

Бърк почука с нокът по стъклото. Този път същество не реагира.

— В Хадли са изпратени трима лекари. Мисля, че Линг е бил хирург. Какво казва той за това съкровище тук?

— Отстранено е по хирургически път, преди да приключи имплантацията на ембриона. Стандартните хирургически процедури са били безсмислени.

— Защо? — попита Горман, който също проявяваше интерес към находката, но не дотолкова, че да престане внимателно да следи останалата част от стаята.

— Течностите в тялото му са разяждали всички инструменти. Наложило се е да използват хирургически лазер, за да отстранят и обгорят индивида. Бил се е прикрепил към някой си Джон Л. Марачак.

Тя погледна към Бърк. Той поклати глава и каза:

— Не се сещам. Не е от ръководството, нито от по-главните. Сигурно е бил шофьор на влекач или общ работник.

Рипли пак погледна в досието.

— Починал е по време на процедурата. Убили са го, докато са се опитвали да отстранят съществото.

Хикс се приближи и погледна в досието през рамото на Рипли, но нямаше време да го прочете. Детекторът му за движение издаде неочакван, стряскащ звук.

Четиримата щурмоваци се обърнаха бързо и провериха най-напред входа, а после и тъмните ъгли. Хикс насочи детектора към барикадата.

— Зад нас е — каза той и посочи към коридора, от който бяха дошли.

— Да не би да е някой от нашите?

Несъзнателно Рипли се приближи до ефрейтора.

— Няма начин да разберем. Тази машинка не е чак толкова прецизна. Тя е създадена да понася лошото отношение на такива глупаци, като мен, но не прави предположения.

Горман извика по комуникатора си:

— Апоун, намираме се в медицинското крило и попаднахме на нещо. Къде са хората ти?

Той погледна картата и добави:

— Има ли някой в блок Д?

— Никой.

Отговорът на сержанта прокънтя в стаята.

— Всички сме в командния блок, както беше наредено. Имате ли нужда от подкрепление?

— Засега не. Ще те държим в течение — отвърна Горман и бутна микрофона встрани.

— Хайде, Васкес!

Тя кимна стегнато и хвана оръдието, готова да стреля.

Двамата с Хикс тръгнаха по посока на сигнала, а Фрост и Виерзбовски ги последваха.

Ефрейторът ги отведе обратно в главния коридор и сви надясно към един лабиринт от неръждаема стомана.

— Сигналът става все по-силен — каза той. — Този път наистина нещо се движи.

Той стискаше детектора в едната ръка, а с другата държеше гранатомета.

— Къде, по дяволите се намираме? — попита той.

Бърк се огледа наоколо.

— В кухнята. Ако продължаваме надолу ще стигнем до апаратурата, която обработва храната.

Рипли изостана и се изравни с Фрост и Виерзбовски. Тя изведнъж осъзна, че зад нея беше само тъмнината и се забърза да настигне останалите.

Предположенията на Бърк се потвърдиха. Прожекторите им зашариха по лъскавата повърхност на обемистата кухненска апаратура — фризери, печки, размразители, стерилизатори… Концентриран в детектора, Хикс почти не ги виждаше.

— Пак се движи.

Васкес гледаше наоколо със студен поглед. Имаше прекалено много места, където онова, което се движеше, можеше да се скрие. Пръстите й пробягваха по командните бутони на оръдието. Пред тях се изпречи дълъг плот.

— Накъде?

Хикс се поколеба за миг и кимна към сложната апаратура за обработване на замразено месо и зеленчуци. Щурмоваците тръгнаха покрай нея. Стъпките им отекваха като тържествен марш в тишината. Виерзбовски се препъна в някаква тенекия и я изрита встрани. Тя издрънча и се търколи в тъмнината. Той запази равновесие и остана все така самоуверен, но Рипли едва не се покачи по стената.

Детекторът на ефрейтора вече пищеше непрекъснато. Сигналът ставаше все по-силен. Изведнъж вдясно от тях се срути камара сандъци и в тъмнината между плотовете пробяга сянка.

Васкес се извъртя внимателно. Пръстът й почти беше натиснал спусъка. В този миг гранатометът на Хикс простреля тежкия контейнер отгоре. Трасиращите снаряди пробиха тавана и парчета разтопен метал се разхвърчаха наоколо. Васкес се развика.

Хикс изобщо не й обърна внимание. Той се втурна напред и насочи прожектора си под редицата метални шкафове. Той поспря за миг, който им се стори цяла вечност и махна на Рипли да го последва. Краката й отказваха. Тя беше като залепена за пода. Хикс отново махна, този път по-настоятелно, и тя усети, че тръгва.

Той се наведе, опитвайки се да освети пространството под един шкаф, и тя се сви до него.

Дребно, уплашено същество стоеше заковано от прожектора като пеперуда на стената. Малкото момиченце беше вперило поглед и се свиваше от страх пред тях. В едната си ръка държеше полуизядена пластмасова тубичка с храна, а с другата стискаше за косата главата на голяма кукла, от чието телце нямаше и следа. Детето беше мършаво и мръсно. Кожата му бе опъната на малкото личице. То изглеждаше много по-крехко от главата на куклата, която държеше. Русата му коса беше счепкана и сплъстена. Над лицето му висеше гирлянда от стоманена тел.

Колкото и да се стараеше, Рипли не можеше да чуе дишането му. Момиченцето примигна срещу светлината и това малко движение беше

достатъчно да накара мозъка на Рипли да заработи. Тя бавно протегна ръка към детенцето. Пръстите й бяха прибрани, за да не плашат. Усмихна се и майчински каза:

— Ела, излез. Всичко е наред. Няма нищо страшно.

Тя се опита да достигне детето. Момиченцето се дръпна назад, за да избяга от протегнатите пръсти. То видимо трепереше. Приличаше на заек, парализиран от фарове. Пръстите на Рипли почти го докосваха. Тя разтвори длан и се опита нежно да погали прокъсаната блузка.

Момиченцето се шмугна като стрела под шкафовете и запълзя с удивителна ловкост. Рипли се пъхна отдолу, лазейки на колене, като се стараеше да не изпуска детето от очи. От другата страна, Хикс дебнеше обезумял докато стигна до малка пролука между два шкафа. Той протегна ръка и пръстите му се затвориха около малкия глезен на детето. Миг по-късно, се дръпна и извика:

— Ох! Внимавай, тя хапе.

Рипли се протегна да хване другото краче, но не успя. Момиченцето стигна до една вентилационна шахта без решетка и преди Хикс или който и да е друг да се протегнат да го хванат, то се шмугна вътре и се замята като риба. Хикс дори не се опита да го последва. Той нямаше да може да се провре през тесния проход гол, та камо ли с тежкото си снаряжение.

Рипли се гмурна без изобщо да се замисли. Тя се гърчеше в прохода с протегнати напред ръце, като си пробиваше път с бедра и рамене. Тялото й почти беше изпълнило отвора. Момиченцето беше съвсем близо пред нея и продължаваше да напредва. Рипли също. Учестеното й дишане кънтеше в тесния тунел. Когато почти беше настигнала детето, то затръшна някакъв метален люк след себе си. Рипли се хвърли напред и хвана капака, преди да се затвори плътно.

Тя удари челото си в рамката, но бързо забрави за болката и насочи фенерчето си напред. Момиченцето се беше долепило до стената на едно малко сферично помещение — част от вентилационната система на колонията.

То беше само. Около него бяха разхвърляни намачкани одеяла и възглавници, разнообразни играчки, плюшени животни, кукли, евтини бижута, книжки с картинки, празни тубички от храна… Имаше дори касетофон с батерии, обвит с нарязани възглавници. Цялата тази

менажерия беше резултат от тършуването на малката из комплекса. Тя беше довлякла всичко сама и бе обзавела скривалището си, според детските си разбирания.

Рипли си помисли, че това е по-скоро гнездо, отколкото стая. Незнайно как, но това дете беше оцеляло. Някак си се беше справило, беше пригодило за живот тази част от опустошената колония, след като всички възрастни бяха измрели. Докато Рипли се опитваше да проумее онова, което виждаше, момиченцето продължаваше да пълзи по стената към друг люк. Ако прохода зад него беше също толкова широк, детето щеше да им се изплъзне. Там Рипли нямаше да може да се провре. Детето се обърна и се пъхна в отвора, но тя беше премерила скока си и го сграбчи. После обви ръце около момиченцето и го приклещи в здрава прегръдка. Попаднало в клопка, детето подивя, зарита с крака, заудря, опитваше се да захапе. Тази лудост не беше страшна, тя бе ужасяваща, защото докато се бореше, детето не издаде нито звук. Единствено дъха му се чуваше в тясното помещение и дори и той беше зловещо потиснат. Само веднъж в живота си Рипли се бе опитвала да удържи такова малко същество, което се бори така ожесточено и това беше Джоунс, когато трябваше да го заведе на лекар.

Тя непрекъснато говореше на детето, като се пазеше от безпощадните крака и лакти, от малките остри зъби.

— Няма страшно. Няма страшно. Всичко свърши. Всичко ще бъде наред. Няма страшно. Вече си в безопасност.

Най-после момиченцето се умори и спря като развален мотор. То се отпусна безжизнено в ръцете на Рипли и тя го залюля. Беше страшно да се гледа в лицето на това дете. Беше изключително трудно да се срещне измъчения му празен поглед. Устните му бяха бели и треперeха, очите му шареха лудо, без да виждат. То се опитваше да се зарови в прегръдката на жената и да се отърси от този черен, кошмарен свят — единственият свят, който детската му душа познаваше.

Рипли люлееше детето напред-назад, напред-назад и му говореше спокойно. Докато шепнеше, тя огледа стаята и попадна на нещо, което лежеше върху купчина вехтории. Снимка на момичето в рамка. Въпреки огромната разлика, беше ясно, че това е то. Детето на снимката беше облечено празнично и се усмихваше. Косата му беше чиста и сресана. На русите му кичури блестеше ярка панделка.

Дрехите му бяха безупречно чисти, а кожата му — измита до розово. Отдолу, със златни букви пишеше:

РЕБЕКА ДЖОРДАН

— Рипли. Рипли? — проехтя гласът на Хикс по въздухопровода. — Добре ли си?

— Да.

Осъзнавайки, че може би не я чуват, тя повиши глас.

— Добре съм. И двете сме добре. Излизаме.

Момиченцето не се възпротиви, когато Рипли тръгна с краката напред по тунела и го задърпа за глезените.

ГЛАВА СЕДМА

Момиченцето седеше сгушено в стола, свило колене до гърдите си. То беше вперило поглед напред и не виждаше възрастните, които го оглеждаха с любопитство. Вниманието му бе приковано в някаква далечна точка. На лявата му ръка, като гривна, беше прикрепен биомонитор, който Дитрих трябваше да пригоди към малката ръчичка на детето.

Докато ординаторът следеше информацията от монитора, Горман, който седеше наблизо, попита:

— Как й беше името?

Дитрих записваше нещо в електронния си бележник и не го чу.

— Какво казваш?

— Питам за името й. Нали бяхме разбрали как се казва?

Ординаторът кимна разсеяно, съсредоточена в данните от апаратурата.

— Май беше Ребека — отвърна тя.

— Чудесно. — Лейтенантът наложи най-добрата си усмивка и се наведе към детето с ръце на коленете. — Спомни си, Ребека. Концентрирай се. Трябва да се опиташ да ни помогнеш, за да можем да ти помогнем и ние. Затова сме тук. Искам, без да бързаш, да ни разкажеш всичко, което си спомняш. Каквото и да е. Опитай се да започнеш от самото начало.

Момиченцето не помръдна. Изражението му не се промени изобщо. То не отговаряше, но не беше неадекватно. Мълчеше, но не бе нямо. Горман се облегна разочарован и хвърли бегъл поглед към Рипли, която влезе в стаята с чаша горещо какао.

— Къде са родителите ти? — подхвана пак Горман. — Трябва да се опиташ…

— Горман! Остави детето намира! — намеси се Рипли.

Желанието на лейтенанта да отговори остро постепенно намаля и той кимна примирено. После стана, поклати глава и каза:

— Тя е абсолютно неадекватна. Опитах всичко. Само не съм крещял насреща й, а и нямам намерение. Това може да се окаже капката, от която чашата ще прелее. Ами ако не е в ред?

— В ред е — каза Дитрих, изключи портативната диагностична апаратура и нежно свали сензорната гривна от отпуснатата ръка на детето. — Физически е добре. Системно недохранване, което мисля, че ще остане без трайни последици. Направо е чудо, че изобщо е останала жива при тази необработена храна и дълбоко замразените прахчета, с които е задоволявала глада си — добави тя и погледна към Рипли. — Видя ли някъде опаковки с витамини?

— Нямах време да огледам, пък и тя не пожела да ме разведе наоколо — отвърна Рипли и кимна към момиченцето.

— Малката хитруша сигурно знае, че трябва да получава добавки към храната, защото няма признаци за критичен недостиг на витамини.

— А какво е душевното й състояние? — попита Рипли и отпи от кафето си, загледана в сирачето на стола. Кожата беше като пергамент на ръцете му.

— Не мога да кажа нищо определено, но рефлексите й са нормални. Мисля, че е прекалено рано да се каже, че е неадекватна. Бих казала, че е в шок.

— Все тая — каза Горман и тръгна да излиза. — Каквото и да е, губим си времето като се мъчим да я накараме да проговори.

Той излезе от стаята и се върна в Командния блок при Бърк и Бишоп да гледа централния компютър на колонията. Дитрих също излезе.

Рипли погледа тримата мъже, които се бяха съсредоточили върху възстановения терминал и коленичи до момиченцето. Тя нежно среса неподдържаната коса на детето и откри очите му. Сякаш решеше статуя. Без да спира да се усмихва, тя подаде чашата, от която излизаше пара и каза:

— Ето, опитай това. Щом не си гладна, сигурно си жадна. Сигурна съм, че във въздухопровода е било студено, след като и инсталацията не работи.

Тя раздвижи чашата, за да може топлият аромат да достигне до малкото носле.

— Като топъл шоколад е. Не обичаш ли шоколад?

Момиченцето отново не реагира. Рипли хвана малките длани и пръстче по пръстче ги обви около чашата. После ги наклони нагоре.

Дитрих беше съвсем права за рефлексите. Детето отпи механично, без да съзнава какво всъщност прави. Какаото се стече по брадичката му, но повечето все пак влезе в малкото гърло. Усилията на Рипли се оправдаха.

Тя дръпна чашата преди течността да разстрои свития стомах на детето.

— Браво. Нали беше хубаво? След малко ще ти дам още. Не знам какво си яла и пила досега и трябва да внимаваме да не ти стане лошо от толкова хубави неща наведнъж.

Рипли пак отметна русите кичури.

— Горкичкото. Ти май не обичаш да говориш много. Нищо и така е добре. Ако искаш да си мълчиш, няма проблеми. И аз понякога съм такава. Много хора приказват непрекъснато, без да казват кой знае какво. Особено възрастните, когато говорят с деца. Сякаш просто искат да се изкажат, а не виждат, че може би не ги чуваш. Все искат да ги слушаш, пък никога не са опитвали те да те чуят. Според мен това е пълна глупост. Щом си малка, това не значи, че няма какво да им кажеш.

Тя остави чашата и избърса с кърпа мръсното личице. Под опънатата кожа се усещаха ръбчетата на незавършените кости.

— Ей! — усмихна се тя широко. — Тук се показа чисто местенце. Видя ли колко бързо стана. Май ще трябва да изчистя и останалото личице, иначе няма да си хубава.

Тя извади пластмасова бутилка с преварена вода от отворения пакет до нея и навлажни кърпата. С тази подръчна гъба тя изтри прахта, наслоената мръсотия и капките шоколад от лицето на момиченцето. По време на процедурата детето седеше спокойно. Светлите му очи шареха насам-натам и то сякаш започна да фокусира Рипли.

Тя се зарадва, но се постара да не го показва.

— Просто не мога да повярвам, че под цялата тази мръсотия всъщност има едно малко момиченце — каза Рипли и заразглежда кърпата. — Виж — сажди за цяла мина.

Тя се наведе и загледа чистото лице с преценяващ поглед.

— Да, това наистина е едно малко момиченце. И при това много хубаво.

После се огледа, за да се увери, че никой от Контролния блок не се кани да влиза. В този критичен момент чуждата намеса щеше да развали всичко, което тя с толкова усилия беше постигнала.

Нямаше място за притеснение. Всички в Контролния блок бяха около главния терминал. Хъдзън седеше на таблото, а останалите гледаха.

На екрана се появи триизмерното изображение на колонията. Геометричните фигури бавно се изнизваха от ляво на дясно, от горе на долу, според командите на Хъдзън. Той не си играеше, нито пък се опитваше да покаже на какво е способен. Той търсеше нещо определено. Устните му не бълваха обичайните щуротии. Беше време за работа.

Компютърът имаше отговор за всичко. Да се намерят правилните въпроси обаче, беше мъчително бавен процес.

Бърк, който досега бе разглеждал апаратурата наоколо, се приближи и прошепна на Горман:

— Какво търси?

— Личните предаватели. На всеки заселник още при пристигането се имплантира един предавател.

— Знам. Компанията произвежда тези устройства. Не виждам обаче смисъл да търсим предавателите. Ако имаше още живи хора в този комплекс, досега със сигурност щяхме да ги открием. Или пък те нас.

— Не е ясно — отвърна учтиво Горман.

По принцип Бърк беше дошъл като наблюдател на Компанията. Работата му беше да пази нейните финансови интереси. За тази негова екскурзия плащаше Колониалната администрация, но правомощията му не бяха съвсем ясни. Той можеше да дава съвети, но не и да заповядва. Експедицията беше военна и за нея отговаряше Горман. На хартия Бърк беше равен с него, но в действителност нещата стояха по-иначе.

— Възможно е някой от тях да е жив, но да не може да се движи — ранен или попаднал в капан сред развалините. Вярно, че това претърсване е много сложно и отнема време, но се налага да го

направим. Длъжни сме да проверим всичко — каза Горман и се обърна към Хъдзън. — Апаратурата работи ли нормално?

— Ако има жив човек в радиус от два километра, компютърът ще го засече. Досега, като изключим детето всичките ни усилия са напразни.

От дъното на стаята се обади Виерзбовски:

— Личните предаватели не излъчват ли, когато носителят е мъртъв?

— Тези новите — не — отвърна Дитрих, докато подреждаше инструментите си. — Те отчасти се захранват от енергийното поле на носителя. Ако той умре, сигналът спира. Труповете не излъчват енергия и това е единственият проблем при използването на тялото като батерия.

— Ти шегуваш ли се? — погледна недоверчиво Хъдзън. — А как разбираш кой е на прав, кой на променлив ток?

— При тебе е съвсем ясно — токът ти е недостатъчен.

Беше по-лесно да се намери друга кърпа, отколкото да се изчисти предишната. Рипли усилено търкаше чернилката между пръстите и под ноктите. Под напластената мръсотия се появяваше чиста, гладка кожа. През цялото време тя бъбреше весело.

— Не знам как си оживяла след като всички са измрели, но ти си много смело момиче, Ребека.

Момиченцето едва-едва промълви:

— Н-нют.

Рипли се стегна, извърна поглед, за да скрие вълнението си и продължи да търка с кърпата.

— Извинявай, миличко. Не те разбрах. Нещо не съм добре със слуха. Какво казваш?

— Нют. Казвам се Нют. Никой не ми вика Ребека, освен брат ми.

Рипли вече привършваше с почистването. Ако не кажеше нещо, детето пак щеше да млъкне. Освен това трябваше да внимава какво говори, защото можеше да го отблъсне. Тя реши да запази тона си и да не пита нищо.

— Чудесно. Значи Нют. Аз съм Рипли. Всички така ми викат, но ти можеш да ми казваш както искаш.

Момиченцето не отговори и Рипли вдигна вече чистата ръчичка и се ръкува.

— Радвам се да се запозная с теб, Нют!

Тя посочи главата на куклата, която детето все още здраво стискаше и добави:

— А тя как се казва? Има ли си име? Обзалагам се, че да. Всички кукли имат имена. Когато бях колкото теб, имах много кукли и всяка си имаше име. Иначе как ще ги различиш?

Нют погледна празните стъклени очи на пластмасовата сфера и каза:

— Кейси. Тя е единствената ми приятелка.

— А аз?

Момиченцето погледна така остро, че Рипли се дръпна. Твърдостта в очите на Нют беше неприсъща за едно дете. Тонът й — равен и неутрален.

— Не искам да ми ставаш приятелка.

Рипли се опита да прикрие учудването си.

— Защо?

— Защото и ти ще умреш като другите. Като всички. — Тя погледна към куклата. — Кейси ми стига. Тя ще остане с мен, но ти ще си отидеш. Ще умреш и пак ще бъда самичка.

В думите на детето нямаше гняв. То не обвиняваше Рипли в предателство. Говореше спокойно и с такава сигурност, сякаш казаното вече се бе случило. Това не беше предвещание, а по-скоро предупреждение за онова, което предстоеше. То смрази Рипли и я ужаси повече от всичко, което бе преживяла откакто напуснаха „Сулако“.

— О, Нют, мама и татко са загинали, нали, миличка? И ти просто не искаш дори да помислиш за това.

Детето кимна, свело глава, вперило поглед в коленете си. Белите му ръчички стискаха куклата.

— Ако можеха, щяха да са при теб сега, моето момиче. Сигурна съм, че щяха.

— Те са мъртви. Затова не идват вече при мен. Мъртви са, като всички останали.

— Може би не са. Откъде знаеш?

Нют вдигна очи и погледна право в Рипли. В погледа й нямаше нищо детско. Тя беше дете само на вид.

— Сигурна съм. Те са мъртви. Мъртви са и ти скоро ще умреш. А аз и Кейси пак ще бъдем сами.

Рипли не извърна поглед, не се усмихна. Тя знаеше, че от това дете не можеше да се скрие нищо.

— Нют! Погледни ме, Нют. Аз няма да те оставя и няма да умра. Обещавам ти. Ще бъда до теб дотогава, докогато решиш ти.

Момиченцето не вдигна очи. Рипли виждаше как то вътрешно се бори да повярва в онова, което току-що чу. Искаше му се да вярва. След малко детето я погледна.

— Обещаваш ли?

— Заклевам се! — каза Рипли и се прекръсти по детски.

— И ако излъжа да умра?

Сега Рипли наистина се усмихна широко.

— И ако излъжа да умра!

Момиченцето и жената се спогледаха. Очите на Нют се изпълниха със сълзи, долната й устна затрепери. Напрежението полека напусна малкото телце и безразличието, изписано на лицето й се смени с нещо много по-естествено — вида на уплашено дете. Тя се хвърли към Рипли и заплака. Сълзите се стичаха по чистите бузки и капеха по врата на Рипли, която залюля детето и му зашепна успокояващо.

Тя също затвори очи, за да спре сълзите, страха и смразяващото предчувствие за смърт, което тегнеше над Хадли и се молеше да удържи на обещанието си.

Пробивът, който Рипли направи с момиченцето съвпадна с този в Командния блок, където Хъдзън нададе триумфиращ вик:

— Ха! Внимание, шапки — долу! Открих ги! Дайте на стария Хъдзън една свястна машина и той ще намери парите ви, тайните ви и дори вашия затрит братовчед Джед. — Той приятелски потупа командния пулт. — Това сладурче е доста разнебитено, но още върши работа.

Горман се наведе над Хъдзън.

— В какво състояние са?

— Не е ясно. Личните предаватели не дават никакви подробности, но изглежда всички заселници са на едно място.

— Къде?

— Горе при атмосферното устройство. — Хъдзън разгледа схемата. — В трето подниво под южната част на комплекса — каза той и чукна с пръст по екрана. — Когато стане дума да се определи местоположение, той е страшен вълшебник.

Всички се струпаха около компютърния техник. Всеки искаше да погледне в екрана. Хъдзън фиксира картината и я увеличи. В средата на схемата, като дълбочинни рачета, светеха множество сини точки.

Зяпнал в екрана, Хикс промърмори:

— Май имат събрание.

— Защо ли са отишли там? — размишляваше на глас Дитрих. — Нали решихме, че това тук е било последното им убежище?

— Може би са намерили начин да се измъкнат оттук и да си намерят по-сигурно място — каза Горман и се обърна рязко, като образцов офицер. — Не забравяйте, че в атмосферните устройства захранването все още е съвсем нормално. В тези условия, това наистина е много ценно. Хайде! Тръгваме и ще видим на място.

— Добре, стягайте се бързо. Не ни плащат на час — каза Апоун и намести снаряжението на гърба си. В Командния блок закипя дейност. — Как ще стигнем дотам? — попита той Хъдзън.

Компютърният техник настрои екрана и разгледа общия план на колонията.

— Има един малък сервизен коридор, но доста ще повървим, шефе.

Апоун погледна към Горман и зачака заповедите му.

— Не знам какво мислите, сержанте, — каза лейтенантът — но на мене никак не ми харесват дългите, тесни коридори. Освен това ми се иска хората да са свежи, когато пристигнем. Брониранатa кола с цялото оборудване трябва да ни подкрепя отзад, когато влезем.

— Взехте ми думите от устата, сър.

Сержантът се успокои. Той се беше приготвил да спори и да убеждава лейтенанта и беше доволен, че не се стигна дотам. Щурмоваците също бяха доволни. Горман може би не беше кой знае колко опитен, но той не беше луд.

— Ей, Рипли, тръгваме на разходка в полето. Идваш ли? — викна Хикс към стаята.

— Идваме и двете — отвърна Рипли и изведе момиченцето. В залата ги посрещнаха учудени погледи. — Това е Нют. Нют, това са

моите приятели. Те са и твои приятели.

Момиченцето само кимна. Все още не й се искаше да създава много приятели. Тази привилегия засега беше само за Рипли. Някои от войниците кимнаха за поздрав, а Горман беше направо удивен.

Нют погледна живата си приятелка, като още стискаше куклата в ръка.

— Къде отиваме?

— На сигурно място. Скоро ще бъдем там.

Нют почти се усмихна.

По време на пътуването, атмосферата в бронетранспортьора беше по-напрегната, отколкото преди, когато за първи път стъпиха на повърхността на колонията. Повсеместната разруха, празните, порутени сгради и очевидните следи от тежка битка бяха поохладили първоначалния им ентусиазъм. Вече беше ясно, че липсата на връзка със Земята нямаше нищо общо нито с релейния сателит, нито с другата апаратура. Тук беше замесено чудовището на Рипли. Заселниците бяха прекратили предаванията, защото нещо ги беше принудило. Ако можеше да се вярва на Рипли, това нещо все още беше тук. Несъмнено малкото момиченце можеше да им разкаже много неща, но никой не смееше да го попита нищо. Такива бяха нареждания на Дитрих. Детето все още не се беше възстановило напълно, за да бъде подложено на разпит. Единственото, което им оставаше беше да попълват празнотите в информацията на Рипли с помощта на собственото си въображение. А войниците имат развито въображение.

Виерзбовски караше бронетранспортьора през мрачния пейзаж. Скоро те прекосиха шосето, което свързваше колониалния комплекс със станцията за преработване на атмосферата. Вятърът брулеше масивния автомобил, но не можеше да го помести. В брониранатa кола се пътуваше удобно и при скорост на вятъра триста километра в час. Бурите на Акерон не представляваха опасност за нея. Отзад на пистата, совалката стоеше и чакаше завръщането на войните. Отпред конусовидната кула на масивния реактор искреше във всички цветове на дъгата и продължаваше да преработва негостоприемната атмосфера на Акерон.

Рипли и Нют седяха една до друга зад кабината, където Виерзбовски шофираше съсредоточено. Сред относителната сигурност на бронирания автомобил момиченцето постепенно се отпусна и

забъбри. Въпреки че Рипли искаше да я пита хиляди неща, тя просто седеше търпеливо и слушаше. Говорейки, малката се освобождаваше от напрежението и сама отговаряше на незададени въпроси.

— Аз бях най-добрата в играта. — Нют притисна куклата и се вгледа в стената отсреща. — Познавах целия лабиринт.

— Лабиринт ли? Имаш предвид вентилационните шахти?

— Да де, ти ги знаеш — отвърна гордо малката. — И не само вентилационните шахти. Влизах и в тунели, пълни с жици и такива работи, между стените и под подовете. Просто можех да се мушна навсякъде. Бях страхотна! Криех се по-добре от всички. Всички казваха, че ги надхитрявам, защото съм най-малка, но то не беше заради това. Наистина бях по-хитра — това е. А и имам много добра памет — запомням местата, където съм била.

— Ти наистина си голяма работа.

Момиченцето изглеждаше доволно. Рипли се усмихна и погледна през илюминатора. Точно пред тях се издигаше огромното тяло на станцията.

То беше грубо, строено само за да върши работа. С годините камъчетата и песъчинките, които вятърът разнасяше, бяха издраскали и продупчили многобройните му тръби, шахти и въздухопроводи. Беше колкото грозно, толкова и продуктивно. Тази и другите станции, разпръснати по планетата, непрекъснато години наред разлагаха атмосферата на Акерон, пречистваха я, добавяха животворни съставки към нея и щяха най-накрая да я превърнат в приятна биосфера, с мек и приятен климат, като този на Земята. Беше невероятно от този грозен конус да бликне такава красота.

Когато Виерзбовски спря пред главния вход, монолитната метална маса сякаш ги притисна. Водени от Хикс и Апоун, щурмоваците заеха позиции пред огромната врата. Тук, близо до комплекса, тътенът на тежката апаратура биеше в ушите им и заглушаваше непрекъснатия вой на вятъра. Дори в отсъствието на стопаните, съвършените устройства продължаваха да изпълняват задачата си.

Пръв на входа беше Хъдзън. Той опипа контролното табло на вратата, като прецизен ключар и каза:

— Чудна работа, другарчета. Всичко работи.

После натисна един-единствен бутон и тежката преграда се плъзна встрани и разкри дълъг вътрешен коридор. Вдясно бетонна рампа водеше надолу.

— Накъде, сър? — попита Апоун.

— Слезте по рампата — каза Горман от бронетранспортьора. — По-надолу ще видите още една. Тръгнете по нея към трето ниво.

— Тръгваме! — Сержантът махна към щурмоваците. — Дрейк, бъди готов! Останалите — след него по двама. Хайде!

Хъдзън се колебаеше при входа.

— А вратата, сър?

— Навън няма никой, остави я отворена.

Те тръгнаха по широката рампа към вътрешността на станцията. Светлината от горе проникваше през металните решетки на подовете и сервизните коридори и въздухопроводите, подредени един до друг като тръби на орган, я пречупваха. Въпреки че не беше съвсем тъмно, щурмоваците бяха включили прожекторите си. Докато слизаха, апаратурата наоколо непрекъснато бумтеше.

Картината, която камерите предаваха, подскачаше и се люшкаше с всяка стъпка и ставаше неразгадаема за онези, които следяха мониторите. Когато тръгнаха по равното, изображението се стабилизира. Многобройните камери улавяха коридора, пълен с тежки цилиндри, тръби, купища пластмасови контейнери и високи бутилки за сгъстен газ.

— Намирате се на второ ниво — каза Горман по говорителя. — Те са отдолу. Вървете по-бавно. Нищо не се вижда.

— Може би иска да летим, за да не му подскача картината — подхвърли Дитрих на Фрост.

— По-лесно е да те понося, вместо да летиш — предложи й Хъдзън.

— А най-лесно е да те хвърля през парапета. Докато падаш картината ще е идеална — отвърна тя.

— Я млъкнете там отзад! — изръмжа Апоун и сви надолу по рампата. Хъдзън и останалите престанаха.

В бронетранспортьора Рипли надничаше през едното рамо на Горман, а Бърк през другото. Нют се мъчеше да си пробие път между

тях. Въпреки че лейтенантът непрекъснато настройваше видеоапаратурата, нито една от камерите не предаваше ясно онова, което щурмоваците виждаха.

— Опитай с фината настройка — предложи Бърк.

— Това беше първата ми работа, г-н Бърк. Долу има страхотни смущения. Колкото по-навътре влизат, толкова повече метал трябва да преодоляват сигналите им, а тези камери не са толкова мощни. От какво е изграден атмосферния реактор.

— Въглеродно-тъканни смеси, покрити, където е възможно, с кварцови съединения за по-голяма здравина и олекотяване на конструкцията. Метално стъкло в преградните стени. Основите и поднивата — те са чак толкова специални — бетон и стомана с много титанови сплави.

Горман напразно мъчеше да настрои апаратурата и едва сдържаше нервите си.

— Ако аварийното захранване беше излязло от строя и станцията не работеше, щях да получавам по-добра картина, но само с прожекторите, те щяха да се движат като с вързани очи. Въпросът е, кое е по-добро?

Той се вгледа в неясните картини и поклати глава.

— Не виждаме добре. Какво е това? — каза Горман по говорителя.

Статичното напрежение изопачаваше гласа на Хъдзън, както и онова, което се виждаше през камерата му.

— Вие ми кажете. Аз съм тук отскоро.

Лейтенантът погледна към Бърк.

— Твоите хора строили ли са такова нещо?

Представителят на Компанията се наведе към редицата монитори и се опита да разбере мътните образи, които се предаваха от вътрешността на атмосферния реактор.

— По дяволите, не.

— Тоест и ти не знаеш какво е?

— Никога не съм виждал такова нещо.

— Възможно ли е заселниците да са го направили?

Бърк пак се вгледа и поклати глава.

— Ако е така, те са си го измислили. Това го няма в нито един наръчник за изграждане на атмосферни реактори.

Нещо беше добавено върху цялата плетеница от тръби и въздухопроводи на трето ниво. Без съмнение то беше направено нарочно и не беше последица от непозната промишлена авария. Странният материал, от който бе направена тази добавка към станцията, беше на вид мокър, лъскав на места и приличаше на втвърдена смола. Някъде светлината проникваше няколко сантиметра навътре в сложната структура, а другаде веществото беше непрозрачно. Цветът му, там, където можеше да се различи някакъв цвят, беше убит — зеленикаво, сиво, тук-там тъмнозелено. Странни дупки с размери от един до дванадесет метра в диаметър зееха в това невиждано покритие. Те бяха заплетени в крехка на вид паяжина, която всъщност беше здрава, като стоманено въже. Дълги тунели се виеха навътре в лабиринта. По пода имаше странни конусовидни вдлъбнатини. Материалът така плътно прилепваше към наличната апаратура, че беше трудно да се разбере къде свършва делото на човека и къде създаденото от съвсем друга природа започва. На места смолистата маса почти повтаряше формите наоколо. Никой не можеше да каже дали това е съзнателна имитация или просто сляпо повторение на интериора.

Лъскавото покритие се простираше, докъдето им стигаше погледа. Въпреки че запълваше и най-малката пролука по апаратурата, смолистата кора изглежда не беше повлияла на нормалната работа на станцията. Тя продължаваше да тътне и да побеждава въздуха на Акерон, безразлична към хетероморфното вещество, което запълваше последното й ниво.

От всички, само Рипли имаше някаква представа на какво са се натъкнали щурмоваците, но тя бе онемяла от ужас, за да им обясни. Тя беше отворила широко очи и в главата й нахлуваха спомени.

Горман я погледна за миг и веднага улови израза на лицето й.

— Какво е това, Рипли?

— Не знам.

— Все пак знаеш повече от всеки един от нас. Хайде, Рипли. Кажи. Какво ли не бих дал в този момент, за да чуя предположението на осведомен човек.

— Наистина не знам. Мисля, че съм виждала нещо подобно, но не съм сигурна. Това е някак различно. По-развито и…

— Кажи ми, когато мозъкът ти заработи отново — отвърна разочарован лейтенантът и хвана микрофона.

— Продължавайте навътре, сержант!

Щурмоваците пак тръгнаха. Прожекторите им осветяваха лъскавите стени наоколо. Колкото повече навлизаха в плетеницата, толкова по-силно ставаше усещането, че това нещо не е построено, а по-скоро е някакъв израстък или секрет. Лабиринтът приличаше на вътрешността на някакъв гигантски орган или кост. Тази вътрешност не беше човешка.

Каквото и да бе предназначението му, покритието събираше в себе си топлината, излъчвана от реактора. По пода капеше вода и се изпаряваше шумно. Реакторът дишаше.

— Тук става по-широко — каза Хикс и завъртя камерата си наоколо.

Групата влизаше в голяма куполовидна зала. Стените тук бяха съвсем различни. Това, че нито един от щурмоваците не загуби съзнание, беше доказателство за огромния им опит.

— О, Боже! — промълви Рипли.

Шокиран, Бърк смотолеви нещо.

Прожекторите осветиха залата. За разлика от гладките, заоблени стени, които бяха видели преди, тези бяха грапави и груби. Вездесъщата прозрачна смола беше вкаменила в ужасяващ релеф мебели, кабели, твърди и течни частици, части от счупени машини, разкъсани дрехи, човешки кости и черепи.

Хъдзън протегна ръка, опипа стената и случайно погали човешки ребра. Той се опита да откъсне част от смолистото покритие, но успя само да го надраска.

— Виждали ли сте такова нещо?

— Аз не съм — отвърна Хикс и щеше да се изплюе, ако имаше къде. — Не съм химик.

Очакваше се Дитрих да изрази мнението си и тя го направи.

— Прилича ми на някакъв лепкав секрет. Твоите чудовища изпускат ли такива неща, Рипли?

— Н-не знам как е станало всичко това, но съм го виждала и преди, в много по-малък мащаб.

Горман прехапа устни. Логиката му взе връх над първоначалния шок.

— Изглежда са събрали какво ли не от колонията и са го използвали за строителен материал. — Той посочи нещо на екрана на Хикс. — Виж тук са вградени цяла купчина дискети.

— Дори преносими акумулатори. — Бърк махна към друг монитор. — Все скъпи работи. Съсипали са всичко.

— Вградили са дори заселниците, — каза ядосано Рипли — след като са ги довършили.

Тя се обърна към помраченото личице на момиченцето и добави:

— Ют, иди седни отпред. Хайде!

Малката кимна и послушно тръгна към кабината.

Навътре в залата, парата ставаше все по-силна. Температурата се покачваше.

— Тук е горещо като в пещ — промърмори Фрост.

— Да, пък и е сухичко — саркастично отвърна Хъдзън.

Рипли погледна Бърк и Горман, които бяха като заковани на екраните. Вляво от лейтенанта, на малък монитор беше изобразена схемата на станцията.

— Намират се точно под основните топлообменници — забеляза Рипли.

— Да — отвърна Бърк, без да отделя поглед от екрана. — Вероятно организмите обичат топлината и за това са изградили…

— Не това имам предвид. Горман, ако се наложи хората ти да използват оръжие там, ще разрушат охладителната система.

Бърк изведнъж осъзна за какво намеква Рипли.

— Тя е права.

— И? — попита лейтенантът.

— И… — продължи тя — освобождава се фреон или вода, кондензирана от въздуха, за охлаждане.

— Чудесно. Тъкмо ще ги поразхлади.

— Няма само да ги поразхлади, ще направи много повече.

— Например?

— Не се поддържа синтеза.

— И какво от това? Какво?

Защо не говореше направо? Не разбираше ли тая жена, че той се опитва да командва експедицията?

— Говорим за термоядрена експлозия!

Това накара Горман да седне и да помисли. Той прецени възможностите и взе решение бързо, защото възможности всъщност нямаше.

— Апоун, събери пълнителите на всички. Там не може да се стреля.

Не само Апоун чу заповедта. Щурмоваците се спогледаха смутено и не вярваха на ушите си.

— Тоя луд ли е? — каза Виерзбовски и притисна гранатомета си. Нека Горман, ако посмее, да дойде и лично да го обезоръжи.

Хъдзън само изръмжа:

— И какво ще използваме, човече? Благи думи ли? — Той хвана говорителя си. — Ей, лейтенанте, искаш да се оправяме с джудо ли? Ами ако нямат ръце?

— Имат — увери ги Рипли.

— Няма да влезеш гол, Хъдзън — каза му Горман. — Имате и други оръжия.

— Това не е лоша идея — промърмори Дитрих.

— Кое? Да използваме алтернативните ли? — попита Виерзбовски.

— Не. Хъдзън да влезе гол. Няма живо същество, което да издържи на шока!

— Да ти го начукам, Дитрих! — отвърна компютърния техник.

— Няма да стане — отсече тя и извади пълнителя от гранатомета си.

— Само огнехвъргачки! — Горман не се шегуваше. — Искам да забравите за гранатометите.

— Чухте ли какво каза лейтенанта? — каза Апоун и тръгна да събира пълнителите. — Хайде, вадете ги.

Едно по едно, всички оръжия бяха обезвредени. Васкес предаде захранващите касети на оръдието си с видима неохота. Трима от щурмоваците, освен огнестрелното оръжие, носеха и огнехвъргачки, които бяха прегледани, подготвени и запалени. Като видя, че очите на сержанта и камерите са далеч от нея, Васкес незабелязано извади резервна касета от задния си джоб и я пъхна в оръдието. Дрейк направи същото. Двамата си намигнаха решително.

Хикс нямаше на кого да намигне, нито оръдие, с което да изхитрува. Единственото, което му оставаше беше кобурът, закачен от

вътрешната страна на екипа му. Той свали ципа, отвори кобура и извади стара оловносива дванадесеткалиброва двуцевка с отрязана цев. Хъдзън тъкмо прояви професионален интерес към антиката и ефрейторът прибра дълго пазената реликва.

— Откъде я намери, Хикс? Като видях, че криеш нещо помислих, че си носиш пиячка, но това не ти е в стила. От някой музей ли я открадна?

— Стара семейна реликва. Хубава е, нали?

— Значи част от семейството. А върши ли работа?

Хикс му показа една гилза.

— Не е като стандартните военни високоскоростни бронебойни снаряди, но не ти пожелавам да я усетиш в лицето си. — Той сниши глас и добави: — Винаги я държа под ръка. За близка стрелба. Съмнявам се, че куршумът може да стигне толкова далеч, че да направи някоя беля.

— Да, наистина е хубава, Хикс — каза Хъдзън и се полюбува на двуцевката за последен път. — Винаги си бил традиционалист!

Ефрейторът леко се усмихна.

— Такава е нежната ми природа.

Отпред се чу гласа на Апоун.

— Тръгваме, Хикс! След като толкова ти харесва да стоиш отзад — ще пазиш гърбовете ни.

— Удоволствието е изцяло мое, сержант.

Ефрейторът опря старата двуцевка на дясното си рамо, прихвана я леко с една ръка и нежно сложи пръст на тежкия спусък. Хъдзън се ухили одобрително, вдигна палец да му пожелае успех и затича напред да заеме мястото си.

Въздухът беше тежък. Досадната пара разсейваше светлината от прожекторите. На Хъдзън му се струваше, че се движат в джунгла от пластмаса и метал.

В предавателите прозвуча гласът на Горман:

— Засичате ли движение?

Лейтенантът се чуваше глухо, сякаш говореше от далече, въпреки че беше само няколко нива по-горе. Докато вървеше, Хъдзън непрекъснато гледаше детектора.

— Тук Хъдзън, сър. Засега няма нищо. Пълна тишина. Освен въздуха, нищо друго не се движи.

Той зави зад ъгъла и вдигна поглед от апарата. Онова, което видя го накара да забрави за детектора, за гранатомета, за всичко.

Срещу тях се изправяше още една стена, покрита със странното смолисто вещество. Тя беше неравна, набръчкана, обезобразена от невиждана, нечовешка ръка — чудовищна версия на „Вратите на Ада“ на Роден. Тук бяха изчезналите заселници, погребани живи в същата онази лепкава каша, която бе покрила лабиринтите, тунелите, залите, дори най-малките пролуки в последното ниво на станцията и бе превърнала всичко в детайл от кошмар, чужд на всяка психика.

Заселниците бяха впримчени в стената напълно безразборно. Крайниците им бяха уродливо изкълчени, някъде дори счупени, за да може клетата жертва да се впише в схемата на пришълците. Главите висяха неестествено. Плътта на някои от телата висеше разложена по костите. Други бяха оголени до скелет. Това бяха онези щастливци, които смъртта беше спасила. По едно нещо те си приличаха. Независимо къде и как бяха разположени по стената, гръдният кош на всеки от тях бе разкъсан, сякаш отвътре нещо беше избухнало.

Щурмоваците се движеха бавно. Видът им беше мрачен. Никой не продума. Всички се бяха присмивали на смъртта досега, но това тук бе по-ужасно и от самата смърт. То беше скверно, ужасяващо, отвратително.

Дитрих се приближи до все още здравото тяло на една жена. То беше мъртвешки бледо и пресушено. Жената усети нещо. Движение, присъствие… Клепачите й потрепериха и се отвориха. В очите й имаше лудост. Тя се опита да каже нещо и от гърдите й се изтръгна глух, гробовен, отчаян шепот. Дитрих се наведе напред, за да чуе.

— Моля ви, убийте ме.

Ординаторката се дръпна ужасена. От брониранатa кола Рипли гледаше безпомощно и втренчено, хапейки до болка ръката си. Тя знаеше какво предстои, знаеше какво беше изтръгнало от жената тази последна молба, но знаеше също и че нито тя, нито който и да било друг не можеха да направят повече за тази жена. В предавателите се чуха конвулсиите на някой, който повръщаше. На останалите дори не им мина през ум да му се подиграват.

Жената приклещена в стената започна да се гърчи. Някъде дълбоко в себе си тя намери сили да извика. Това беше силен, пронизителен писък на страшна, безплодна агония. В желанието си да

предупреди щурмоваците, Рипли посегна към близкия микрофон, но от гърлото й не се изтръгна нито звук.

Нямаше и нужда. Те внимателно бяха прегледали дискетите, които им бе дала.

— Огнехвъргачка! — викна Апоун. — Бързо!

Фрост му подаде своята и се дръпна. В момента, в който Апоун поемаше огнехвъргачката от гърдите на жената бликна кръв и от зейналата рана се появи малка, зъбата глава, която съскаше зловещо. Апоун натисна спусъка на огнехвъргачката. Другите двама — също. Ослепителен огън, който обгаряше стената и унищожаваше крещящото чудовище, изпълни залата. Лепкавите примки и онова, което беше попаднало в тях, се стапяха и течаха като прозрачна слуз. Докато обгаряха всичко наоколо, из залата се разнасяха оглушителни писъци. Онова, което огъня не беше овъглил се стичаше разтопено по пода. Стената се разкапа и потече покрай краката им като разтопена пластмаса. Миризмата, обаче, беше друга. Слузта издаваше тежка, органична смрад.

Всички бяха вперили поглед в стената и огнехвъргачите. Никой не забеляза как в другата стена нещо потрепна.

ГЛАВА ОСМА

Пришълецът беше спал, скрит в една хралупа, която почти не се различаваше от останалия интериор на стаята. Сега той бавно се измъкна от скривалището си. Пушекът от изгорената органична материя се издигаше на талази към тавана и правеше видимостта в стаята почти невъзможна.

Нещо накара Хъдзън да погледне детектора. Зениците му се разшириха и той извика:

— Движение! Нещо се движи.

— Къде? — попита Апоун.

— Не мога да кажа. Тук е прекалено тясно и има много хора.

Нещо в гласа на старши сержанта потрепери.

— Не така, Хъдзън. Кажи ми. Къде?

Компютърният техник се опита да определи данните на детектора. Всички апарати имаха един и същи дефект. Бяха здрави, но крайно непрецизни.

— Ох, май са и отпред и отзад.

В бронираната кола, Горман, подивял, се опитваше да настрои картината.

— Нищо не виждаме Апоун! Какво става?

Рипли знаеше какво става. Знаеше какво им предстоеше. Тя го усещаше, въпреки че те не можеха да го видят. То беше като вълна, която се разбива в тъмен морски бряг нощем. В момента, когато взе микрофона, гласът й се върна.

— Изтегли групата, Горман. Накарай ги да излязат оттам. Веднага!

Лейтенантът я погледна ядосано и каза:

— Не ми заповядвайте, лейди. Знам какво правя.

— Може би, но не знаеш какво става там.

Долу на трето ниво стените и тавана в стаята на пришълците оживяваха. Биомеханични пръсти наостряха нокти, които можеха да

разкъсат метал. Лигави, мазни устни започваха да се разтварят и раздвижват тихо, докато притежателите им се будеха.

През мъглата от дим и пара напрегнатите хора различаваха несигурни движения.

Старши сержант Апоун усети, че се отдръпва назад:

— Включете инфрачервените обективи. Внимавайте!

Всички пуснаха шлемовете си. През гладката им прозрачна повърхност нещата наоколо добиха очертания — кошмарни силуети се движеха тихо като духове в мъглата.

— Многобройни сигнали. Те са навсякъде. Обграждат ни от всички страни! — извика Хъдзън.

Нервите на Дитрих не издържаха и тя хукна назад. Докато се обръщаше нещо огромно и изключително силно изникна от дима и обви гигантски ръце около нея. Крайници като метални пръти обхванаха гърдите й и я притиснаха. Тя изкрещя и без да съзнава натисна спусъка на огнехвъргачката. Пламъкът обля Фрост и го превърна в човешки факел, който се мяташе сляпо. Писъците му отекнаха в предавателите.

Апоун се извърна. Той не виждаше нищо в гъстия дим и мрак, но чуваше достатъчно. Топлината от охладителите по-горе нарушаваше предавателните способности на инфрачервените обективи.

В брониранata кола Горман с ужас видя как монитора на Фрост изгасна. Кардиографът спря да изписва хълмчета и равнини и този признак на живота се смени с неумолима права черта. Картината на останалите екрани подскачаше и се въртеше неразбираемо. Напалмовите струи на огнехвъргачките претоварваха чувствителните камери и ослепяваха обективите им.

Сред всеобщия хаос и объркване Васкес и Дрейк се намериха. Високоинтелигентната мръсница кимна на модерния неандерталец и зареди оръдието си.

— Давай! — отсече тя.

Допрели гърбовете си, те стреляха едновременно. Оръдията им изписаха две огнени арки, сякаш заваряваха обшивката на космически кораб. Грохотът на тежкото оръжие изкънтя в тясното помещение. За

стрелците този тътен беше нещо средно между фуга на Бах и синтезаторна мелодия на Гримоар.

Гласът на Горман едва се чуваше от грохота на стрелбата.

— Кой стреля? Наредих да не се стреля с далекобойно оръжие!

Васкес за миг пусна оръдието и свали предавателя си. Цялото й внимание беше съсредоточено в екрана-мишена. Ръцете, краката, очите, тялото бяха като част от оръжието и се движеха в пълен синхрон с него. Грохот, искри, пушек и писъци изпълваха стаята. На трето ниво се разиграваше част от битката при Армагедон. След нея идваше великия покой. Дори самият Рай не можеше да бъде по-хубав от него.

Рипли подскочи от друг вик, който прокънтя по предавателите в бронетранспортьора. Камерата на Виерзбовски спря да предава и веднага след това биомониторите му угаснаха. Тя стисна юмруци и ноктите й се забиха в дланите. Виерзбовски й беше харесал.

Какво правеше тя тук? Защо не си беше останала вкъщи, бедна и без разрешително, но спокойна в малкия си апартамент, в обкръжението на Джоунс и нормални хора със здрав разум? Защо беше търсила доброволно компанията на такива кошмари? От алтруизъм ли? Или пък защото през цялото време се бе чувствала виновна за прекъснатата връзка на Акерон със Земята? Или за да й върнат скапаното разрешително?

Долу в дълбините на станцията неистови гласове крещяха панически и се сливаха в едно. Предавателите едва разграничаваха думите от другия шум. Рипли разпозна гласа на Хъдзън. Простият прагматизъм на компютърния техник блесна в този тотален хаос, където никой не командваше.

— Да се махаме оттук!

Тя чу Хикс да вика на някого. Ефрейторът беше по-объркан от всички.

— Не тоя тунел! Другия!

— Сигурен ли си?

Картината от камерата на Кроу се въртеше лудо. Той се опитваше да избегне нещо. На екрана се виждаше невероятна бъркотия от пушек, мъгла и биомеханични силуети.

— Внимавай! Зад теб е! Махай се! Бързо!

Горман спря да натиска бутоните. Трябваше да направи нещо и Рипли разбра по бледото му лице, че той не знаеше какво точно.

— Изкарай ги оттам! — изкрещя тя. — Веднага!

— Млъкни!

Той дишаше тежко, като полковник от авиацията и оглеждаше апаратурата. Всичко се разпадаше. Неговият внимателно подготвен план за атаката се сгромолясваше в мониторите толкова бързо, че не му оставяше дори време да мисли.

— Просто млъкни! — повтори той.

Грохот от разкъсан метал прозвуча от предавателя на Кроу и мониторът му угасна. Горман изпелтечи нещо неразбираемо, опитвайки се да контролира поне себе си, след като беше загубил контрол над ситуацията.

— Апоун, включете огнехвъргачките и се изнасяйте към брониранатa кола. Край.

Далечният отговор на сержанта беше изкривен от статичното напрежение, тътена на огнехвъргачките и непрекъснатото тракане на оръдията.

— Какво? Повтори след горелките?

— Казах да… — Горман повтори инструкциите. Вече нямаше значение дали го чуват. Хората, попаднали като в капан в стаята със зародишите имаха време само да реагират, не и да слушат.

Единствен Апоун се опитваше да настрои слушалките си, за да разбере обърканите нареждания. Гласът на Горман беше неузнаваем. Предавателите можеха да работят и да предават чисти сигнали при всякакви условия, включително и под вода, но тук ставаше нещо, което дизайнерите на свързочна апаратура не са предполагали, нещо, което никой не би могъл да предвиди, защото се случваше за пръв път.

Зад сержанта някой изпищя. Майната му на Горман! Той превключи предавателите за вътрешна честота.

— Дитрих? Кроу? Обадете се? Виерзбовски, къде сте?

Апоун усети движение отляво. Той се извърна бързо и едва не отнесе главата на Хъдзън. Погледът на ефрейтора беше див. Той бе на границата на лудостта и едва позна сержанта. В него не беше останала и капка от предишната му увереност. Той бе уплашен до смърт и изобщо не го криеше.

— В клопка сме! Ще умрем тук!

Апоун му подаде един пълнител. Хъдзън го сложи в гранатомета, като непрекъснато се оглеждаше във всички страни.

— Така по-добре ли е? — попита го Апоун.

— Да, по-добре. По-добре — отвърна Хъдзън благодарен и развъртя гранатомета наоколо. — Забрави за огнехвъргачката! — каза си той.

Изведнъж усети движение, обърна се и стреля. Силният откат на оръжието премина по ръката му и възстанови част от изгубената му вяра.

Вдясно от тях, Васкес непрекъснато стреляше, унищожавайки всичко нечовешко, което попаднеше пред нея, независимо дали е живо, мъртво или пък е част от апаратурата. Тя сякаш не се контролираше. Апоун, обаче, знаеше, че ако тя наистина не се контролираше, досега те всички щяха да са мъртви.

Хикс побягна към нея. Тя се въртеше бавно и тежкото й оръдие непрекъснато сипеше огън. Ефрейторът се наведе, за да избегне насочената срещу лицето му цев. Той едва не падна, когато взривът на Васкес отблъсна назад чудовището, което го дебнеше. Биомеханичните пръсти бяха на сантиметри от шията му.

В брониранатa кола мониторът на Апоун изведнъж затрептя лудо и угасна. Горман впери поглед в него, сякаш така щеше да върне към живота и монитора, и човека, който той представляваше.

— Казах им да се оттеглят. — Гласът му беше странен и далечен. Той не можеше да повярва на очите си. — Сигурно не са ме чули.

Рипли допря лице до неговото и видя замаяния му объркан поглед.

— Те са в капан! Направи нещо!

Той я погледна бавно. Устните му помръднаха, но онова, което измънкаха бе неразбираемо. Горман седеше и клатеше леко глава. От него не можеше да се очаква никаква помощ. Лейтенантът беше излязъл от играта.

Бърк се беше долепил до стената в дъното, сякаш разстоянието между него и мониторите щеше го отдалечи от битката, която кипеше в дълбините на станцията.

В този момент единствено незабавната намеса можеше да помогне на войниците. Горман нямаше да направи нищо, а Бърк — не можеше. Оставаше единствено Рипли.

Ако котаракът Джоунс беше тук и можеше да взима решения вместо нея, тя знаеше какво той ще да направи. Щеше да обърне

брониранатa кола и да подкара с пълна скорост към летателната площадка. После щеше да се качи в совалката, да се върне обратно на „Сулако“, да заспи в анабиоза и да се прибере у дома. Този път никой от колониалната администрация нямаше да се усъмни в показанията й. Умопомраченият Горман и замаяният Бърк щяха да бъдат нейните живи доказателства. Картината от персоналните камери, която беше съхранена в паметта на бордовия компютър, щеше да оживее пред самодоволните лица на администраторите.

Изчезвай! Махай се! Връщай се у дома! — крещеше нещо в нея. Вече имаш доказателствата, които ти бяха нужни. С колонията е свършено, има един-единствен оцелял, а останалите са мъртви или в състояние по-ужасно от смъртта. Върни се на Земята и следващия път ела с цяла армия, а не с някакъв отряд — с тежко оръжие, с летателни апарати за въздушна отбрана. Нека те да сравнят всичко със земята, ако е нужно, но да го направят без теб.

Едно-единствено нещо смущаваше мислите й. Ако тя си тръгнеше сега, това означаваше да остави Васкес, Хъдзън, Хикс и останалите, които все още бяха живи в услуга на пришълците. Ако имаха късмет, те щяха да намерят смъртта си. Ако ли не — щяха да свършат приковани за стената, на мястото на заселниците, които така милостиво бяха обгорили.

Ако ги изоставеше, как щеше да живее след това? Всеки път, когато затвореше очи щеше да вижда лицата им, да чува писъците. Ако побегнеше, щеше да попадне в клопката на един вечен кошмар. Явна смърт или живот в безкраен кошмар? Какво да избере? Логиката отново беше срещу нея.

Тя се вцепеняваше от ужас при мисълта за онова, което трябваше да направи, но растящия гняв срещу безсилието на Горман, срещу Компанията, която я беше изпратила тук с неопитен офицер и по-малко от дузина щурмоваци, без съмнение за да се спестят пари, й даде сили да тръгне покрай парализирания лейтенант към кабината.

Единственият оцелял от колонията Хадли я гледаше мрачно и сурово.

— Нют, седни отзад и затегни коланите.

— Отиваш при другите, нали?

Рипли пристегна тялото си към седалката и отвърна:

— Трябва да отида. Там все още има живи хора и те се нуждаят от помощ. Ти ме разбираш, нали?

Момиченцето кимна. То напълно я разбираше. Рипли закопча колана си и малката тръгна към вътрешността на колата.

Контролното табло я посрещна с топлите си мигащи светлинки. Горман и Бърк бяха неспособни да реагират, но брониранатa кола нямаше такива психологически задръжки. Рипли започна да натиска бутоните, благодарна за времето, което беше прекарала в Портсайд като оператор на всякаква транспортна и товарна апаратура. Огромният турбодвигател заработи равномерно и брониранатa кола се заклати, готова да тръгне.

Вибрациите на двигателя върнаха Горман към действителността. Той се изправи на стола си и изкрещя:

— Рипли, какво правиш!?

Тя не му обърна внимание. Сега беше по-важно да се съсредоточи в бутоните. Тя включи масивната кола на скорост, колелата се завъртяха по влажната повърхност и бронетранспортьорът тръгна към зеещия вход на станцията.

От комплекса излизаше дим на талази. Когато Рипли зави и поведе с трясък машината надолу по широката рампа, огромните колела се плъзнаха леко по мократа настилка. Рампата беше направена за огромните булдозери и сервизни коли и бронетранспортьорът спокойно влезе в нея. Всичко в колонията беше много здраво. Въпреки това, когато Рипли спусна тежкия БТР надолу, коридорът под колелата му изпращя, но все пак не се пропука. Ръцете й блъскаха по бутоните. Тя изкарваше гнева си.

Мракът и мъглата правеха картината на външните монитори неясна. Рипли включи на автопилот и бронетранспортьорът спря да се удря в насрещните стени. Лазерите преценяваха разстоянието между колелата и препятствията по двадесет пъти на секунда и изпращаха сигнали до централния компютър. Тя караше с бясна скорост, сигурна, че машината няма да се разбие никъде.

Горман вече не гледаше картината, която профучаваше по екраните. Той откопча колана си и на един завой залитна и отскочи встрани.

— Какво правиш?

— Не виждаш ли? — Тя дори не го погледна. Беше изцяло съсредоточена в управлението.

Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Връщай се веднага! Това е заповед!

— Ти не можеш да ми заповядваш, Горман. Аз не съм офицер, не забравяй!

— Това е военна експедиция и тук командват военните. Като офицер ти заповядвам да обърнеш колата!

Тя стисна зъби, приковала поглед в екраните отпред.

— Я по-спокойно, Горман! Остави ме на мира!

Той се наведе и понечи да я извади от стола. Бърк го хвана с две ръце и го изнесе. Рипли би му благодарила, но сега нямаше време за това.

Те стигнаха до трето ниво. Рипли изключи автопилота, огромната машина се завъртя и колелата изсвистяха. Двигателите увеличиха оборотите си и БТР тръгна с трясък напред, разкъсвайки тръби, въздухопроводи, апаратура и онова, което беше останало от пъкленото дело на пришълците.

Рипли погледна към контролното табло и откри сигнализацията, която ѝ трябваше — стробоскопи, сирени, мигащи светлини. Тя натисна с длан всичките копчета наведнъж. Бронетранспортьорът оживя — дъгови лампи, инфрачервени прожектори, въртящи се сигнализатори и оглушителен вой на бойна сирена. Личните монитори отново работеха в кабината, но сега тя можеше и да не ги гледа. Битката се развиваше пред очите ѝ. Тътенът и искрите идваха иззад една дебела стена, издигната от прозрачната лепкава материя на пришълците. Светлината зловещо проникваше в смолистата течност и стаята със зародишите приличаше на утроба, която пулсира.

Рипли включи ускорителя и бронетранспортьорът проби изкривената стена, като снаряд. Наоколо се разхвърча смола и биомеханична мазилка. Огромни парчета от стената останаха премазани под колелата. Тя хвана волана и колата се извъртя ловко. Задната част се люшна и разби лепкавата стена по-надолу.

От димната завеса се появи Хикс. Той стреляше назад, хванал огромния гранатомет в едната ръка, а в другата подкрепяше куцащия Хъдзън. Единствено адреналинът, мускулите и безкрайната

решителност даваха сили на двамата мъже да се движат. Рипли се обърна към вътрешността на бронетранспортьора.

— Бърк, идват!

Той кимна и извика в предавателите:

— Идвам! Дръжте се!

Представителят на Компанията стигна клатешком до вратата, неумело зачовърка непознатите копчета и накрая отвори бронирания шлюз. Зад Хикс и Хъдзън, от гъстата мъгла се появиха Дрейк и Васкес. Те внимателно се измъкваха стъпка по стъпка, един до друг и непрекъснато стреляха назад, докато стигнаха до БТР. Пълнителят на Дрейк свърши. Той веднага откачи оръдието, захвърли го като стара кожа и вече стискаше огнехвъргачката. Свистенето на горящия напалм се смеси с гърления грохот на другото оръдие.

Хикс се добра до бронетранспортьора, остави гранатомета и едва не захвърли ранения Хъдзън вътре. После преметна оръжието си и след миг беше вече в колата. Васкес продължаваше да стреля. Ефрейторът я хвана под мишниците и я изтегли навътре. В този миг тя видя огромен тъмен силует, надвиснал застрашително над Дрейк. Васкес веднага насочи оръдието си към зловещото чудовище. Хикс продължаваше да я дърпа към БТР.

Искрите осветиха нечовешка, смразяваща усмивка. Куршуми разкъсаха туловището на пришълеца. Ярка жълта течност бликна във всички посоки и се разля по лицето и гърдите на Дрейк. От обгореното му тяло се издигна пара. Киселината мигновено разяде плътта и костите му. Спазъм премина по мускулите му, той политна и падна. Огнехвъргачката му сипеше огън и жупел.

Васкес и Хикс отскочиха. Огнен език профуча през отворения шлюз и запали вътрешността на бронетранспортьора. Хикс се втурна да затвори вратата. Лазейки, Васкес се хвърли обезумяла към вратата. Ефрейторът я сграбчи и едва успя да я задържи.

— Дрейк! — крещеше тя, вече наистина загубила всякакъв контрол. — Той падна!

Хикс употреби цялата си сила и мощ и я обърна с лице към него.

— Той е мъртъв! Остави го, Васкес, той е мъртъв.

Тя го погледна втренчено, без капка разум. Лицето й беше белязано от прах и сажди.

— Не! Не е вярно! Той…

Хикс погледна към останалите.

— Дръпни я оттам. Трябва да затворим този шлюз.

Хъдзън кимна. Хикс и Бърк изтеглиха подивялата Васкес от входа. Ефрейторът погледна към кабината и събра последни сили да извика:

— Тръгвай! Готови сме.

— Потегляме!

Рипли натисна бутоните и включи ускорителя. Бронетранспортьорът изръмжа и с трясък потегли обратно към рампата.

Някакъв сандък се запали под Хъдзън и го изгори. Той подскочи и с псувни го запрати нанякъде, без да му пука, че на капака му пишеше „НЕПРИКОСНОВЕН ЗАПАС — ЕКСПЛОЗИВИ“.

Хикс пак се захвана с вратата. Когато почти я беше затворил, чифт дълги нокти изневиделица се появиха в металния процеп, силни като хидравличен чук. Нют изпищя пронизително. Саблезъбото, дългобрадо чудовище беше на вратата и този път тя нямаше къде да се скрие.

Васкес се изправи на крака и се присъедини към Хикс и Бърк, които се мъчеха да удържат вратата. Въпреки усилията им, металната преграда бавно се отваряше отвън. Пантите и ключалките скърцаха в знак на протест.

Хикс намери сили да извика на вцепенения Горман.

— Идвай тук веднага!

Лейтенантът го чу и реагира. Реакцията му беше странна. Той се дръпна назад, клатейки глава, блещейки очи. Хикс му тегли една и притисна с рамо лоста на вратата. Така ръката му беше свободна и той извади двуцевката в момента, в който зловещата глава на пришълеца се подаде през отвора. Външните му челюсти се разтвориха и разкриха широко гърло и остри зъби. Покритите със слуз резци се насочиха към него. Хикс пъхна цевта в зейналата паст и дръпна спусъка. Гърмът на старото огнестрелно оръжие прокънтя в бронетранспортьора и разбития череп падна назад и от него бликна киселинна кръв. Пръските моментално разядоха вратата и пода.

Хикс и Васкес се отдръпнаха, но няколко капки киселина попаднаха на рамото на Хъдзън и прогориха със съскане плътта му. Той нададе вой и се заклатушка към празните седалки.

Хикс и Бърк пуснаха лоста и затвориха вратата. Като комета, бронетранспортьорът изхвърча нагоре по рампата, завличайки тръби и въздухопроводи по пътя си. С бясна скорост, Рипли въртеше волана и направляваше огромните метални колела. Около машината се сипеха искри. В купето зад нея изглежда всички крещяха едновременно. Пожарогасителите се бореха с вътрешния пожар. Нют седеше настрана, свита тихо в седалката си и гледаше как възрастните търчат насам-натам около нея. Тя дишаше тежко, но равномерно. Очите й бяха напрегнати и бдителни. Това, което ставаше наоколо не беше непознато за нея. Тя вече го беше преживяла.

Нещо тупна леко на покрива.

Горман се беше свил в един ъгъл и гледаше тъпо цялото движение наоколо. Той не видя как амбразурата, на която се бе облегнал започна да вибрира, но усети как тя се изтръгна от пантите си. Той скочи, но не достатъчно бързо, и нещо го сграбчи отвън.

Това беше някакъв издатък на върха на опашката на пришълеца. Той беше лъскав, остър и изключително бърз. Обви крака на лейтенанта и се впи в рамото му. Човекът изпищя. Хикс се хвърли към стрелковия пост и започна да натиска бутоните, а с другата ръка включи моторите. Те затракаха и цялото устройство се завъртя заедно с него. Засвяткаха ярки искри, които не повишиха настроението в обсадения БТР, но накараха ефрейтора да се усмихне.

Сервомоторите забръмчаха, малката оръдейна кула на покрива оживя и изписа огнен полукръг. Пришълецът, който бе измъкнал две трети от тялото на Горман навън, се обърна при този нов звук. Двете оръдия го простреляха. Тежките снаряди го изхвърлиха от покрива преди киселината да бликне от тялото му.

Бърк издърпа обратно Горман, който беше загубил съзнание, а Васкес търсеше с какво да запуши дупката. Оставяйки дим и огнени следи зад себе си бронетранспортьорът се изкачи по рампата. Рипли се бореше с бутоните. Огромната машина зави рязко и повлече някаква стена. Мебели и парчета от стената се разхвърчаха във всички страни, оставяйки диря от пластмаса и съставна тъкан след бронетранспортьора.

Почти се бяха измъкнали. След минута или две, ако нищо не се случеше, те щяха да бъдат извън станцията. Свободни да…

Ръката на пришълеца се спусна пред лицето й разби бронираното стъкло. Мазни, покрити със слуз челюсти се пъхнаха в кабината. Рипли бързо сви ръце, за да предпази лицето си и се наведе. Тя бе за втори път толкова близо до смъртта. В спокойната пилотска кабина на „Нарцис“ беше усетила близостта на пришълеца, когото после изхвърли през въздушната камера. Но тук нямаше въздушна камера, нито специален костюм, който да я предпазва. Не се сещаше за никакъв трик, а и нямаше време да мисли.

Тя се протегна и натисна спирачката под краката си. Огромните колела блокираха от високата скорост и скърцането им заглуши хаоса навън. Тя усети, че полита напред. Главата й полетя към зейналата паст на чудовището, но коланите се стегнаха и я задържаха на седалката.

Пришълецът нямаше колан. Той висеше над стъклото, хванат нестабилно за покрива и дори нечовешката му сила не успя да го задържи. Той полетя и се строполи на пода. Брониранатa кола тръгна и дори не подскочи, когато премаза кокалестото туловище под тежестта си. По брониранитe колела се разля киселина, но бронетранспортьорът се движеше бързо напред и остана почти невредим. Колелата продължаваха да се въртят.

Пред тях беше здрач. Спокойният, гостоприемен здрач. Това не беше мрак, който се спускаше над душата й, а здрачът на един свят без слънце — светът на Акерон. Само след миг те вече се движеха по пътя към летателната площадка.

В задната част на бронетранспортьора се чуваше тракане. От време на време то се усилваше. Това беше звук, който смазочните масла не можеха да приглушат, повреда, която никой не можеше да поправи. Рипли натискаше копчетата, за да премахне това тракане, но то, подобно на натрапчивите й кошмари, не бързаше да си отиде.

Хикс дойде при нея и нежно, но решително махна ръката й от ускорителя. Лицето й беше пребледняло, като пръстите, който досега бе стискала. Тя примигна и го погледна.

— Всичко е наред. Вече ги няма. Мисля, че не си падат по битки на открито. Успокой се. Повече никога няма да се върнем там.

Сега, когато скоростта им намаля, тракането се чуваше още по-силно. Тя се заслуша и спря бронетранспортьора.

— Не ме питай какво е. Не съм механик. Само го карам.

Хикс нададе ухо.

— Струва ми се, че се е счупила ос. Може би даже две. Ти направо съсипваш метала. Чудно ми е, че шасито на тази машинка не остана някъде във второ ниво. Явно е доста здрава.

— Можеше и по-здрава да я направят. — Гласът на Бърк прозвуча някъде от вътрешността на купето.

— Никой никога не е предполагал, че ще бъде поставена при такива условия.

Хикс се наведе над командното табло и завъртя една от външните камери. Отвън бронетранспортьорът изглеждаше ужасно. Каросерията му беше опушена и проядена от киселина. Този иначе неповредим автомобил сега беше парче старо желязо.

Рипли се завъртя на седалката си. Мястото до нея беше празно. Тя се обърна и погледна във вътрешността на брониранатa кола.

— Нют. Къде е Нют?

Нещо я дръпна за крачола. Нют се беше свила в малкото пространство между седалката на шофьора и предницата на бронетранспортьора. Тя трепереше от страх, но беше на себе си. Този път не бе изгубила тонуса си, не се беше откъснала от действителността. Рипли знаеше, че няма причина детето да реагира прекалено остро на всичко което се случи. Без съмнения то беше виждало и по-страшни неща.

Беше ли гледала Нют в мониторите, когато войниците влязоха за първи път в стаята със зародишите? Беше ли видяла тя лицето на жената, която се бе примолила на Дитрих да я спаси от агонията? А ако тази жена беше…?

Не. Не може да бъде. Ако това бе майката на Нют, момиченцето сега щеше да е в пълен шок — полудяло и неадекватно, може би завинаги.

— Добре ли си? — Рипли трябваше да я пита нещо. Освен това тя искаше да чуе отговора.

Нют отговори като вдигна палец нагоре. Мълчанието за нея все още беше като защитно покритие. Рипли не настоя. Умението й да мълчи й беше помогнало да оживее, след като всички бяха избити.

— Отивам да видя как са останалите — каза й Рипли. — Ти си добре, нали?

Този път Нют кимна и се усмихна срамежливо. Тази усмивка накара Рипли да поеме дълбоко въздух. Тя се опита да потисне онова,

което чувстваше, защото нито времето, нито мястото бяха подходящи за излияния. На борда на „Сулако“ те щяха да имат възможност да се наплачат на воля.

— Чудесно. Веднага се връщам. Ако ти омръзне да седиш там, можеш да дойдеш при нас, нали?

Усмивката стана по-широка, кимването още по-живо, но момиченцето не се помръдна от мястото си. Тя все още вярваше повече на инстинктите си. Рипли не се почувства засегната. Тя откачи колана си и тръгна навътре в купето.

Хъдзън беше седнал настрана и оглеждаше рамото си. Това, че той изобщо имаше ръка беше доказателство, че се отървал леко от киселината. Той отново преживяваше последните двадесет минути от живота си, мислено преповтаряше всяка една секунда и все още не можеше да повярва, че това беше истина. Рипли го чу да си мърмори.

— Не може да бъде. Това не е вярно. Не се е случило и толкоз.

Бърк се опита да погледне прегорялото рамо на Хъдзън. Желание продиктувано по-скоро от любопитство, отколкото от съчувствие. Болният се дръпна.

— Нищо ми няма. Остави ме!

Бърк прехапа устни. Той искаше да види раната, но не и да досажда на Хъдзън.

— Реших, че трябва да те види някой. Не знаеш какви отражения може да даде. Ами ако е отровно.

— Сериозно? И ако е отровно ти ще отидеш, ще разровиш запасите и ще намериш противоотрова, така ли? Дитрих е ординаторът. — Той преглътна и гневът му отслабна. — Беше нашият ординатор. Гадни чудовища!

Хикс се беше навел над Горман и проверяваше пулса му. Рипли се приближи и попита:

— Как е?

— Сърцето му бие слабо, но равномерно. Диша тежко. Останалите жизнени функции също са забавени, но се движат в нормата. Жив е. Ако нямах понятие от медицина щях да ти кажа, че спи, но мисля, че е парализиран.

Васкес ги избута встрани и сграбчи неадекватния лейтенант за яката. Беше побесняла.

— Тоя винаги е бил мъртъв!

Тя хвана Горман и го изправи с една ръка. Сви другата в юмрук и изкрещя в лицето му.

— Събуди се, влечуго! Събуди се. Ще те убия, ненужна твар такава!

Хикс се провря между нея и застиналия лейтенант. Гласът му беше все така мек, но сега в него се усещаше заповедна нотка. Той впери поглед в лицето на Васкес.

— Престани. Престани! Пусни го! Веднага!

Очите им се заковаха. Васкес продължи да стиска Горман. Едно основно правило стигна до разгневения й мозък. Тя беше войн, а войните се подчиняваха на правилата. В този случай всичко беше съвсем просто. Апоун беше мъртъв и сега командваше Хикс.

— Не си струва да си цапам ръцете — изръмжа тя и пусна лейтенанта. Главата му подскочи и се удари в стената. Тя се извърна и се отдалечи. Рипли нито за миг не се усъмни, че ако Хикс не се беше намесил, Васкес щеше да пребие вцепенения Горман до смърт.

Рипли се наведе над парализирания офицер и разтвори дрехата му. Безкръвната яркочервена пробивна рана, която обезобразяваше рамото му, вече беше започнала да зараства.

— Сякаш го е ужилило или нещо такова. Интересно. Не знаех, че правят такива неща.

— Ей!

Този възбуден вик дойде от кабината и накара Хикс и Рипли да се обърнат. Там стоеше Хъдзън. Той бе гледал дълго и мрачно биомониторите и бе попаднал на нещо, което искаше да сподели с останалите.

— Вижте! Кроу и Дитрих не са мъртви. — Той посочи апаратурата и преглътна смущението си. — Сигурно са като Горман. Сигналите им наистина са слаби, но не са мъртви. — Гласът му спадна, заедно с първоначалното въодушевление.

Ако наистина не бяха мъртви, това означаваше, че…

Хъдзън поклати глава. В жеста му имаше и гняв, и мъка. Той беше на ръба на истерията. Състоянието на останалите не бе по-различно. Пълното психическо изтощение се бе впило в тях като душевна пиявица, помрачаваше здравия им разум и чакаше някой да изпусне контрол над себе си, за да вземе връх над него.

Рипли знаеше какво означаваха тези слаби биосигнали. Тя се опита да обясни, но не можа да улови блуждаещия поглед на Хъдзън.

— Не можеш да им помогнеш.

— Ами, ако още са живи.

— Забрави, Хъдзън. Сега те са впримчени в стената, като всички останали. Като заселниците, които видяхте, когато влязохте вътре. Не можеш да направиш абсолютно нищо за тях. Никой не е в състояние да им помогне. Това е. Бъди щастлив, че си тук и говориш за тях, а не си там долу. Ако Дитрих беше на твоето място, тя щеше да разбере, че не може да ти помогне.

Хъдзън сякаш се смали.

— Това не е истина. Такова нещо не може да се случи.

Рипли се обърна и срещна погледа на Васкес. Щеше да й бъде по-леко да й каже „Предупредих те“, но това бе излишно. Погледът изразяваше всичко, което двете жени имаха да си кажат.

Този път Васкес отмести очи първа.

ГЛАВА ДЕВЕТА

В медицинската лаборатория на колонията Бишоп се беше навел над микроскопа. Под лещите лежеше парченце, отрязано от мъртвия паразит в стазната епруветка. Дори мъртво, проснато на дисекционната маса, съществото плашеше с вида си. Крайниците му сякаш бяха готови да се вкопчат във всяко лице, което дръзнеше да се приближи. Голямата силна опашка можеше да изтласка съществото навън от стаята с един-единствен скок.

Вътрешната структура беше също толкова интересна и Бишоп бе прикован към окуляра. Увеличителната способност на микроскопа и многофункционалността на изкуственото око на самия Бишоп разкриваха неща, които заселниците вероятно бяха пропуснали.

Един от въпросите, който особено интригуваше Бишоп и на когото искаше бързо да си отговори, бе доколко е възможно един такъв паразит да се лепне за синтетичен като него. Вътрешността на странното същество бе коренно различна от тази на едно биологично човешко същество. Беше ли в състояние паразитът да различи човек от андроид, преди да се залепи за лицето му? Ако той се опиташе да използва синтетичния човек като приемник, какъв щеше да бъде резултатът? Щеше ли да се смъкне и да търси друго тяло или щеше напразно да вкара ембриона си в изкуствения организъм? Ако вкараше ембриона, щеше ли той да се развие или щеше да остане дори по-учуден от жертвата, когато се сблъскаше с едно тяло без плът и кръв?

Можеше ли роботът да отглежда паразити?

Някой вдигаше шум при вратата, Бишоп погледна и видя шефа на спускателния екип, който возеше палета с апаратура и провизии към лабораторията.

— Къде да го сложа?

— Там — махна Бишоп. — До пейката ще е добре.

Спанкмайер започна да разтоварва палетата.

— Имаш ли нужда от нещо друго?

Бишоп помаха вяло, без да откъсва очи от микроскопа.

— Добре. Връщам се в совалката. Викни ме, ако ти потрябвам.

Андроидът пак помаха. Спанкмайер вдигна рамене и тръгна да си върви.

„Странна птица е този Бишоп“ — помисли си той, докато караше ръчната количка по празния коридор към летателната площадка. Вдигна яката си и започна да си подсвирква весело. Вятърът не брулеше така силно, но без специалния екип навън беше студено. Мелодията го караше да не мисли за нещастието, което беше сполетяло експедицията.

Кроу, Дитрих, старият Апоун — всички бяха мъртви. Не можеше да бъде, както непрекъснато си повтаряше Хъдзън. Това наистина беше невъзможно. Той ги познаваше. Бяха летели заедно в изпълнение на толкова много задачи. Познаваше ги, макар и не в самата им същност. Той вдигна рамене, въпреки че наоколо нямаше никой, който да види жеста. Смъртта беше нещо, с което всички бяха свикнали. Бяха наясно, че ще я срещнат, преди да стигнат до пенсия. При Дитрих и Кроу срещата се състоя твърде рано. Нищо не можеше да се направи.

Хикс и останалите бяха успели да се измъкнат. Те щяха да приключат изследванията си и щяха да отлетят оттук утре. Такъв беше планът — да огледат още малко околността, да запишат някои неща и да си отиват у дома. Спанкмайер знаеше, че той не бе единственият, който с нетърпение очакваше момента, в който совалката ще се отлепи от повърхността на Акерон и ще се насочи към добрия стар „Сулако“.

Мислите му отново се върнаха към Бишоп. Вероятно новите модели андроиди бяха усъвършенствани, или пък самият Бишоп бе по-различен от останалите, но той му харесваше. Всички казваха, че момчетата от „изкуствения интелект“ бяха работили усърдно с години, за да подобрят личностното програмиране. Те дори добавяха по някоя странна черта в характера на всеки нов модел, който излизаше от конвейера. Да, Бишоп беше различен от останалите. Можеше да го различиш от другите синтетични само като си поговориш с него. А и никак не беше лошо човек да има такъв спокоен, вежлив приятел сред всичките тези бъбривци.

Докато караше ръчната количка към совалката, той се подхлъзна и едва не падна. После се наведе да разгледа мокрото петно. Тъй като налягането не беше спаднало, това не можеше да е дъжд. Спанкмайер си помисли, че може би е счупил шишенце с ценната консервираща

течност на Бишоп, но това тук нямаше острата, тежка миризма на формалдехид. Лъскавото петно, което се беше лепнало на металната рампа, повече приличаше на гъста слуз или желе.

Спанкмайер сви рамене и се изправи. Той не си спомняше да е чупил бутилка с такова съдържание, но тъй като никой не питаше за нея, нямаше смисъл, а и време, да се притеснява. Имаха още много работа.

Вятърът брулеше лицето му. Атмосферата беше мръсна и все пак, в сравнение с онова, което е била преди атмосферните реактори да започнат работа, тя изглеждаше къде-къде по-чиста. „Въздухът не може да се диша“ — така им бяха казали, преди да отлетят за Акерон.

Теглейки ръчната количка зад себе си, той натисна бутона, рампата се прибра и входът бе затворен.

Васкес се разхождаше насам-натам из бронетранспортьора. Бездействието по време на военна операция й беше чуждо. Тя имаше нужда от оръжие и нещо, по което да стреля. Знаеше, че положението изисква задълбочен анализ и това я дразнеше, защото не си падаше по анализите. Методите й бяха директни и крайни, без много приказки. Сега, обаче, нещата стояха по-различно. Операцията не беше като онези, с които бяха свикнали. Установената тактика сега бе неприложима. Трябваше им нещо друго. Васкес осъзнаваше всичко това и все пак не можеше да се успокои. Тя искаше да убива.

От време на време пръстите й се свиваха, сякаш още натискаха копчетата на оръдието. Ако Рипли не беше напрегната като пружина на стар часовник, която всеки момент ще се скъса, това непрекъснато движение би я изнервило.

Васкес усети, че ако не каже нещо, ще започне да си скубе косите.

— Съгласна съм. Не можем да ги взривим, не можем да се върнем долу, ако слезем с бронетранспортьора, ще ни разкъсат като консервена кутия. Но защо да не им хвърлим малко CN-20 и да парализираме гнезденцето им? В совалката има достатъчно нервнопаралитичен газ. Можем да направим цялата колония необитаема.

Хъдзън гледаше ту едната, ту другата. В очите му се четеше молба.

— Дай да се махаме и толкоз, става ли? — Той погледна жената до него. — Аз съм с Рипли. Остави ги! Нека превърнат колонията в игрална площадка, ако искат. Дай да се махаме и ще дойдем пак, но този път с боен кораб.

— Страх ли те хвана, Хъдзън? — каза Васкес и го прониза с присвити очи.

— Да ме е страх ли? — Той почти подскочи пред явното предизвикателство. — Това ни дойде като изневиделица. Никой не знаеше, че ще попаднем на такива чудовища. Аз ще бъда първия доброволец, когато отново тръгнем за Акерон, но искам да съм оборудван като хората. Това не е като да укротяваш тълпата, Васкес. Не можеш да тръгнеш с ритници, ще ти отхапят крака.

— Нервнопаралитичният газ няма да помогне — каза Рипли. — Не знаем как се отразява на организма им. Може би само ще ги накара да пръхтят. Като се има предвид структурата им, нищо чудно дори да им достави удоволствие. Последния път изстрелях едно от тях през въздушната камера и това само го зашемети, та трябваше да го горя с двигателите. — Тя се облегна на стената и продължи. — Предлагам да отлетим и да бомбардираме с ядрени снаряди станцията, колонията и платото, където първоначално намерихме кораба им. Това е единственият начин да ги изтребим напълно.

— Чакай малко — каза Бърк, който досега мълчаливо бе слушал разговора им. — Няма да разреша такова нещо. Това е възможно най-крайното решение.

— А ти не смяташ ли, че ситуацията е крайна? — изръмжа Хъдзън. Той си играеше с превръзката на рамото му и гледаше строго представителят на Компанията.

— Разбира се, че е крайна.

— Тогава защо си против ядрените снаряди? — настоя Рипли. — Ще изгубите колонията и една от станциите, но деветдесет и пет процента от съоръженията на целия комплекс ще останат невредими и ще продължат да обработват атмосферата на планетата. Защо се колебаеш?

Бърк усети предизвикателния й тон и ловко смени настоятелността си с отстъпчивост.

— Всъщност исках да кажа, знам, че моментът е много деликатен. Аз също съм потресен, но това не означава, че трябва да взимаме прибързани решения. Трябва добре да обмислим всичко, за да не извадим очи, вместо да изпишем вежди.

— В случая очите вече са извадени, Бърк. — Рипли не се оставяше да я подведат.

— Аз просто казвам, че е време да погледнем нещата от друг ъгъл, ако разбираш какво имам предвид — заинати се Бърк.

Тя скръсти ръце.

— Не, Бърк, какво имаш предвид?

Той мислеше бързо.

— Първо, цялата тази инсталация е изключително скъпа. Става въпрос за заселването на една цяла колония. Не говорим за разходите по възстановяване на апаратурата. Инвестициите, дори ако вземем само транспортът дотук, са огромни, а процесът на земесъздаване тъкмо започна да дава някакви резултати. Вярно е, че останалите атмосферни реактори работят автоматично, но те все пак изискват редовна поддръжка и наблюдение. Без условия за настаняване и обслужване на необходимия персонал на местна почва, ще се наложи да осигурим няколко кораба, които да функционират като орбитални хотели. Това е непрекъснат разход, чиито размери просто не можеш да си представиш.

— Да ми го пишат на сметката — каза Рипли сериозно. — Други доводи имаш ли?

— Второто е, че попаднахме на уникален биологичен вид. Не може просто ей така да го унищожим. Това ще бъде невероятна загуба за науката. Може никога да не ги срещнем повече.

— Така ли? Това е просто ужасно! — каза Рипли. — Не забравяш ли нещо, Бърк? Беше ми обещал, че ако попаднем на пришълец, ще го унищожим, без да мислим за науката. Ето затова не обичам да се занимавам с чиновници. Паметта ви винаги е селективна.

— Това просто не е подходящия начин да се справим с положението — протестира той.

— Престани!

— Да, престани! — Васкес изцяло споделяше чувствата на Рипли. — И внимавай!

— Може би не си гледал внимателно, приятелче, но ние едва оцеляхме — намеси се Хъдзън.

— Виж какво, Бърк. — Сега Рипли наистина беше ядосана. — Бяхме се споразумели. Мисля, че доказах тезата си, моята гледна точка, наречи го както искаш. Дойдохме тук, за да потърсим потвърждение на разказа ми и да установим причината за прекъснатата връзка на Акерон със Земята. Вече имаш потвърждението, което търсеше, Компанията има обяснение на случая, а аз съм реабилитирана. Нищо не ни остава, освен да се махнем оттук.

— Права си, така е. — Той я прегърна през рамо, като се опитваше жестът му да не изглежда фамилиарен и я дръпна настрана. — Но положението се промени. Трябва да преодолееш първата реакция, която ти дойде наум, да преодолееш естествените си страхове и да се възползваш от ситуацията. Оживяхме тук, сега трябва да направим така, че да оживеем и на Земята.

— За какво намекваш, Бърк?

Той или не видя студенината в очите й, или реши да не й обръща внимание.

— Това, което казвам, Рипли, е, че това е нещо велико. Наистина велико. Никога досега не сме срещали такива същества и сигурно никога няма да имаме шанса да попаднем на тях отново. Тяхната сила и находчивост са невероятни. При този потенциал, не можеш просто да ги унищожиш. Да се оттеглиш, докато намериш начин да се справиш с тях — да, но не и просто да ги взривиш.

— Съмняваш ли се?

— Не мислиш рационално. Разбирам какво преживяваш. Не си мисли, че не разбирам. Но трябва да забравиш за чувствата и да погледнеш нещата по общо. Станалото, станало. Не можем да помогнем на заселниците, не можем да направим нищо за Кроу, Апоун и другите, но можем да помогнем на себе си. Можем да изследваме тези същества и да се възползваме от тях, да ги накараме да заработят в наша полза, да ги усъвършенстваме.

— Човек не усъвършенства такива чудовища. Той бяга от тях и, когато му се отдаде случай, ги разбива на парчета. И престани да ми говориш за „оцеляване“ на Земята.

Той пое дълбоко въздух.

— Стига, Рипли. Тези пришълци ще ни помогнат да разберем неподозирани неща. Неповторимостта се среща твърде рядко в космоса. Тези същества трябва да бъдат изследвани, внимателно и при подходящи условия, за да можем да научим нови неща от тях. Цялата трагедия тук е, че заселниците са започнали да ги изследват, без да разполагат с необходимата апаратура. Те не са знаели какво може да се очаква от тях. Ние, обаче, знаем.

— Знаем ли? Виж какво се случи с Апоун и другите.

— Те не знаеха срещу какво се възправят и влязоха вътре прекалено самонадеяни. Те бяха хванати натясно. Това е грешка, която няма да се повтори.

— Можеш да бъдеш сигурен.

— Това, което се случи тук, наистина е трагедия, но тя няма да се повтори. Когато се върнем, ще бъдем въоръжени както трябва. Тази киселина не разяжда всичко. Някак ще успеем да занесем един екземпляр за анализ в лабораториите на Компанията. Там ще ни изградят план за защита и ще намерим начин да оковем зрялата форма така, че да може да се ръководи и използва. Пришълците наистина са силни, но не и всесилни. Те са жилави, но не и неуязвими. Те могат да бъдат убити с такива малки ръчни оръжия, като гранатометите и огнехвъргачките. Експедицията доказа поне това. Ти също го доказа. — Той се опита да изрази възхищение, на което тя нито за миг не повярва. — Опитвам се да ти кажа, Рипли, че това е шанс, който се дава на единици. Не можем да го проиграем заради някакво емоционално прибързано решение. Никога не съм те смятал за човек, който е в състояние да подмине шансът си за цял живот заради нещо толкова абстрактно, колкото някакво си отмъщение.

— Това няма нищо общо с отмъщението — каза тя с равен тон. — Става въпрос за оцеляване. Нашето оцеляване.

— Ти пак не ме слушаше. — Той вече шепнеше. — Чуй сега. Когато представляваш компанията, открила непознатия биологичен вид, процентът ти при евентуална печалба от неговото изследване и подходящо използване, се изразява в една сериозна сума. Това, че Компанията някога те е съдила и че решението на съда е отменено, няма нищо общо с горното. Всички знаят, че единствено ти си оцеляла от целия екипаж, който пръв се е натъкнал на пришълците. Законът

изисква да получиш подходящо възнаграждение. Ще бъдеш по-богата, отколкото някога си мечтала, Рипли.

Тя дълго се вглеждаше в него мълчаливо, сякаш изследваше някакъв нов, изключително гнусен пришълец.

— Кучи син!

Той се дръпна и вида му стана суров. Фалшивото приятелско чувство, което се бе опитал да пробута, се смъкна от лицето му като маска.

— Съжалявам, че мислиш така. Не ме карай да се държа с теб като началник, Рипли!

— Какъв началник? Изяснила съм си всичко още преди да тръгнем и мисля, че ефрейтор Хикс е шефът тук.

Бърк се засмя. После видя, че тя беше напълно сериозна.

— Ти се шегуваш. Какво е това? Някакъв виц ли? Ефрейтор Хикс? Откога ефрейторите командват нещо друго, освен собствените си ботуши?

— Тази операция е под военна юрисдикция — напомни му тя кротко. — Така пишеше в циркулярната заповед на „Сулако“. Ти може би не си си направил труда да я прочетеш, но аз я четох. Тя е изпратена от Колониалната Администрация. Ти и аз, Бърк, сме само наблюдатели. Идваме просто на разходка. Апоун е мъртъв, Горман също може би ще умре. Следващият по ранг е Хикс. — Тя погледна зад смаяния представител на Компанията. — Права ли съм?

Отговорът на Хикс беше съвсем прост.

— Така изглежда.

Грижливо пазеното самообладание на Бърк започна да му се изплъзва.

— Чакай сега. Това е операция, която струва стотици милиони. Той не може да вземе такова решение. Ефрейторите не дават разрешение за изстрелване на ракети с ядрен заряд. Та той е само един глупак. — Бърк погледна към Хикс, осъзна какво говори и веднага добави учтиво: — Без да се обиждаш.

— Не се притеснявай. — Отговорът на Хикс беше спокоен и точен. Той взе говорителя си и каза: — Феро, нали записа това последното?

— На линия съм — отвърна пилотът.

— Приготви се за излитане. Ще трябва да се изтеглим незабавно.

— Поне толкова разбрах от това, което чухме тук. Гадна история.

— Ти знаеш само половината от нея.

Изражението на Хикс не се промени. Той погледна Бърк, който беше стиснал устни.

— Имаш право за едно-единствено нещо. Такова решение не може да се вземе под напора на момента.

Бърк се поуспокои.

— Така е по-добре. И какво ще правим?

— Ще обмислим всичко, както предлагаш ти. — Ефрейторът затвори очи за около пет секунди. — Готово, премислих. Моето мнение е, че трябва да излетим и да бомбардираме мястото от горе. Това е единственият начин да ги изтребим напълно.

Хикс намигна. Кръвта се дръпна от лицето на Бърк. Той тръгна ядосано към него и изведнъж осъзна, че онова, което искаше да направи, е лудост. Трябваше да изрази гнева си с думи.

— Това е абсурд! Ти наистина ли смяташ да пуснеш ядрена бомба над колонията?

— Само една, ей такава, мъничка — успокои го Хикс, — но достатъчно голяма, за да свърши работа. — Той сви пръстите си на топка и после ги опъна, имитирайки взрив. — Бум!

— За последен път ти казвам, че нямаш право да взимаш такива…

Тирадата му беше прекъсната от силен трясък. Някой зареди гранатомет. Васкес беше прегърнала мощното оръжие под дясната си ръка. Тя го насочи към Бърк, но сякаш не се целеше в него. Очите й бяха безизразни. Той знаеше, че те щяха да останат такива дори и ако тя решеше да стреля в него. Край на пререканията. Той седна тежко в една от седалките покрай стената.

— Знаете ли какво — вие сте луди. Всички до един — промърмори той.

— Човече — каза кротко Васкес, — защо иначе бихме се записали в Колониалния флот? — Тя погледна към ефрейтора. — Кажи ми нещо, Хикс. Мога ли да докажа, че съм нормална, като застрелям този мръсник? И ако да, може ли да застрелям и това подобие на лейтенант, така и така съм почнала. Не ми се ще да изпускам такъв удобен случай.

— Никой няма да стреля по никого — каза й твърдо ефрейторът. — Тръгваме си.

Рипли срещна погледа му и кимна. После седна и прегърна насърчително единствения човек, който беше в съзнание и не участваше в разговора. Нют се облегна на рамото й.

— Прибираме се вкъщи, миличка — каза й Рипли.

Сега, когато вече бяха решили как да действат, на Хикс най-после му остана време да огледа бронетранспортьора. Онова, което беше останало от пожара и въздействието на киселината, направо беше за изхвърляне.

— Да видим какво можем да вземем оттук. Хъдзън, помогни ми за лейтенанта.

Компютърният техник погледна парализираният лейтенант с неприкрито отвращение.

— Не може ли да го сложим в кабината и да го завържем за стола? Там ще се чувства прекрасно.

— Няма да стане. Той е още жив и ние сме длъжни да го вземем оттук.

— Да де. Знам. Недей да ми го напомняш непрекъснато.

— Рипли, ти дръж под око детето. То и без това вече се е привързало към тебе.

— Чувствата са взаимни — каза Рипли и притисна Нют към себе си.

— Васкес, ще ни прикриваш ли докато кацне совалката?

Тя му се ухили и разкри белите си, равни зъби.

— А може ли да стрелям? — отвърна тя и потупа приклада на гранатомета.

Ефрейторът се обърна към последния член на групата.

— Ти идваш ли?

— Не ставай смешен! — изръмжа Бърк.

— О, няма. Поне не тук. Мястото не е подходящо за смешки — каза Хикс и включи говорителя. — Бишоп, откри ли нещо?

Гласът на синтетичния прозвуча в купето.

— Нищо особено. Апаратурата е недостатъчна. Задълбочих се дотолкова, доколкото ми позволяваха наличните инструменти.

— Няма значение. Тръгваме си. Събирай багажа и ще се срещнем на площадката. Ще се оправиш ли сам? Не бих искал да

напускам бронетранспортьора преди да е дошла совалката.

— Няма проблеми. Тук всичко е спокойно.

— Окей. Вземи само онова, което можеш да носиш. Бързаме.

Борейки се с вятъра, совалката се издигна от стоманената площадка. Под опитната ръка на Феро, тя се извиси, завъртя се във въздуха и полетя над колонията към повредения бронетранспортьор.

— Виждам ви в екрана. Вятърът малко се усили, но ще се опитам да я сваля колкото е възможно по-ниско — информира ги Феро.

— Чудесно — отвърна Хикс и се обърна към останалите. — Готови ли сте? — Всички, с изключение на Бърк, кимнаха. — Тогава да тръгваме. — Той отвори вратата.

Вятърът и дъждът, които вилнееха навън, нахлуха в колата. Совалката вече се виждаше. Прожекторите й блестяха в мрака. Един лъч освети самотна фигура, която се движеше към тях през мъглата.

— Бишоп! — извика Васкес и замаха с ръка. — От кога не сме се виждали.

— Май нещата се развиха лошо, а?

— Ужасно — отвърна тя и плю на вятъра. — Ще ти разкажа друг път.

— По-късно. Като се събудим от анабиозата, когато това проклето място остане далеч зад нас.

Тя кимна. Беше единственият човек от цялата група, чието внимание на бе приковано в приближаващата се совалка. Очите й непрекъснато оглеждаха равнината наоколо. До нея чакаше Рипли, стиснала здраво Ют за ръката. Хъдзън и Хикс влачеха вцепенения Горман.

— Стойте там — каза им Феро. — Направете ми малко място. Не ми се ще да кацам върху главите ви. — Тя изключи говорителя. — Няма да е зле да ми помогнеш, Спанкмайер. Стига си се мотал.

Вратата на кабината се отвори зад нея. Тя погледна през рамо, без да крие гнева си.

— Крайно време беше. Къде по дя…

Зениците й се разшириха, гласът й секна.

Това не бе Спанкмайер.

Пришълецът едва се побираше в рамката на вратата. Външната му челюст се разтвори, вътрешната почти незабележимо помръдна и

изскочи навън с трясък. Феро нямаше време дори да извика. Чудовището я блъсна назад и тя се просна на контролното табло.

Отдолу „бежанците“ гледаха ужасени совалката, която се преобръщаше бясно във въздуха. Главните двигатели забучаха и въпреки че губеше височина, корабът се ускори. Рипли грабна Нют и хукна към близката сграда.

— Бягайте!

Совалката закачи някаква канара встрани от пистата, завъртя се наляво и удари базалтовия хребет. После полетя, обърната наопаки, като умиращо водно конче, разби се на площадката и избухна. Горящи късове метал се разхвърчаха на всички страни. Тялото на кораба подскочи от непоклатимия камък и изписа дъга във въздуха. От двигателите и надстройката излизаха огнени езици. Част от двигателния модул се разби в бронетранспортьора и го възпламени. Брониранатa кола се пръсна на стотици парчета и горивото в нея експлодира. Остатъците от совалката подскачаха като огнени колела и се търкаляха покрай атмосферния реактор. Огромна мълния за миг освети тъмното небе над Акерон и угасна.

Оцелелите излязоха вцепенени от убежището си и вперихa невярващи погледи в развалините. Тяхното най-добро оръжие, всичките им надежди да се измъкнат от тази проклета планета се превръщаха пред очите им в пепел и овъглен метал.

— Това е просто върхът! — каза Хъдзън, който почти бе изпаднал в истерия. — Това е просто невероятно! И какво ще правим сега? Наистина се подредихме чудесно.

— Свърши ли? — Хикс го загледа строго и Хъдзън се смути. После хвърли поглед на Рипли и каза: — Добре ли си?

Тя кимна и се опита да скрие онова, което почувства, когато погледна Нют. Можеше да си спести усилията. От детето не можеше да се скрие нищо. Нют изглеждаше спокойна. Тя наистина дишаше тежко, но това беше от тичането, а не от страх. Момиченцето сви рамене и думите й прозвучаха учудващо зряло.

— Май няма да си ходим, нали?

Рипли прехапа устни.

— Съжалявам, Нют.

— Няма защо. Ти не си виновна — отвърна малката и се загледа безмълвно в горящите останки на совалката.

Хъдзън риташе камъни, парчета метал и изобщо всичко, което беше по-малко от обувката му.

— Кажете ми само, какво ще стане сега? Какво ще правим?

Бърк се ядоса.

— Може да си накладем огън и да запеем лагерни песни.

Хъдзън пристъпи към представителя на Компанията и Хикс трябваше да се намеси.

— Трябва да се скрием — промълви детето.

Всички се обърнаха към Нют, която продължаваше да гледа горящата совалка.

— Трябва да се скрием, защото скоро ще стане тъмно. Те излизат най-вече нощем.

— Добре — каза Хикс и кимна към разрушения бронетранспортьор. Направен главно от метал и смеси, той нямаше да гори дълго. — Огънят почти угасна. Да видим какво ще намерим там.

— Купчина старо желязо — отвърна Бърк.

— А може би нещо повече. Идваш ли?

Представителят на Компанията стана от мястото си.

— Със сигурност няма да остана тук.

— Както искаш — каза ефрейторът и се обърна към андроида. — Бишоп, виж дали Контролната кула е обитаема. Имам предвид да се убедиш, че е чиста.

— Ясно. Разбирам. От мен можете да се лишите, естествено — отвърна Бишоп с усмивка.

— От никого не можем да се лишим. Действайте — отсече Хикс и тръгна към димящия бронетранспортьор.

Денят на Акерон беше мъглив и сумрачен, нощта — по-тъмна и от дълбините на космическото пространство, защото през гъстата атмосфера дори блясъкът на звездите не проникваше, за да омекоти с мигащата си светлина безплодната повърхност на планетата. Вятърът вилнееше над обрулените метални сгради на Хадли, свистеше по коридорите и блъскаше почупени врати. По спуканите прозорци тревожно барабанеше пясък, а вътре всички бяха нащрек. Кошмарът щеше да се повтори.

Аварийното осветление стигаше само за Контролния блок. Уморени и съкрушени, оцелелите се бяха събрали там, за да обсъдят възможностите, които имаха. Васкес и Хъдзън току-що бяха направили

последен пробег до развалината, в която се бе превърнал бронетранспортьора и носеха наградата си — един огромен, обгорен и очукан сандък, като тези, които бяха струпани наблизо.

Хикс погледна към последната находка и се постара да скрие разочарованието си.

— Някакви амуниции? — Той знаеше отговора на въпроса си, но го зададе с тайната надежда, че може би бърка.

Васкес поклати глава и се строполи на стола.

— Всичко беше складирано между стените на БТР и изгоря при пожара. — Тя свали от главата си пропитата с пот кърпа и избърса челото си с ръка. — Приятелчета, какво ли не бих дала за малко сапун и един горещ душ.

Хикс погледна към масата, на която беше разположено цялото им въоръжение и каза:

— Значи това е всичко, което успяхме да спасим. — Той разгледа внимателно запасите, сякаш искаше с поглед да ги утрои. — Имаме четири гранатомета с по петдесет снаряда. Не е кой знае колко. Петнайсетина гранати М-40 и две полупразни огнехвъргачки, едната, от които — повредена. Имаме също и четири роботизирани оръдия с изправни скенери и предаватели.

Той се приближи към струпаните сандъци, разпечата първия и започна да разглежда съдържанието. Рипли се присъедини.

Вътре лежеше тежко автоматично оръжие, обезопасено с опаковъчна пяна. В малки кутии до него бяха пакетирани видеоскенерите и детекторите за движение.

— Изглежда ефикасно — отбеляза Рипли.

— И наистина е. — Хикс затвори сандъка. — Ако ги нямаше по-добре да си бяхме прерязали вените веднага, защото не бихме имали никакъв шанс. Проблемът е, че ни трябват сто такива и десет пъти повече амуниции. Аз и на това съм благодарен. — Той почука по здравия пластмасов сандък. — Ако не бяха опаковани така добре, щяха и те да изгорят заедно с бронетранспортьора.

— И все пак, какво те кара да мислиш, че имаме шанс? — попита Хъдзън.

Рипли изобщо не му обърна внимание.

— Колко дни след просрочване на времето можем да очакваме помощ?

Хикс се замисли. Досега той беше твърде зает с това как да оцелеят, за да мисли за помощ отвън.

— Времето за изпълнение на мисията изтече вчера. Около седемнайсет дни от днес.

Хъдзън изрева, затропа с крака и размаха ръце неутешимо.

— Абе хора, та ние няма да изкараме и седемнайсет часа! Тия чудовища ще дойдат тук, така както са идвали и преди, и ще ни видят сметката далеч преди ония от Земята да се сетят да търсят онова, което е останало от нас. И няма и да ни намерят! Всички ще сме изсмукани и пресушени като ония нещастници, заселниците, които кремирахме на трето ниво. Като Дитрих и Кроу. — Той захлипа.

Рипли кимна към Нют, която гледаше безмълвно и каза:

— Тя е успяла да преживее и повече, без оръжие и без опит. Заселниците не са знаели какво ги е нападнало. Ние знаем какво да очакваме, а и ще се бием с тях не с чукове и гаечни ключове. Целта ни не е да ги унищожим, а да оживеем през следващите две седмици. Просто трябва да ги държим на разстояние и да останем живи.

Хъдзън се изхили горчиво.

— Да бе, няма проблеми. Просто трябва да останем живи. Дитрих и Кроу също останаха живи.

— Ние сме тук, имаме все пак някакво оръжие и знаем какво очакваме. Така, че по-добре се стегни, Хъдзън. Стегни се, защото имаме нужда от теб и ми писна от коментарите ти. — Той зяпна срещу нея, но тя не беше свършила още. — Сега отивай в централния терминал и изкарай някакъв план на етажа — строителни проекти, схеми по поддръжката, изобщо всичко, което показва разположението тук. Искам да видя тръбопроводите, тунелите към електрическата част, поднивата, водопроводните тръби, всички възможни входове към това крило на колонията. Искам да видя вътрешността на тази сграда, Хъдзън. Ако не могат да стигнат до нас, те няма да ни направят нищо. Те все още не са проникнали през тия стени, което означава, че не могат. Това е Командният пулт на колонията. Намираме се в най-здравата конструкция на тази планета, като изключим, може би, големия атмосферен реактор. Високо сме, а те досега не са дали признаци, че са способни да се качват по голи стени.

Хъдзън се замисли и се изправи полека, доволен, че ще се занимава с нещо. Хикс кимна с одобрение на Рипли.

— Слушам — отвърна компютърният техник, възвърнал част от хапливостта си. С нея се появи и първият признак на доверие към Рипли. — Почвам веднага. Щом искаш да знаеш къде се намира всяка дупка в тази хралупа, ще ти кажа.

Той тръгна към компютъра.

— Да ти дам ли задача или вече нещо си измислил? — обърна се Хикс към андроида.

Бишоп се колебаеше. Това беше част от неговото индивидуално програмиране. Всъщност един андроид никога не може да се колебае.

— Ако ти трябвам за нещо определено… — Хикс поклати глава. — В такъв случай, аз съм в Медицинското крило. Бих искал да продължа изследванията си. Може да попадна на нещо, което ще ни е от полза.

— Чудесно — каза Рипли. — Ти се заеми с това.

Тя го огледа внимателно. Ако Бишоп изобщо беше усетил критичния й поглед, той не го показа, а просто се обърна и тръгна към лабораторията.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Веднъж заел се с някаква работа, Хъдзън действаше бързо. Не след дълго Рипли, Хикс и Бърк вече се бяха събрали около него и надничаха в големия плосък екран, на който се нижеха сложни карти и чертежи. Нют подскачаше от крак на крак и се мъчеше да гледа зад широките им гърбове.

— Най-вероятно се придвижват по този сервизен тунел — каза Рипли.

Хъдзън разгледа схемата.

— Да, права си. От атмосферния реактор той отива директно към сервизното подниво на колонията. — Той проследи траекторията с пръст. — Промъкнали са се по него и са изненадали заселниците. И аз бих минал оттам.

— Да видим. Отсам има един пожарен изход. Най-напред трябва да сложим роботизирано оръдие в тунела и после да заварим вратата.

— Това няма да ги спре. — Погледът на Хикс шареше по екрана. — Ако ги спрем в сервизния тунел, те ще намерят друг път. Трябва да им попречим изобщо да влязат в комплекса.

— Прав си. Значи барикадираме тези разклонения, заваряваме тръбопроводите тук и тук. Тогава те ще имат достъп до нас само по тези два коридора, където ще сложим другите две оръдия. — Докато говореше тя посочваше местата и нокътят й чукаше по твърдата повърхност на екрана. — Те, разбира се, могат да ни атакуват и през покрива, но това ще им отнеме време, а дотогава помощта от Земята ще е дошла и ние вече ще сме вън оттук.

— Дано — промърмори Хикс и разгледа внимателно схемата. — Иначе предложението ти изглежда добро. Запечатваме противопожарния изход, заваряваме подхода към коридорите и после можем да вземем по едно тесте карти, за да минава времето. — Той се изправи и погледна към останалите. — Добре. Вече имаме цел. Да започваме.

— Слушам — отвърна Хъдзън и почти застана мирно.

— Слушам — Нют изкопира и стойката, и интонацията.

Той я погледна и неволно се усмихна. За щастие никой не забеляза тази бегла усмивка. Това би разрушило репутацията му на непоправим твърдоглавец.

Хъдзън ръмжеше докато изправяше второто роботизирано оръдие на стабилната му стойка. То беше тежко, грубо и грозно. По него нямаше визьори, нито спусъци. Васкес постави оръдието на мястото му и се зае с кабелите, които свързваха спусъчния механизъм с детектора за движение. След като се увери, че Хъдзън е извън обхвата, тя задейства системата. На оръдието светна зелена лампичка. Надпис „АКТИВИРАН“ се появи на малкия диагностичен дисплей отстрани и замига в жълто, а после в червено.

Двамата се измъкнаха внимателно. Васкес взе някакво очукано кошче, което се бе търколило по коридора, извика към микрофоните на оръдието: „Проверка!“ и го хвърли навътре в коридора. Оръдията се завъртяха и разбиха металната кофа на хиляди парчета още докато летеше.

— Да ви е сладко, мухльовци! — изрева възторжено Хъдзън. После сниши глас и започна да върти очи на Васкес. — О, дай ми дом, където да мирише на барут и да стрелям по елени и антилопи за удоволствие.

— Винаги си бил сантиментален — отвърна Васкес.

— Знам. На лицето ми е изписано. — Той се обърна да затвори вратата. — Дай едно рамо.

Васкес му помогна да избутат тежката метална врата. После извади мощна портативна огнехвъргачка и я запали. Синият пламък засвистя.

— Пази се, бе човек, ще ти залепя крака за обувката.

Хъдзън се отдръпна и започна да се разхожда, загледан в празния коридор. После настрои предавателя си и каза:

— Тук Хъдзън.

Хикс отговори веднага.

— Как сте там? Ние сме се заели с големия въздухопровод.

— Оръдията са инсталирани и включени. Страхотия! Нищо не може да мине незабелязано по тунела. Сега заваряваме вратата.

— Добре. Като свършите, прибирайте се обратно.

— Да не би да мислиш, че имам желание да се мотая.

Хикс се усмихна. Хъдзън си възвръщаше формата. Той махна малкия микрофон от устата си и намести дебелата ламарина пред отвора на въздухопровода. Рипли му кимна и сложи втория лист. Той извади огнехвъргачка, два пъти по-голяма от тази на Васкес и започна да заварява ламаринаta за пода.

Зад тях Бърк и Нют работеха усърдно. Те подреждаха опаковки с лекарства и храна в един ъгъл. Пришълците не се бяха докоснали до запасите на колонията, но по-важното бе, че водопречиствателната система още работеше. Водата имаше собствено налягане и липсата на захранване не й пречеше да се изкачва по етажите. Нямаше да умрат нито от глад, нито от жажда.

Хикс беше заварил две трети от ламаринаta, когато остави огнехвъргачката и извади малка гривна, натисна миниатюрното копче на нея и едва забележимия диод примигна. Той подаде гривната на Рипли.

— Какво е това?

— Сигнализатор. Военна версия на личните предаватели на заселниците. Няма техния обхват и се носи извън, а не вътре в тялото, но целта му е същата. Ако го носиш, ще мога винаги да те намеря из комплекса с помощта на това тук. — Той потупа малкия детектор, вграден в костюма му.

Рипли го разгледа с интерес и отвърна:

— Нямам нужда от такова нещо.

— Ей, това е само предпазна мярка. Разбираш, нали?

Тя го погледна скептично за миг, после сви рамене и сложи гривната на китката си.

— Благодаря. Ти имаш ли си?

Той се усмихна и погледна встрани.

— Имам детектор. Знам къде се намирам. Какво остана да правим?

Тя забрави за гривната и погледна в разпечатката на Хъдзън.

Докато работеха се случи нещо много странно. Те бяха прекалено заети и те не го забелязаха, та се наложи Нют да им обърне внимание.

Вятърът беше утихнал. Бе спрял внезапно. Над покоя на Акерон извън колонията, вяло се носеше разкъсана мъгла. Рипли бе идвала на

Акерон два пъти, но за пръв път не чуваше вятъра. Тази тишина беше тревожна.

Липсата на вятър правеше слабата видимост още по-невъзможна. През мъглата, обвила Контролната кула, светът зад тройните прозорци се виждаше като под вода. Долу нищо не се движеше.

В сервизния тунел, който свързваше сградите на колонията с атмосферния реактор, две автоматизирани оръдия стояха тихо на местата си. Детекторите им за движение бяха нащрек. Трето оръдие следеше празния коридор. През една дупка в тавана проникваше мъгла. Водата се кондензираше по голите метални стени и капеше на пода. Оръдието не стреляше по падащите капки. То беше по-умно и можеше да различи безопасните естествени явления от вражеските движения. Водата не нападаше, така, че оръдието задържа огъня си и търпеливо зачака нещо за убиване.

Нют беше носила разни сандъци, докато съвсем се изтощи и Рипли я занесе в медицинското крило. Малката главица лежеше уморено на рамото й. От време на време детето неясно промълвяваше нещо и Рипли отговаряше сякаш бе разбрала. Тя търсеше сравнително сигурно място, където малката можеше да си почине на спокойствие.

Операционната се намираше в дъното на медицинското крило. Част от апаратурата беше подредена в ниши по стената, а останалото висеше на подвижни рамки по тавана. Над всичко се издигаше огромен глобус със светлини и други хирургически инструменти по него. Незахванатите за пода шкафове и апарати бяха избутани в един ъгъл, за да се отвори място за походните легла.

Тук щяха да спят. Тук щяха да се оттеглят, ако пришълците пробиеха външната отбрана. Това беше техният редут, последното им убежище. Операционната беше с дебели и здрави стени. По-стабилно помещение в колонията нямаше или поне така сочеха схемите, които Хъдзън беше извадил на компютъра.

То приличаше на голяма, отлично оборудвана гробница. Ако се стигнеше дотам да се самоубият, за да не попаднат живи в ръцете на пришълците, това беше единственото място, където бъдещите спасители щяха да намерят телата им цели.

Засега операционната беше само сигурен пристан, уютен и спокоен. Рипли леко положи момиченцето на близкото легло и се усмихна.

— Легни си тук и дремни малко. Трябва да отида да помогна на останалите, но ще идвам при всеки удобен случай да те виждам. Ти заслужаваш една добра почивка. Умори се доста.

Нют я погледна втренчено.

— Не ми се спи.

— Трябва да спиш, Нют. Всички спим от време на време. Ще са чувстваш по-добре след като си починеш.

— Сънувам ужасни сънища.

Рипли изтръпна при спомена за кошмарите, но успя да си придаде ведър вид.

— Всички имаме лоши сънища, Нют.

Момиченцето се сви в леглото.

— Не колкото моите.

„Не се съмнявам, малката“ — помисли си Рипли и каза на глас:

— Сигурна съм, че Каси не сънува лоши сънища. — Тя взе главата на куклата и надникна вътре. — Така си и мислех. Тук няма нищо лошо. Опитай като Каси. Представи си, че тук няма нищо. — Тя потупа малкото челце и Нют се усмихна в отговор.

— Да се правя на празноглава ли?

— Да, на празноглава. Като Каси. — Тя погали нежното личице и махна палавия кичур от челото на Нют. — Ако ме послушаш, сигурна съм, че ще можеш да спиш, без да сънуваш лоши сънища.

Тя затвори немигащите очи на куклата и я подаде на Нют. Малката я взе и погледна многозначително Рипли, сякаш искаше да й каже „Не ми излизай с тия номера, аз не съм вчерашна.“

— Рипли, тя не сънува кошмари, защото е само парче пластмаса.

— О, Нют, извинявай. Тогава опитай се да си представиш, че и ти си като нея — направена от пластмаса.

Момиченцето почти се усмихна.

— Ще се опитам.

— Браво. Може и аз да пробвам.

Нют притисна Каси до себе си и се замисли.

— Мама винаги казваше, че няма истински чудовища. Но ето че ги има, Рипли.

Рипли махаше дребни руси кичури от бледото й челце.

— Да, има ги.

— И са истински, като мен и теб. Не са измислени, не са излезли от някой книжка. Те са наистина истински, не като ония, които съм гледала на видеото. Защо казват такива неверни неща на децата?

Нют се чувстваше предадена. Рипли знаеше, че това дете не може да бъде излъгано. Не, че имаше намерение да го лъже. Нют беше преживяла прекалено много и нямаше да се хване на такива дребни хитрости. Рипли инстинктивно усети, че ако излъже това малко дете, ще загуби доверието му завинаги.

— Виж сега, някои деца не приемат истината като теб. Те се плашат, или родителите им мислят, че ще се уплашат. Възрастните винаги подценяват възможността на децата да приемат истината и затова измислят разни работи, за да направят живота им по-лек.

— А чудовищата. От мама излязло ли е такова чудовище?

Рипли намери одеяла и започна да завива малкото телце.

— Не знам, Нют. Никой не знае. Това е истината. И се съмнявам, че някой някога ще разбере.

Момиченцето се замисли.

— А така ли се раждат бебетата? Имам предвид човешките бебета. Така ли растат вътре в теб?

По гърба на Рипли пропълзя ледена тръпка.

— Не, съвсем не така. При хората е различно, миличко. Започва много по-различно и бебетата се раждаха по съвсем друг начин. При хората бебето и майката работят заедно. Тези пришълци…

— Разбирам — прекъсна я Нют. — Ти раждала ли си някога?

— Да. — Тя зави детето до брадичката. — Само веднъж, едно малко момиченце.

— Къде е то? На Земята ли?

— Не, то си отиде.

— Искаш да кажеш умря.

Това не беше въпрос. Рипли кимна леко и се опита да си спомни малкото момиченце, което толкова приличаше на Нют. Едно малко създание, което си играе и черните му къдрици подскачат около малкото личице. Когато сравни този спомен със снимката на възрастната жена, Рипли намери онази далечна връзка между детето и старицата, която времето, прекарано в анабиоза, бе заличило. Споменът за бащата на момиченцето беше още по-блед. Далечен спомен от един друг живот. Младежка любов, лишена от здрав разум,

кратко щастие, което действителността бе разрушила. Развод. Анабиоза. Време.

Тя стана от леглото и отиде да вземе преносим климатизатор. Топлината му щеше да направи операционната по-уютна. Той приличаше на пластмасова плочка, но когато Рипли натисна копчето, климатизаторът забръмча и интегралните му елементи светнаха едва забележимо. Топлината се разнесе и операционната стана по-малко стерилна и малко по-приветлива. Нют замига сънливо.

— Рипли, помислих си. Бих могла да ти направя една малка услуга и да я заместя. Имам предвид малката ти дъщеря. Не за постоянно. Само за малко. Опитай. Ако не ти хареса, няма проблеми. Няма да ти се разсърдя. Голяма работа! Кво ще кажеш?

Рипли мобилизира онова, което беше останало от нейната решителност и сдържаност, за да не избухне в сълзи пред детето. Тя го прегърна силно. Рипли съзнаваше, че може и двете да не доживеят до следващото утро, че в последния чудовищен миг може да й се наложи да обърне лицето на Нют встрани и да допре дулото на гранатомета в тези руси къдрици.

— За днес това съвсем не е най-лошата идея, която чувам. Хайде да поговорим за това по-късно, искаш ли?

— Добре — отвърна малката и се усмихна свенливо и с надежда.

Рипли загаси осветлението в стаята и се опита да стане. Нют я стисна за ръката и отчаяно каза:

— Не си отивай! Моля те!

Рипли с огромна неохота свали малката ръчичка.

— Няма страшно, Нют. Аз съм в съседната стая, точно до теб. Няма да отида никъде. И не забравяй, че това е тук. — Тя посочи малката видеокамера над вратата. — Нали знаеш какво е това?

Детето кимна в тъмнината.

— А-ха. Охранителна камера.

— Точно така. Виж, зелената лампичка свети. Чичко Хикс и чичко Хъдзън провериха всички камери наоколо и те работят безупречно. Тя те гледа, а аз ще гледам монитора в другата стая. Ще те виждам толкова ясно, колкото и сега.

Нют все още се колебаеше. Рипли свали сигнализатора, който Хикс й бе дал и го стегна на малката китка на детето.

— Ето. Това е за късмет и ще те държи под око вместо мен. Сега заспивай и няма да сънуваш, чуваш ли?

— Ще се опитам.

Малкото телце се пъхна под чистите чаршафи.

Под слабата светлина от апаратурата, Рипли видя как момиченцето се обърна на една страна, прегърна куклата и се загледа с премрежен поглед в искрящата лампичка на гривната. Климатизаторът бръмчеше приспивно и Рипли тръгна да си върви.

Друг чифт очи блуждаеше насам-натам из стаята — единственото доказателство, че лейтенант Горман е все още жив. Това все пак беше някакво подобрение, крачка назад от пълната парализа.

Рипли се наведе над лейтенанта и се вгледа в очите му, чудейки се дали ще я познае.

— Как е той? Виждам, че е отворил очи.

— Това само го изтощава — отвърна Бишоп и вдигна очи от бюрото, отрупано с инструменти и лъскава медицинска апаратура. Силната светлина на настолната лампа правеше чертите му остри, почти зловещи.

— Боли ли го?

— Според данните от апаратурата — не. Разбира се, това не е сигурно. Ще ви кажа веднага щом гласът му се върне. Между другото, изолирах отровата. Интересно вещество. Мускулен невротоксин. Засяга само онези части от тялото, които не са пряко свързани с поддържането на жизнените функции. Дихателната и сърдечносъдовата система остават невредими. Чудя се, дали съществата инстинктивно преценяват дозата според потенциалния гостоприемник?

— При първия удобен случай ще ги питам.

Докато гледаше лейтенанта едното му око се отвори изцяло и после бързо се затвори.

— Той ми намигна! Ако това не беше неволен спазъм. Състоянието му подобрява ли се?

Бишоп кимна.

— Токсинът изглежда се разгражда. Отровата е силна, но тялото, оказва се, е в състояние да се пребори с нея. Започна да се появява в урината му. Човешкото тяло е странен механизъм. Толкова

приспособим. Ако продължи да изхвърля отровата с тези темпове, скоро ще се оправи.

— Правилно ли те разбирам? Значи пришълците са парализирали заселниците, а не са ги убивали. После са ги отнасяли в атмосферния реактор и са ги вграждали в стената, за да станат гостоприемници и да произведат още такива. — Тя посочи към стаята, където бяха стазните цилиндри с останалите паразити. — Тоест паразитите са станали стотици. По един от всеки заселник. Те са поне сто, като предположим, че при сраженията са загинали около една трета от заселниците.

— Да, така е — съгласи се Бишоп.

— Но тези неща, паразитите, излизат от яйца. Откъде идват яйцата тогава? Когато мъжът, който пръв откри кораба на пришълците се върна при нас, той каза, че вътре е имало много яйца, но не каза колко, а и никой не отиде да огледа след това. Съмнявам се, че всичките тези яйца са останали жизнеспособни.

Всъщност, ако съдим по това как е завладяна колонията, не смятам, че първите пришълци са имали време да пренасят яйцата от кораба дотук. Значи те идват от другаде.

— Там е работата. — Бишоп се завъртя на стола си и се обърна с лице към нея. — Непрекъснато мисля за това, откакто разбрахме за истинския причинител на трагедията тук.

— И стигна ли до някакъв извод?

— Без сигурни доказателства, той е само едно предположение.

— Дори и така да е, казвай.

— Ако приемем, че може да се направи паралел с някои насекоми, които образуват общества. Колония от мравки или термити, например, се командва от една женска, царица-майка, която е източник на нови яйца.

Рипли сви вежди. От междузвездна навигация към ентомология — това беше мислен скок, за който тя не бе подготвена.

— Царите-майки не се ли раждат също от яйца?

Андроидът кимна.

— Точно така.

— А ако на този кораб не е имало царско яйце?

— При насекомите няма царски яйца. Работниците решават кога да създадат яйце, от което ще се роди царица-майка. И мравките, и

пчелите, и термитите използват приблизително еднакъв метод. Избират едно обикновено яйце и хранят какавидата, която се развива вътре със специални смеси, богати на хранителни вещества. При пчелите, например, те се наричат пчелно млечице. Веществата в пчелното млечице променят състава на растящата какавида и накрая вместо още един работник, се появява зряла царица-майка. По принцип всяко яйце може да се използва, за да създаде царица-майка. Все още не знаем защо насекомите избират точно определени яйца.

— Искаш да кажеш, че едно от тези чудовища снася всичките яйца?

— Виж сега, то не е като онези, които сме виждали. Ако аналогията с насекомите се окаже вярна, разбира се. Ако приемем, че е така, вероятно има и други прилики. Царицата-майка при пришълците, по аналогия с мравките, трябва да е физически много по-едра от екземплярите, на които сме се натъквали досега. Царицата-майка при термитите е толкова пълна с яйца, че тя изобщо не може да се движи. За нея се грижат работниците, оплождат я търтеите и я пазят специално обучени воини. Тя е и съвсем безобидна. От друга страна, при пчелите, кралицата-майка е много по-опасна от работниците, защото може да жили много пъти. Тя е центърът на техния живот, един вид майка на обществото им.

В известен смисъл добре е, че тази аналогия не съвпада напълно. Мравките и пчелите от яйца се развиват направо в ларви, какавиди и зрели насекоми, докато ембрионът на пришълците има нужда от гостоприемник, в който да узрее. Иначе Акерон щеше да е пълна с чудовища досега.

— Колкото и странно да ти звучи, тези предположения не ме успокояват особено. Тия същества са много по-големи от мравките и термитите. Възможно ли е те да имат разум? А тази предполагаема царица-майка? Това е нещо, което никога нямаше да разберем на „Ностромо“. Бяхме прекалено заети да запазим живота си и нямахме много време за мислене.

— Трудно е да се каже — отвърна замислено Бишоп. — Но има едно нещо, което трябва се вземе под внимание.

— Какво е то?

— Може би е просто сляп инстинкт или пък е била привлечена от топлината, но ако приемем, че кралицата-майка съществува, тя е

избрала да снесе яйцата си там, където не можем да я унищожим, без да унищожим себе си. Под топлообменника в атмосферния реактор. Ако това място е избрано по инстинкт, значи те не са кой знае колко по-сложни от термитите. Но, от друга страна, ако тук е вложен разум, наистина сме в голяма опасност.

Всичко това важи ако предположенията ми изобщо са верни. Въпреки разстоянието, яйцата, от които са се развили тези пришълци може да са били донесени от първите. Може изобщо да не съществува нито кралица-майка, нито сложно общество. Но все пак, дали по инстинкт или с разум, тези пришълци си помагат и това е ясно. Виждали сме ги как действат.

Рипли стоеше и обмисляше различните аспекти от анализа на Бишоп. Те бяха обезсърчаващи, но тя и не бе очаквала друго.

— Искам да унищожиш тези екземпляри щом си свършиш работата. Ясно ли е? — каза тя и кимна към стазните епруветки.

Андроидът погледна към двата живи паразита, които пулсираха зловещо в цилиндричните си затвори.

— Г-н Бърк нареди да ги запазим живи в стаза, за да ги занесем в лабораториите на Компанията. Беше много настоятелен.

Беше направо учудващо, че тя се хвана за говорителя, вместо за най-близкото оръжие.

— Бърк!

— Да? Ти ли си, Рипли?

— Кой друг може да е? Къде си?

— Ровя се из боклуците, докато още имаме време. Помислих си, че ще мога да науча нещо сам, след като изглежда преча на всички ви.

— Ела в лабораторията.

— Сега ли? Още не съм…

— Веднага! — Тя прекрати връзката и погледна към кроткия Бишоп. — Ти идваш с мен.

Той послушно остави работата си и я последва. Това бе достатъчно. Тя искаше да се убеди, че той ще се подчини на заповедта й. Това означаваше, че той не е изцяло под влиянието на Бърк, не е машина на Компанията.

— Нищо, нищо, остани си тук.

— Бих бил щастлив да те придружа, щом така искаш.

— Няма нужда. Реших, че ще се оправя сама. Продължи изследванията си. Това е по-важно.

Той кимна озадачен и се върна на мястото си.

Бърк я чакаше пред входа на лабораторията. Видът му беше угоднически.

— Дано да е важно, защото тъкмо се бях натъкнал на нещо, а нямаме много време за разглеждане.

— Твоето време май съвсем ще свърши. — Той понечи да протестира, но тя го прекъсна и посочи операционната. — Не тук, ела вътре.

Операционната беше шумоизолирана и тя можеше да му крещи колкото си иска, без да привлече вниманието на останалите. Бърк трябваше да й бъде благодарен за тази досетливост. Ако Васкес чуеше какво бе намислил, тя нямаше да си губи времето да спори с него, а щеше да го застреля на място.

— Бишоп ми каза, че имаш намерение да си занесеш живи паразити у дома. Вярно ли е?

Той не се опита да отрече.

— Те са безопасни, когато са в стаза.

— Тези животни са безопасни само когато са мъртви. Още ли не си го разбрал? Искам да бъдат убити веднага щом Бишоп приключи работата си с тях.

— Бъди разумна, Рипли. — По лицето на Бърк премина онази стара, самоуверена усмивка. — Тези екземпляри струват милиони в Отдела за биооръжия на Компанията. Добре, ще взривим колонията с ядрени снаряди. Съгласен съм. Но не и за това тук. Това са само два нищожни екземпляра, Рипли. Какво могат да ни причинят, след като са в стаза? А ако се притесняваш, че нещо може да се случи, когато ги занесем в лабораторията на Земята — там има хора, които знаят как да се справят с такива неща.

— Никой не знае как да се справи с „такива неща“. Никой никога не е срещал нещо подобно. Знаеш ли колко е опасно дори микроби да се измъкнат от военна лаборатория? А представи си какво ще стане, ако само едно от тези същества излезе в един голям град, с неговите стотици километри канали, тръби и отводи, в които може да се скрие?

— Те няма да избягат. Нищо не може да счупи стазната епруветка.

— Не ме будалкай, Бърк! Има прекалено много неща, които не знаем за тези чудовища. Прекалено опасно е.

— Хайде, знам, че не си толкова глупава. — Той се опитваше да я успокои и убеди едновременно. — Ако го направим както трябва и двамата ще станем герои. Ще се уредим за цял живот.

— Така ли си го представяш? Картър Бърк — унищожителят на пришълци? Това, което се случи на трето ниво не ти ли направи поне малко впечатление?

— Те влязоха вътре неподготвени и прекалено уверени — каза Бърк с равен тон, без капка вълнение. — Бяха хванати натясно и не можаха да приложат подходяща тактика, нито да употребят оръжията си както трябва. Ако всички бяха използвали гранатометите си и се бяха пазили, ако бяха успели да се измъкнат, без да стрелят по топлообменника, сега щяха да са живи и ние щяхме да сме на път към „Сулако“ вместо да се крием в Командната кула, като стадо уплашени зайци. Горман реши да ги изпрати така, не аз. Освен това те се биха със зрели пришълци, а не с паразити.

— Не чух мнението ти, когато обсъждахме стратегията.

— Кой би ме послушал? Помниш ли какво каза Хикс? Какво каза ти самата? Горман щеше да каже същото. — Тонът му стана саркастичен. — Това е военна операция.

— Забрави за тази идея, Бърк. Ти не можеш да ги занесеш на Земята, дори и аз да ти позволя. Само пробвай да прекараш някакъв опасен организъм през карантината на Междузвездната търговска комисия. Раздел 22350 от Търговския Кодекс.

— Научила си си домашното. Така пише в Кодекса, права си. Но забравяш едно-единствено нещо. Кодексът е само думи, изписани на лист хартия, а те никога не са спирали човек, който е решен на всичко. Ако остана пет минути насаме с дежурния митничар, ще успея да ги вкарам. Остави тази работа на мен. Междузвездната търговска комисия не може да конфискува нещо, което не познава.

— Те ще се запознаят, Бърк.

— Как? Първо ще искат да говорят с нас, после ще ни накарат да минем през детектора. Голяма работа! Докато дойде помощния екип да провери багажа, аз ще съм се разбрал с екипажа да сложат стазните епруветки някъде долу при двигателя или при отпадъците за преработка. После ще ги вземем и ще ги качим на помощния кораб по

същия начин. Всички ще са толкова заети да ни задават въпроси, че няма да им остане време да проверяват багажа. Освен това, всички ще са наясно, че колонията е опустошена и че сме се измъкнали колкото е възможно по-бързо. Никой не би и помислил, че ще внасяме нещо контрабандно. Компанията ще ме подкрепи в това начинание, Рипли, особено като видят какво сме им донесли. Те и за теб ще се погрижат, ако това те притеснява.

— Сигурна съм, че ще те подкрепят — отвърна тя. — Нито за миг не съм се съмнявала. Този, който изпраща дванадесет войници на място, като това, под управлението на неопитен въздухар, като Горман, след като е чул историята ми, е способен на всичко.

— Много се притесняваш.

— Съжалявам. Животът ми харесва и изобщо не ми се иска да се събудя някоя сутрин и от гърдите ми да изригне иноземно чудовище.

— Това няма да ти се случи.

— Сигурен ли си? Защото, ако решиш да изнесеш тези отвратителни малки изроди оттук, ще разкажа на целия помощен екип какво си си наумил. Този път мисля, че ще ми повярват. Не, че ще се стигне чак дотам. Само трябва да кажа на Васкес, или на Хикс и Хъдзън какво си намислил и те няма да чакат никакви заповеди, няма да се задоволят само с гневни слова. Така, че по-добре се откажи, Бърк. Няма да ги изнесеш от тази лаборатория, още по-малко от тази планета.

— Ами ако успея да убедя останалите?

— Няма да можеш, но ако дори за миг предположим, че успееш, как ще ги убедиш, че не си виновен за смъртта на сто петдесет и седем заселници?

Войнствеността на Бърк се стопи и той пребледня.

— Чакай малко. Какво говориш?

— Чу ме добре. Заселниците, тези нещастни, нищо неподозиращи, лоялни към Компанията хора. Като родителите на Нют, например. Каза, че съм си научила домашното, нали? Ти си ги изпратил на онзи кораб да разгледат иноземната развалина. Току-що го проверих в дневника на колонията. Той е точно толкова пълен, колкото и схемите, които Хъдзън извика на компютъра. Ще бъде много интересно четиво в съда. „Директива от Компанията под 6129 от 13 май 2079. Пристъпете към изследване на евентуално електромагнитно

излъчване на следните координати.“ — не ти казвам нищо ново, нали? — „Подпис: Бърк, Картър Дж.“

Тя трепереше от гняв. Всичко се изля от нея изведнъж — цялото й безсилие и ярост пред тази некомпетентност и алчност, която я бе довела отново тук, в този злокобен свят.

— Ти си ги изпратил, без дори да ги предупредиш, Бърк. Стоя по време на следствието, изслуша историята ми. Дори и да не си ми повярвал напълно, ти си вярвал достатъчно, за да искаш да се проверят координатите. Сигурно си си помислил, че там има нещо, иначе защо ще си правиш труда да изпращаш някого да проверява, да оглежда иноземния кораб. Може и да не си ми повярвал, но си подозирал нещо. Съмнявал си се. Добре. Накарай ги да проверят. Но да проверят внимателно със специално оборудван екип, а не да изпращат някакъв самонадеян изследовател. И ги предупреди за онова, в което се съмняваш. Защо не ги предупреди, Бърк?

— За какво да ги предупредя? — протестира той.

Той беше чул само думите й, изобщо не бе усетил очевидния гняв в гласа й. Това вече обясняваше много неща. Тя започна добре да разбира същността на Картър Дж. Бърк.

— Виж сега, това можеше дори да не съществува, нали? Можеше да е измислица. Твоята история бе единственото, на което можехме да се опрем, а тя не се приемаше за съвсем вярна.

— Така ли? Записите на „Нарцис“ бяха фалшифицирани, Бърк. Помниш ли, че казах това на следствието? Да не би случайно да знаеш какво се е случило със записите, а?

Той се направи, че не чува въпроса й.

— Какво мислиш, че щеше да стане, ако се бях изправил пред следствието и бях направил голям въпрос от това?

— Не, не знам. Кажи ми.

— Колониалната администрация щеше да се заеме със случая. Това означава правителствени чиновници да те следят на всяка крачка, да изпишеш кофи с мастило и да бъдеш поставена под домашен арест. Инспектори да плъзнат навсякъде около теб и да търсят начин да те затворят и да те сломят в името на всемогъщия обществен интерес. — Той сви рамене. Държеше се надменно, както винаги. — Това беше просто едно лошо попадение и толкоз.

Нещо в Рипли най-после се скъса. Дори тя се изненада, когато го сграбчи за яката и го блъсна в отсрещната стена.

— Лошо попадение ли? Тези хора са мъртви, Бърк! Сто петдесет и седем души, без едно дете! Всичките — мъртви, заради твоето „лошо попадение“. Без да броим Апоун и останалите, които бяха разкъсани и парализирани там долу.

Ще те опънат на сушина и аз ще дойда да им помагам, когато почнат да забиват пироните в тялото ти. Това, в случай че „лошото ти попадение“ не ни попречи да се измъкнем оттук живи. Помисли си малко за това.

Тя го пусна, разтреперана от гняв. Мотивацията на пришълците поне беше разбираема.

Бърк изпъна гръб, оправи ризата си и със съжаление каза:

— Ти просто не можеш да видиш нещата в перспектива. Светогледът ти е ограничен само дотук и сега. Не се интересуваш какъв ще бъде животът ти утре.

— Да, не се интересувам, особено ако той трябва да е свързан по какъвто и да било начин с теб.

— Очаквах повече от теб, Рипли. Мислех, че ще излезеш по-умна. Надявах се, че ще мога да разчитам на тебе, когато се стигне до взимането на важни решения.

— Това е още едно лошо попадение от твоя страна, Бърк. Съжалявам, че съм те разочаровала.

Тя се обърна рязко, излезе от стаята и затвори вратата след себе си. Бърк я проследи с поглед. В главата му се въртяха хиляди варианти.

Дишайки тежко, тя вървеше към командния пулт, когато засвири алармата. Това я накара да забрави за разпрата с Бърк. Тя хукна да бяга.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Хъдзън беше сложил командното табло на тактическите съоръжения до главния терминал на колонията. От таблото към компютъра вървяха кабели — бъркотия от безбройни връзки, които даваха възможност да се свърже командното табло с работещата апаратура на колонията. Хикс погледна към Рипли, която току-що влизаше и се беше протегнала да изключи алармата. Всички се събраха около таблото.

— Идват — каза Хикс спокойно. — Просто реших, че трябва да го знаете. Вече са в тунела.

Рипли прехапа устни и впери поглед в данните на таблото.

— Готови ли сме?

Ефрейторът вдигна рамене, завъртя някакво копче и каза:

— Готови, доколкото е възможно. Да се надяваме, че всичко, което сме заложили ще заработи нормално. Гаранциите на производителя няма да ни бъдат от полза, ако нещо откаже, точно когато трябва да стреля, като роботизираните оръдия например. Те май са всичко, с което разполагаме.

— Не се притеснявай, бе човек, ще проработят. — В сравнения с онова, което беше, когато излезе от атмосферната станция, Хъдзън изглеждаше по-добре от всякога. — Поставял съм стотици такива. Щом светне червената лампичка, можеш да ги оставиш и да забравиш за тях. Само не знам дали ще са достатъчни.

— Няма какво да му мислиш. Извадили сме всичко, с което разполагаме. Роботизираните оръдия или ще ги спрат, или не. Зависи колко са пришълците — отвърна Хикс и натисна два контактни бутона. Всичко беше включено и работеше. Той погледна данните от детекторите за движение, монтирани на двете оръдия. Те мигаха все по-бързо и накрая светнаха непрекъснато. В този момент подът леко потрепери от тътена на силната оръдейна стрелба.

— Оръдия А и В. Засичат много цели и стрелят. — Хикс погледна към Хъдзън. — Добри са ти стрелочниците.

Компютърният техник не му обърна внимание, загледан в данните на апаратурата.

— Още дузина оръдия — измърмори си той под носа. — Идеално щяха да ни свършат работа. Ако имахме още дузина оръдия.

Непрекъснатият тътен на оръдията отдолу ехтеше из комплекса. Цифрите на броячите, които отчитаха останалите снаряди, безжалостно клоняха към нула.

— Петдесет снаряда на оръдие. Как ще ги спрат с петдесет снаряда? — промърмори Хикс.

— Сигурно е пълно с пришълци там долу. Вижте как отчитат броячите. Като на стрелбище.

— А киселината? — попита Рипли. — Знам, че тези оръдия са бронирани, но вие видяхте как тази киселина прояжда всичко.

— Щом стрелят, значи още са в ред — отвърна Хикс. — Тези оръдия имат много голяма ударна сила. Ако продължават да стрелят по тях, киселината няма да ги достигне. Ще се разплиска навсякъде по пода и стените, но няма да порази оръдията.

Вероятно долу нещата се развиваха точно така, защото двете оръдия не спряха непрекъснатата си канонада. Минаха две минути, три. Броячът на оръдие В стигна до нула и тътена отдолу намаля наполовина. Детекторът за движение продължаваше да мига на таблото, а оръдието засичаше цели, по които вече не можеше да стреля.

— Снарядите на оръдие В свършиха. На А му остават двадесет. — Хикс гледаше брояча и гърлото му пресъхваше. — Десет. Пет. Край.

В командния пулт настана мрачна тишина, която само отекващите трясъци отдолу нарушаваха. Те се повтаряха на равни интервали, като ударите на огромен гонг. Всички знаеха какво означаваше това.

— Те са при противопожарния изход — промълви Рипли.

Трясъците ставаха все по-силни и зловещи. Сега се чуваше и друг звук — убийственото драскане на нокти по метал.

— Мислите ли, че ще проникнат през вратата? — каза Рипли и си помисли, че Хикс изглежда удивително спокоен. Дали това беше увереност или примирение пред съдбата?

— Едно от тях направо отскубна люка на бронетранспортьора, когато се опитваше да изтегли Горман навън — напомни им Рипли.

— Това долу не е люк. — Васкес кимна към пода. — Това е първокласна, двойнобронирана, противопожарна врата — три пласта стоманена сплав с въглеродно-тъканни смеси между тях. Вратата ще издържи. Притеснявам се за заварките. Нямахме много време. Щях да се чувствам по-добре, ако имах две пръчки хромов припой и един лазер, вместо тази газова огнехвъргачка.

— И още един час на разположение — добави Хъдзън. — Защо не си пожелаеш и две противотанкови ракети „Катюша 6“ тъй и тъй си тръгнала. Едно от тези сладурчета щеше да прочисти целия тунел.

Системата за вътрешна връзка иззвъня и ги стресна. Хикс натисна копчето.

— Тук Бишоп. Чух оръдията. Как е положението?

— Както се очакваше. Двете оръдия останаха без снаряди, но трябва да са поразили някое и друго чудовище.

— Това е добре, защото се опасявам, че имам лоши новини за вас.

Хъдзън се намръщи и се облегна на един шкаф.

— Ето нещо за разнообразие.

— Какви са лошите новини? — попита Хикс.

— Ще е по-лесно да ви покажа, вместо да ви обяснявам. Идвам веднага.

— Чакаме те. — Хикс прекъсна връзката. — Прекрасно.

— Не, очарователно — каза оперения Хъдзън. — Така или иначе, вече сме вътре с двата крака. Какво повече да се притесняваме?

Андроидът пристигна бързо и отиде до единствения прозорец, който гледаше почти над целия комплекс. Вятърът се бе усилил отново и бе отвял закотвената мъгла. Видимостта пак беше далеч от идеалната, но бе достатъчна, за да видят атмосферния реактор. Изведнъж, от дъното на станцията огнен език се издигна към небето. За миг той беше по-ярък от постоянния пламък, който излизаше от конусовидния връх на реактора.

— Какво беше това? — Хъдзън долепи лице до стъклото.

— Аварийно излъчване — отвърна Бишоп.

— Конструкцията ще издържи ли на натоварването? — попита Рипли, която беше застанала до компютърния техник.

— Никакъв шанс. Дори и цифрите, които видях на монитора да се наполовина верни, въпреки че нямам основание да смятам, че не са

абсолютно точни.

— Какво е станало? — попита Хикс, вървейки към командното табло. — Пришълците ли са причинили тези дивотии вътре?

— Не е ясно. Може би. По-вероятно е някой да е уцелил някаква важна част по време на битката на трето ниво. Или пък повредата е причинена, когато совалката се разби в основите на комплекса. Не са важни причините. Важен е резултатът, а той съвсем не е положителен.

Рипли започна да почуква с пръсти по стъклото, после размисли и спря. Навън можеше да има нещо, което да слухти. Докато гледаше, още една струя свръхнагрят газ излезе от атмосферния реактор.

— След колко време ще гръмне?

— Не можем да бъдем сигурни. Може да пресметнем, като вземем наличните данни, но без каквато и да било сигурност. Има прекалено много променливи величини, които могат само грубо да се определят, а изчисленията са сложни и трябва да обхващат всички необходими стойности.

— Колко? — попита нетърпеливо Хикс.

Андроидът се обърна към него и каза:

— Базирайки се на информацията, която успях да събера, предвиждам пълен отказ на системата след по-малко от четири часа. Ударната вълна ще бъде чиста, с радиус около тридесет километра. Без радиоактивни частици, разбира се. Около десет мегатона.

— Много обнадеждаващо! — каза сухо Хъдзън.

Хикс пое дълбоко въздух.

— Пак проблеми.

Компютърният техник свали скръстените си ръце и тръгна да се разхожда насам-натам.

— Не мога да повярвам — каза той печално. — Вие можете ли да повярвате във всичко това? Роботизираните оръдия разбиват на парчета част от тях, противопожарната врата все още издържа и всичко е напразно!

— Късно ли е да се изключи станцията? Ако необходимата апаратура още работи, разбира се. — Рипли погледна към андроида. — Не, че имам кой знае какво желание да изтичам през площадката, но ако това е единственият ни изход, бих го приела.

Той се усмихна със съжаление.

— Спести си усилията. Късно е. Ударът от совалката, или оръжието, или каквото е било, са причинили прекалено много вреди. Претоварването вече е неизбежно.

— Прекрасно! И какво се препоръчва в такъв момент?

Васкес й се ухили.

— Навеждаш се, слагаш глава между краката и целуваш задника си за сбогом.

Хъдзън се разхождаше насам-натам, като котка в клетка.

— О, боже. И аз тъкмо бях към края! Четири седмици и край. Три от тях в анабиоза. Ранно пенсиониране. Десет години във Флота и после шапка на тояга, така ми разправяха. Новобранци. Сега ще изгния на тези скали. Не е честно, бе хора!

На Васкес й писна.

— Хайде стига, Хъдзън.

Той се обърна към нея.

— Лесно ти е да го кажеш, Васкес. Ти си от наемниците. Обичаш да се мотаеш около такива иноземни боклуци, за да имаш възможност да стреляш по всеки, който вдигне глава. Аз съм тук за пенсия. Десет години и край. Взимам кредита, купувам си един малък бар някъде, наемам някой да го върти, за да мога аз да се изтегна и да си приказвам с клиентите, докато парите се трупат в касата.

Васкес погледна към прозореца. Още един огнен език освети замъгления изглед.

— Просто ми късаш сърцето. Иди свържи някое кабелче, направи нещо — каза тя остро.

— Работата е ясна — каза Рипли и погледна към Хикс. — Не можем да останем тук, значи трябва да се махаме. Единственият начин да се измъкнем оттук е да вземем другата совалка. Онази, която още е на „Сулако“. Трябва някак си да я докараме дистанционно. Трябва да има начин да се направи това.

— Има. Смяташ ли, че не съм мислил за това откакто Феро се разби с нашата в станцията? — Хъдзън спря да се разхожда. — Ще ползваме късовълнов предавател настроен само за управление на совалката.

— Знам — каза тя нетърпеливо. — Аз също съм мислила за това, но така няма да стане.

— Права си. Предавателят беше на бронетранспортьора.

— Трябва да има друг начин да докараме совалката дотук. Не ме интересува как. Намери начин. Ти си компютърният техник. Измисли нещо.

— Какво да мисля? Ще загинем.

— Можеш повече, Хъдзън. А предавателя на колонията? Онази предавателна кула на другия край на комплекса? Може да я програмираме на контролната честота на совалката. Защо да не я използваме? Изглежда в ред.

— Минавала ми е тази мисъл. — Всички се обърнаха към Бишоп. — Проверих я вече. Основните кабели оттук до кулата са били прекъснати по време на битката между заселниците и пришълците — още една причина, поради която те не са могли да влязат във връзка с релейния сателит, нито дори да оставят предупреждение за тези, които ще дойдат да видят какво става.

Мисълта на Рипли се въртеше като динамо. Тя обмисляше всяка възможност, преценяваше и отхвърляше вероятните решения, докато накрая остана само едно.

— Какво ще кажеш, ако самият предавател работи, но не може да се използва оттук?

Андроидът се замисли и накрая кимна.

— Ако получава своето енергийно захранване, тогава да, не виждам защо няма да успее да изпрати необходимите сигнали. Няма нужда от много енергия, тъй като всички други канали, които обикновено излъчват, сега са глухи.

— Значи това е. — Тя огледа лицата им. — Някой просто трябва да отиде там. Да вземе портативен терминал и да го включи ръчно.

— О, да, да! — каза Хъдзън с подигравателен ентусиазъм. — При тия чудовища, които се разкарват насам-натам? Няма начин.

Бишоп пристъпи напред.

— Аз ще отида — каза той спокойно, делово, сякаш това беше единствената алтернатива.

— Какво? — зяпна го Рипли.

Той се усмихна почтително.

— Наистина само аз имам необходимата квалификация, за да пилотирам дистанционно совалка. А и времето навън няма да ми се отрази така, както би се отразило на вас. Освен това не мога да се притеснявам, колкото вас и ще се концентрирам в работата.

— Ако не те спрат преминаващите наоколо пешеходци — отбеляза Рипли.

— Да, ще бъде чудесно, ако не ме прекъсват. — Усмивката му стана по-широка. — Повярвай ми, бих предпочел да не се налага да правя това. Може да съм синтетичен, но не съм глупав. Но тъй като другата алтернатива е ядрено изпепеляване, готов съм да опитам.

— Добре. Да започваме. Какво ще ти трябва?

— Портативният предавател, естествено. Трябва да проверим дали антената все още приема. Щом като ще предаваме отвъд атмосферата на къси вълни, предавателят трябва да се пренастрои колкото е възможно по-точно. Ще ми трябва също и…

Васкес ги прекъсна рязко.

— Чуйте!

— Какво? — Хъдзън се обърна бавно. — Нищо не се чува.

— Точно така. Спряха.

Тя беше права. Бумкането и дращенето по противопожарната врата престана. Докато се вслушваха, аларменият сигнал на детектора за движение наруши тишината. Хикс погледна към таблото.

— Те са вътре в комплекса.

Приготвянето на екипировка за Бишоп не им отне много време. Да намерят безопасен път, по който той да мине, беше съвсем друго нещо. Те обсъдиха възможните начини за излизане, като ползваха едновременно информацията от компютъра на колонията и данните на командното табло. Накрая добавиха и личното си мнение и единодушно избраха един път, който беше най-надеждния от безнадеждните.

Те го показаха на Бишоп. Андроид или не, последната дума се падаше на него. Заедно с многото други човешки емоции, новите синтетични бяха напълно програмирани да се самосъхраняват. Или както Бишоп отбеляза, когато разискването за възможните изходи се разгорещи прекалено, щеше да му е по-лесно да стигне до Филаделфия.

Нямаше място за спор. Всички бяха съгласни, че избрания път е единственият, който даваше поне петдесет процента шанс на Бишоп да се измъкне от Контролната кула, без да привлече вниманието на неприятеля. До тръгването му всички мълчаха неловко.

Киселината, която беше част от изгубената битка на заселниците с пришълците, бе прояла голяма дупка на пода на медицинската лаборатория. През нея се влизаше в лабиринт от тръбопроводи и сервизни изходи. Някои от тях бяха поставяни допълнително към оригиналната конструкция на колонията и бяха наслагани, както бе хрумнало на работливите заселници на Хадли. По едно от тези допълнения трябваше да мине Бишоп.

Андроидът се пъхна през отвора и с въртене и плъзгане се придвижи надолу, докато легна по гръб.

— Как е? — попита го Хикс.

Бишоп погледна между краката си и изви врат, за да погледне избраната пътека.

— Тъмно, празно и тясно, но мисля, че ще се справя.

„Дано“, помисли си Рипли.

— Готов ли си за терминала?

Чифт ръце се подадоха, сякаш молеха.

— Подай го.

Тя спусна тежкия компактен компютър.

Той се завъртя с усилие и го избута в тясната шахта пред себе си. За щастие компютърът беше обвит в предпазна пластмаса. Щеше да издава някакъв шум, когато се плъзгаше по тръбопровода, но не като метал с метал. Бишоп се обърна по гръб и пак подаде ръце.

— Давайте останалото.

Рипли му подаде малка чантичка. В нея имаше инструменти, кабели, резервни платки, адаптери, един сервизен пистолет и малка огнехвъргачка, заедно с горивото. Това беше допълнителен товар, но без него не можеше. По-добре беше Бишоп да стигне до предавателната кула по-бавно, отколкото да липсва нещо важно.

— Запомни ли пътя, по който трябва да минеш? — попита го Рипли.

— Ако осъвременената карта на колонията е вярна, да. Този тунел отива почти до предавателя. Сто и осемдесет метра. Ще ми трябват около четиридесет минути, за да изпълзя дотам. Щеше да ми е по-лесно, ако бях на шини или на колела, но дизайнерите ми са били много сантиментални. Дали са ми само крака.

Никой не се засмя.

— Като стигна там, за един час ще свържа и настроя антената. Ако получа отговор веднага, ще ми трябват тридесет минути да подготвя кораба и после още петдесет минути за полета.

— Защо толкова много? — попита Хикс.

— Ако имаше пилот на борда, совалката щеше да дойде за двадесет и пет минути, но дистанционното пилотиране ще бъде много трудно. Съвсем не искам да бързам с кацането и да загубя връзка и контрол над совалката. Трябва ми повече време, за да я приземя бавно. Иначе може да свърши като другата.

Рипли погледна хронометъра.

— Няма време. Тръгвай.

— Добре. Ще се видим скоро.

От поздрава му бликаше пресилена ведрост. Рипли знаеше, че тя е насочена към тях. Защо ли пък да се трогва? Той беше само един андроид, почти машина.

Тя се дръпна от отвора и Васкес сложи лист ламарина отгоре и започна да го заварява. Нямаше съмнение какво трябваше да направи Бишоп. Ако не успееше, те нямаше да се мъчат да задържат пришълците. Жертвеният огън, който бавно гореше в атмосферния реактор, щеше да ги довърши.

Бишоп лежеше по гръб и гледаше как светлината от огнехвъргачката на Васкес изписва кръг над главата му. Беше красиво, а той бе достатъчно изтънчен и ценеше красотата, но сега нямаше свободно време да й се наслаждава, обърна се по корем и започна да се плъзга напред, избутвайки терминала и чантата пред себе си. Бутай, плъзгай се, бутай, плъзгай се — той напредваше бавно. Тръбопроводът беше толкова тесен, че едва побираше раменете му. За щастие той не беше склонен към клаустрофобия, още по-малко пък страдаше от световъртеж или пък от която и да е душевна болест на човечеството.

Пред него тунелът се виеше към безкрайността. „Сигурно така се чувства куршумът в дулото на пистолета“ — помисли си той. Само, че куршумът не беше обременен с чувства, за разлика от него. Той ги имаше, защото така го бяха програмирали.

Тъмнината и самотата му даваха достатъчно време за размисъл. Движението напред не изискваше умствени усилия и той можеше спокойно да обмисли положението си.

Чувства и програмиране. Органични изблици или пък объркани байтове? Имаше ли съществена разлика между него и Рипли или пък, който и да е човек? Като изключим факта, че той беше пацифист, а те — войнствено настроени. Как хората определяха чувствата си?

С бавно програмиране. Децата идваха на света вече програмирани от инстинкта, но можеха коренно да се препрограмират вследствие на околната среда, приятелите, обучението и хиляди други фактори. Бишоп знаеше, че неговото програмиране не се влияеше от околната среда. Какво се беше случило на себеподобния му? Онзи, който се беше сбъркал и заради когото Рипли толкова го мразеше. Грешка в програмирането или злонамерено препрограмирана от страна на някой все още неразкрит човек? Защо един човек би направил нещо подобно?

Независимо колко прецизна бе програмата му и колко неща щеше да научи за времето, което му бе отредено да съществува, Бишоп знаеше, че този биологичен вид, който го бе създал, ще остане за него обвит в мистерия. За андроидите човечеството винаги щеше да бъде загадка. Занимателна, любопитна загадка.

В пришълците, обаче, нямаше нищо мистериозно — нито неразбираемо, нито многозначно. Бишоп можеше спокойно да предвиди всяка тяхна реакция. Още повече че дузина пришълци щяха да реагират по еднакъв начин, докато дузина човеци може да направят дузина напълно различни и несвързани помежду им неща и поне половината от тях ще са нелогични. Хората, значи, не бяха част от една общност. Те, обаче, не мислеха така. Бишоп се объркa.

Огромната разлика между хората, пришълците и андроидите не беше в това. Те всички бяха свикнали да живеят в общества. Разликата бе, че в обществото на хората цареше хаос, причинен от това странно нещо, наречено индивидуалност. И той бе програмиран с нея, и той беше отчасти човек. Почетен член на тяхното общество. От една страна той беше по-добър от хората, от друга, по-несъвършен. Чувстваше се най-добре, когато те се държаха с него като с равен.

Той погледна хронометъра си. Трябваше да се движи по-бързо, защото иначе нямаше да стигне навреме.

Роботизираните оръдия, които пазеха входа към контролния блок, се задействаха. Металният им трясък кънтеше по коридорите. Рипли взе огнехвъргачката си и тръгна към централния компютър. Васкес завари ламарината, която затваряше тунела на Бишоп, остави огнехвъргачката и я последва.

Хикс гледаше контролното табло, вцепенен от картината, която видеокамерите на оръдията предаваха, и бегло кимна на новодошлите.

— Елате да видите — каза той спокойно.

Рипли с усилие погледна в екрана. Това, че ги виждаха като далечни двуизмерни изображения, а не на живо, правеше картината по-малко ужасяваща. При всеки изстрел, екранът побеляваше от силния блясък, но те все пак виждаха достатъчно ясно ордата пришълци, която напредваше по коридора. При всяко точно попадение, тялото на жертвата се пръсваше и обливаше с киселина всичко наоколо. По стените и пода зееха огромни дупки. Само пришълците оставаха незасегнати от киселината.

Трасиращият огън на оръдията, които продължаваха да отблъскват нашествениците, осветяваше мъглата, плъзнала от зеещите дупки по коридора.

— Двадесет метра! Приближават се! — Хикс беше съсредоточил цялото си внимание в дисплея. — Петнадесет. Снарядите са наполовина.

Рипли провери предпазителя на огнехвъргачката. Васкес нямаше нужда от проверки. Гранатометът бе част от нея.

Детекторите мигаха непрекъснато. Сред тътена на стрелбата се чуваха смразяващи, нечовешки писъци.

— Колко са? — попита Рипли.

— Не знам. Много. Трудно е да се каже колко от тях са живи. Настъпват дори без ръце и крака, докато не ги разстрелят от упор — отвърна Хъдзън и погледна към броячите. — На едното оръдие му остават двадесет снаряда. Десет. — Той преглътна. — Край.

Изведнъж стрелбата спря. Другото оръдие също бе останало без снаряди. Пушекът и мъглата правеха картината от двете камери неясна. Тук-там по коридора горяха малки огньове. Подът беше пълен с обезобразени, овъглени тела — биомеханична костница. Докато гледаха в мониторите, няколко тела рухнаха и изчезнаха от екрана.

Киселината, която капеше от крайниците им прояждаше чудовищни дупки по пода.

Нищо не се движеше сред лепкавия дим към утихналите оръдия. Алармата на детектора за движение мълчеше.

— Какво става? — Хъдзън нервно човъркаше по апаратурата. — Къде са?

— Да не би… — въздъхна Рипли. — Отказаха се. Отстъпиха. Оръдията ги спряха. Това означава, че имат достатъчно разум, за да свържат причината със следствието. Значи не настъпват без да мислят.

— Да, но виж това. — Броячът на едното оръдие беше на нула. На другото му оставаха още десет снаряда. Това бяха само още няколко секунди стрелба. — Следващия път ще стигнат спокойно до вратата и ще почукат. Ех, ако не беше гръмнал бронетранспортьора.

— Ако не беше гръмнал бронетранспортьора, нямаше да седим и да си приказваме тук. Щяхме да се возим и да стреляме от оръдейната кула — отбеляза хладно Васкес.

Само Рипли не беше обезкуражена.

— Но те не знаят колко снаряда има в оръдията. Ние ги отблъснахме! Наистина ги отблъснахме. Сигурно се съвещават някъде или каквото там правят, когато трябва да вземат колективно решение. Те ще потърсят начин да проникнат при нас. Това ще им отнеме време, а когато решат откъде да минат, ще бъдат по-предпазливи. Навсякъде ще им се привиждат оръдия.

— Може би ги обезсърчихме. — Хъдзън беше взел малко от куража й. Лицето му вече придобиваше някакъв цвят. — Ти беше права, Рипли. Тези отвратителни чудовища не са неуязвими.

Хикс вдигна очи от командното табло и каза на Хъдзън и Васкес:

— Искам ви по целия периметър. От командния блок до медицинското крило. Това е всичко, което можем да покрием. Знам, че нервите на всички ни са опънати до скъсване, но опитайте се да бъдете свежи и нащрек. Ако Рипли се окаже права, те ще тръгнат да проверяват стените и тръбопроводите. Трябва да ги спрем, преди да са проникнали вътре. Унищожавайте ги един по един, щом тръгнат да влизат.

Двамата кимнаха. Хъдзън стана от командното табло, взе гранатомета и тръгна с Васкес към главния коридор. Рипли видя недопита чаша с кафе, взе я и изпи хладката течност на една глътка.

Кафето беше отвратително на вкус, но смаза пресъхналото й гърло. Ефрейторът я погледна, изчака я да свърши и каза:

— Откога не си спала? Двадесет и четири часа?

Тя сви рамене с безразличие. Въпросът му не я учуди. Постоянното напрежение я бе съсипало. Ако на лицето й беше изписана и половината от умората, която изпитваше, в тревогата на Хикс нямаше нищо чудно. Изтощението заплашваше да я сломи преди пришълците. Когато му отговори, гласът й беше далечен и чужд.

— Какво значение има? Не виждаш ли, че тъпчем на едно място.

— Не е така.

Тя кимна към коридора, който беше погълнал Васкес и Хъдзън.

— Цялата ми увереност беше заради тях. И може би отчасти заради мен самата. Ние може и да заспим, но ТЕ — не. Няма да спрат, нито ще се оттеглят, преди да получат онова, което искат, а те искат нас, Хикс. И ще ни достигнат.

— Може би да, а може би не. — Той леко се усмихна.

Тя се опита да му отвърне с усмивка, но не беше сигурна дали успя или не. В момента бе готова да даде една годишна заплата за чаша топло кафе, но нямаше с кого да го изтъргува, а беше прекалено уморена да пуска машината. Тя преметна огнехвъргачката през рамо и каза:

— Хикс, не искам да свърша като останалите. Като заселниците, Дитрих и Кроу. Ще се погрижиш за това, когато му дойде времето, нали?

— Ако му дойде времето — отвърна той нежно. — Ще се погрижа и за двама ни. Въпреки че ако още сме тук, когато атмосферния реактор избухне, това няма да е необходимо. Взривът ще се погрижи за всички и за нас, и за тях. Да направим всичко възможно да му попречим.

Този път тя успя да се усмихне.

— Не мога да те разбера, Хикс. Войниците, обикновено не са оптимисти.

— Да, знам. Не си първата, която го забелязва. Аз съм странна аномалия. — Той се обърна и взе нещо от командния пулт. — Искам да те запозная с един мой приятел.

С лекота и точност, натрупани през дългата му практика, той извади пълнителя на гранатомета, остави го и й подаде оръжието.

— М-41А, гранатомет за 10 мм пулсиращи снаряди, с установки за изстрелване на 30 мм гранати отдолу и отгоре. Направо сладурче! Най-добрия приятел на войниците във Флота. Дори съпругите ревнуват от него. Почти безотказен, смазва се сам, работи под вода и във вакуум и може да пробие дупка в стоманена плоча. Всичко, което се иска от теб е да го пазиш чисто и да не го блъскаш насам-натам и ще ти запази живота.

Рипли хвана оръжието. То беше обемисто и странно, пълно с противооткатна тъкан, която да омекотява удара от тежките снаряди. Беше много по-впечатляващо от огнехвъргачката й. Тя вдигна дулото и го насочи за проба към отсрещната стена.

— Какво ще кажеш? — попита Хикс. — Ще можеш ли да се справиш с него.

Тя го погледна и с равен глас отвърна:

— А ти как мислиш?

Той кимна с одобрение и й подаде пълнителя.

Колкото и да се стараеше да не вдига шум, Бишоп не можеше да придвижва напред терминала и чантата, без те да дращят по гладкия тръбопровод. Нямаше човешко същество, което да е в състояние да поддържа неговото темпо през целия път от Командната кула дотук, но това не означаваше, че той се движеше без усилие. Дори и способностите на андроидите имаха някакви граници.

Подобреното зрение му позволяваше да следва стените в тъмния тръбопровод. Един човек би бил напълно сляп в този тунел. Бишоп поне не се притесняваше, че ще се обърка. Тръбата водеше почти направо към предавателната кула.

Отдясно на стената се появи страна пукнатина, през която се процеждаше светлина. Любопитството беше едно от чувствата, които му бяха програмирани. Той спря и погледна в разядената дупка. Щеше да му е от полза да види с очите си къде се намира, вместо да разчита само на разпечатката от компютъра.

Лигави челюсти се спуснаха към лицето му и се разбиха със зловещ трясък в тесния отвор.

Бишоп се долепи до стената отсреща. Ехото от удара кънтеше по метала. Там, където челюстите се бяха ударили в стената имаше малка

вдлъбнатина. Той бързо продължи да пълзи напред. За негова голяма изненада, атаката не се повтори, никой не го преследваше.

Може би съществото просто бе усетило движение и бе атакувало на сляпо. И след като никой в тунела не реагира, то не бе повторило атаката си. Как ли разпознава потенциалните гостоприемници? Бишоп дишаше, без всъщност да поема въздух. Той не излъчваше топлина, не миришеше на кръв. За един кръвожаден пришълец андроидът беше просто още една машина. Значи, ако не атакуваш и не оказваш съпротива, може спокойно да се придвижваш под носа им. Не, че Бишоп си падаше по такива разходки, още повече като се има предвид, че мотивацията и реакциите на пришълците все още бяха непредвидими, но това наблюдение щеше да му бъде от полза. Ако хипотезата му се окажеше вярна, това щеше да му даде нови възможности за изследване на пришълците.

Нека някой друг да изследва тия чудовища, помисли си той. Нека да си проверява хипотезите колкото иска. За тази работа трябваше да изпратят някой по-смел модел от него. Той искаше да се махне от Акерон заради собствената си сигурност и заради сигурността на хората, за които работеше.

Той погледна хронометъра, който едва мъждукаше в тъмнината. Все още изоставаше. Блед и напрегнат, той се опита да се движи по-бързо.

Рипли беше допряла приклада на тежкото оръжие до брадата си. Тя правеше всичко възможно да следва плътно инструкциите на Хикс, защото знаеше, че не разполагаха с много време и ако й се наложеше да използва оръжието, нямаше да има възможност да пита кое как работи. Хикс проявяваше огромно търпение към нея, съзнавайки, че трябва да проведе пълна инструкция за употреба на оръжието само за няколко минути.

Ефрейторът стоеше зад нея и нагласяше ръцете й, обяснявайки как се използва вградения мерник. И двамата с усилие се стараеха да не забелязват близостта на телата си. В тази опустошена колония имаше прекалено малко топлина, прекалено малко човечност и този пръв, по-скоро физически, отколкото словесен, контакт помежду им доказваше, че все още са хора.

— Дръж го здравата — обясняваше й той. — Въпреки омекотителите, то все пак рита доста. Това е цената, която трябва да заплатиш за използването на снаряди, които могат да пробият почти всичко. — Той посочи един дисплей отстрани на приклада. — Когато броячът стигне до нула, натисни това. — Той сложи палец на един бутон и пълнителят падна с трясък на пода.

— По принцип трябва да събираме празните пълнители, защото са скъпи, но сега няма да те карам да следваш правилата.

— Недей.

— Зарязваш го и слагаш бързо другия.

Той подаде нов пълнител и тя с усилие задържа тежкото оръжие с една ръка, докато го зареждаше с другата.

— Удари го силно, то обича грубостите.

Тя го блъсна и беше възнаградена с отсечено „трак“ — пълнителят влезе на мястото си.

— Сега зареди.

Тя натисна едно копче и отстрани на зарядния механизъм светна червен индикатор.

Хикс се дръпна и с одобрение огледа стойката й. Тя беше готова за стрелба.

— Това е. Можеш да влизаш в бой. Прегледай всичко още един път.

Рипли повтори процедурата — извади пълнителя, провери го, постави го пак и зареди. Оръдието тежеше на тялото, но успокояваше душата. Ръцете й трепереха от усилието. Тя свали цевта и посочи металния цилиндър под нея.

— Това за какво е?

— Това е установката за гранатите. Не се занимавай с нея сега. Достатъчно неща трябва да запомниш. Ако ти се наложи да употребиш оръжието, трябва да си в състояние да го направиш, без да мислиш.

— Слушай, ти започна. Покажи ми всичко, пък аз ще се оправя.

— Знам.

Той пак започна да обяснява, зареждане на гранатата, изстрелване, целия курс, събран в петнадесет минути. Показа й всичко, с изключение на това как да разглобява и чисти оръжието. Доволна, Рипли го остави да се рови в данните на дисплея и тръгна към

медицинското крило при Нют. Увиснал на презрамката на рамото й, новият приятел подскачаше обнадеждаващо.

Тя се спря, чувайки стъпки пред себе си, но после се отпусна. Въпреки огромната си маса, пришълците щяха да вдигнат по-малко шум от лейтенанта. Горман се появи в рамката на вратата. Изглеждаше слаб, но беше вече добре. След него вървеше Бърк, който я погледна с неохота. Рипли се чувстваше прекрасно така. Всеки път, когато Бърк отвореше уста, на нея й идваше да го удуши, но те имаха нужда от него. Трябваше им всяка свободна ръка, дори и изцапаната с кръв. Бърк все още бе един от тях. Човек.

„Силно казано“ — помисли си тя.

— Как си, Горман?

Лейтенантът се подпря на стената и сложи ръка на челото си.

— Добре, струва ми се. Малко съм замаян — красив спомен от преживяното. Виж, Рипли, аз…

— Остави.

Нямаше време за безсмислени извинения. Освен това, не само Горман беше виновен за случилото се. Вината за провала в атмосферния реактор трябваше да се разпредели между онези, които така глупаво и некомпетентно го бяха изпратили да ръководи спасителния отряд. Дори на мястото на Горман да бе някой по-опитен, той също не можеше да бъде толкова подготвен, че да е в състояние да се изправи пред пришълците. Как да организираш битка според правилата, когато си изправен пред противник, който е еднакво опасен, дори и смъртоносно ранен? Тя мина покрай Горман и тръгна към лабораторията.

Той я проследи с поглед и продължи по коридора. Насреща му се появи Васкес. Гледаше го хладно зад присвитите си очи. Кърпата й беше мокра от пот и залепваше за тъмната й коса.

— Още ли искаш да ме убиеш? — тихо попита той.

— Няма да има нужда. — В отговора й се преплитаха разбиране и задоволство. Тя продължи покрай него към следващия пост.

След като Горман и Бърк излязоха, в лабораторията не остана никой. Тя тръгна към операционната, където бе оставила Нют. Светлината беше слаба, но тя веднага забеляза празното легло. Страхът

проникна в нея като отрова. Обърна се и очите й бясно зашариха по стаята. Изведнъж се сети да погледне под леглото и си отдъхна. Момиченцето се бе свило до стената, притиснато колкото е възможно по-назад. То спеше дълбоко, стиснало Каси в малката си ръчичка.

Ангелският му вид съвсем успокои Рипли — невинен и незасегнат от демоните, които бяха тормозили детето и наяве, и на сън. Блажени са децата, помисли си тя, те могат да спят навсякъде и след всичко.

Тя внимателно положи гранатомета на леглото и пропълзя на колене под него. Без да буди детето, тя пъхна ръце под него. Нют се извъртя в съня си и инстинктивно се притисна към топлото тяло на жената. Вроден рефлекс. Рипли се обърна леко и въздъхна.

Изведнъж лицето на Нют се изкриви от някакъв мъчителен сън. Тя извика. Това беше неразбираема, объркана от съня молба.

— Хайде, хайде. Ш-ш-ш. Няма страшно.

Охладителните тръбопроводи около огромната кула на атмосферния реактор бяха нагрети до червено. Високоволтови дъги се виеха над конусовидната корона и проблясваха в отровната атмосфера на Акерон, осветявайки мрачните сгради на Хадли с ярки мълнии. Беше напълно ясно, че в станцията ставаше нещо страшно. Изолаторите се опитваха да удържат реакция, която вече беше извън контрол. Не бяха програмирани да спират, когато работата им стане безполезна.

От другата страна на летателната площадка висока метална кула беше забола връх в небето. Отгоре стърчаха няколко параболични антени, сгушени като птици през зимата.

В основата на кулата една самотна фигура стоеше наведена над отворено табло, обърнала гръб на вятъра.

Бишоп беше отворил сервизното табло на предавателя и се опитваше да свърже терминала с апаратурата на кулата. Досега нещата вървяха дори по-добре отколкото се бяха надявали. Не като при пътуването дотук. Той беше закъснял, не бе преценил правилно времето, за което можеше да пропълзи по тръбопровода. Сякаш за компенсация, първоначалната проверка мина без грешка и той успя да

навакса част от изгубеното време. Дали това беше достатъчно, щеше да стане ясно по-късно.

Той беше преметнал якето си върху клавиатурата и монитора, за да ги предпази от пясъка и прахта. Електрониката беше много по-чувствителна към суровия климат от самия него. През последните няколко минути той светкавично натискаше клавишите. Пръстите му се движеха бясно. Това, което обучен човек би направил за десет минути, на него му отнемаше само една.

Ако беше човек, той би си казал някоя молитва. Дали пък не си казваше? И андроидите си имат свои тайни. Той огледа клавиатурата за последен път и измърмори на глас:

— Сега, ако съм си свършил добре работата и вътре няма нищо повредено…

Той натисна един страничен клавиш, обозначен с една-единствена дума СТАРТ.

Високо отгоре, „Сулако“ се носеше търпеливо и безшумно в празнотата на междузвездното пространство. По пустите му коридори не се движеха забързани фигури. На огромния товарен пристан не бръмчаха машини. Само апаратурата намигаше в тъмнината и поддържаше кораба в геостационарна орбита над колонията.

Засвири сирена, но нямаше кой да я чуе. Предупредителни светлини, червени, сини и зелени, се завъртяха и замигаха в обширния товарен отсек, но нямаше кой да види играта им. Хидравликата простена. Изключително мощни телфери забръмчаха по релсите, закачиха втората совалка и я изтеглиха навън. Колесникът се спусна, трансмисионните колела и лостовете за управление се задействаха. Совалката се спусна към празната летателна площадка.

Щом застана в положение за излитане, сервизни стрели и автоматични проводници изникнаха от стените и пода и се закачиха за корпуса му. Започна предстартовата проверка и зареждането с гориво. Това бяха обикновени, рутинни процедури, които машините извършваха без участието на човека. Всъщност корабът се справяше много по-добре, когато вършеше работата си сам. Хората само се мотаеха насам-натам и забавяха операциите.

Двигателите се включиха, спряха и после пак заработиха. Шлюзовете се отвориха и отново прилепнаха по местата си. Вътрешните терминали присветнаха и си размениха цифрови кодове с

главния компютър на „Сулако“. В обширното помещение прокънтя предупредителен запис. Процедурата го изискваше, макар и да нямаше кой да го чуе.

— Внимание. Внимание. Окончателното зареждане започна. Моля, отстранете всички източници на огън.

Бишоп не стана свидетел на тези процедури, не видя въртящите се светлини, не чу предупреждението. Въпреки това той беше доволен. Малките индикатори, които просветваха на таблото пред него бяха красноречиви като Шекспиров сонет. Той знаеше, че совалката е подготвена и в момента се зарежда, защото компютърът му го казваше. Бишоп не само се беше свързал със „Сулако“, той си говореше с него. Не беше необходимо да присъства лично. Терминалът беше неговият електронен заместник. Той съобщаваше всичко, което Бишоп трябваше да знае. Сега новините бяха добри.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Тя не беше имала намерение да спи. Просто й се искаше да сподели малко топлина и няколко минути спокойствие с момиченцето. Но тялото й знаеше по-добре от какво се нуждае. Когато се отпусна и му даде шанс да задоволи собствените си потребности, то веднага взе надмощие над нея.

Рипли рязко се събуди и едва не удари главата си в рамката на леглото. Само след миг тя беше напълно будна.

Слабата светлина от лабораторията проникваше в операционната. Поглеждайки часовника си, тя с тревога установи, че е изминал повече от час. През това време смъртта е могла спокойно да дойде и да си отиде, но за щастие нищо не се бе променило. Никой не бе дошъл да я събуди, но това не я учудваше. Сега умовете на всички бяха заети с по-важни неща. Това, че я бяха оставили на спокойствие беше само по себе си добър знак. Ако беше настъпила последната атака, Хикс или някой друг със сигурност щеше да я измъкне от топлото ъгълче под леглото. Тя нежно се освободи от Нют, която продължаваше да спи, нехаеща за битката на възрастните с времето. Преди да изпълзи изпод леглото, Рипли се убеди, че малкото яке покрива плътно детето чак до брадичката. Докато се измъкваше тя хвърли още един поглед към лабораторията и се смрази.

Редицата стазни цилиндри стоеше до вратата, която водеше към останалата част от централата на Хадли. Два от тях бяха тъмни, капаците им бяха отворени и стазните полета бездействаха. Те бяха празни.

Осмелявайки се едва да диша, тя се взираше във всеки тъмен ъгъл, под всеки плот, под всеки неприлепнал за пода апарат. Обзета от паника, неспособна да се движи, тя се стараеше да проумее ситуацията, като с едната си ръка буташе заспалото момиченце зад нея.

— Нют — прошепна.

Улавяха ли тези същества звуковите вълни? По тях не се виждаха уши, нито някакви очевидни слухови органи, но знаеше ли някой как

примитивните иноземни сетива интерпретираха света? — Нют, събуди се!

— Какво? — Момиченцето се обърна и сънено затърка очи. — Рипли? Къде са…

— Шшт! — Тя сложи пръст на устните й. — Не мърдай! Загазихме.

Зениците на детето се разшириха. То отговори с едно-единствено кимване. Вече беше толкова будно и бдително, колкото и жената, която го пазеше. Не се налагаше Рипли отново да я кара да мълчи. По време на своето самотно, кошмарно всекидневие в тръбите и сервизните отводи, които прорязваха колонията, Нют най-напред бе осъзнала стойността на мълчанието. Рипли посочи празните стазни епруветки. Нют ги видя и отново кимна. Дори не изскимтя.

Двете лежаха, долепени една до друга и се вслушваха в мрака. Напрягаха се да чуят звук от движение, стараеха се да видят смъртоносни пълзящи форми, които да профучават по лъскавия под. Компактният климатизатор бръмчеше усърдно до тях.

Рипли пое дълбоко въздух, преглътна и се раздвижи. Протягайки ръка, тя хвана пружините, които опасваха леглото отдолу и започна да го избутва напред. Силният рязък звук от драскането на металните крака по пода проехтя в тишината.

Когато пролуката между леглото и стената стана достатъчно широка, тя внимателно пропълзя нагоре, долепила гръб до стената. Протегна дясната си ръка над дюшека, за да се добере до гранатомета. Пръстите й попаднаха между чаршафите и одеялото.

Гранатометът беше изчезнал.

Очите й зашариха по леглото. Със сигурност го беше оставила там! Вниманието й бе привлечено от едва доловимо движение и главата й веднага се извърна наляво. Докато се обръщаше, нещо, което беше само крайници и подлост подскочи към нея от скривалището си до крака на леглото. Рипли нададе стряскащ, провлачен писък, изпълнен с ужас и се гмурна обратно. Разкривени нокти се забиха в косата й и отвратителното чудовище удари стената там, където до преди миг бе стояла главата й. То се плъзна, мъчейки се да сграбчи нещо, търсейки уязвимото лице, което се бе появило за секунди.

Рипли се завъртя като луда, заби голите си пръсти в пружините и отблъсна походното легло назад, приковавайки тератоида към стената

само на сантиметри над лицето си. Крайниците му потрепнаха и започнаха да се гърчат с безумна свирепост, мускулестата опашка се удряше в пружините и стената, като подивял питон. Чудовището нададе смразяващ, пронизителен писък, нещо средно между квичене и съскане.

Рипли избута Нют по пода и като полудяла, изпълзя след нея. Вече свободна, тя хвана с две ръце рамката и още по-силно притисна заклещения паразит. С внимателно преценено движение, Рипли бързо обърна леглото и успя да го подпре с една от металните релси.

Стискайки здраво Нют, тя се отдалечи от преобърнатото легло. Очите й се движеха непрекъснато и се взираха във всеки ъгъл. Цялата лаборатория беше изпълнена с предчувствието за нещо фатално. Докато се измъкваха, паразитът, който показваше поразителна за размерите си сила, избута тежкото легло от тялото си и се шмугна под шкафовете. Крайниците му се движеха толкова бързо, че просто не можеха да се различат.

Рипли продължи да се придвижва към изхода, стараейки се, доколкото е възможно, да не се отделя от средата на стаята. Щом гърбът й се опря във вратата, тя посегна към ключа на стената. Препятствието зад нея трябваше да се плъзне встрани, но то не помръдна. Тя отново натисна ключа и после започна да удря по него, без да се интересува за шума, който вдигаше. Нищо. Дали беше изключен или повреден, това сега нямаше значение. Опита с ключа за светлината — същият ефект. Те бяха попаднали в капан сред тази тъмнина.

Стараейки се да не изпуска от очи пода пред тях, Рипли заблъска с юмрук по вратата. Тъпите удари отекваха в звукоизолиращия материал. Входът към операционната сигурно е шумоустойчив, естествено. Никой не би искал неочаквани писъци да нарушат спокойствието на някой добросъвестен заселник, който случайно минава покрай операционната.

Хванала здраво Нют, тя се прокрадна покрай стената и стигна до огромния панорамен прозорец, който гледаше към главния коридор. Едва откъсвайки поглед от пода, който ги заплашваше, Рипли се обърна и завика:

— Ей, ей!

Тя блъскаше отчаяно по прозореца, но никой не се появи от другата страна на тройното стъкло. Драскане по пода я накара да се обърне. Нют вече скимтеше, усетила страха на възрастния човек до нея. В отчаянието си Рипли пристъпи напред, влезе в обхвата на монтираната на стената камера и замаха с ръце.

— Хикс! Хикс!

Никакъв отговор, нито от предавателя, нито от другата страна на стъклото. Камерата не се завъртя, за да я фокусира, от говорителя й не се чу тревожен глас. В безсилието си, Рипли хвана един метален стол и го удари в панорамния прозорец. Той отскочи, без дори да одраска здравия материал. Тя продължи да блъска.

Само си хабеше усилията. Стъклото нямаше да се счупи, а и от другата страна нямаше никой, който да види безплодните й усилия. Тя заряза стола и се опита да контролира дишането си, като непрекъснато оглеждаше стаята.

На шкафа наблизо стоеше малка изследователска лампа с концентриран лъч. Рипли включи и зашари с тесния лъч по стените. Кръгчето светлина обходи стазните епруветки, високата хирургическа и анестезиологична апаратура, закачените на стената хранилища, шкафове и изследователски инструменти. Нют видимо трепереше до нея, стиснала здраво дългия й крак.

— Мамо, мамооо…

Колкото и да е странно, това помогна на Рипли да се успокои. Детето изцяло зависеше от нея и очевидният й страх само го хвърляше в паника. Тя прокара лъча по тавана и се спря на нещо. Хрумна й идея.

Изваждайки запалката си от джоба, Рипли светкавично сграбчи няколко листа хартия от шкафа, където бе намерила лампата и ги смачка на фитил. Движейки се възможно най-бавно, тя качи Нют на хирургическата маса в средата на стаята и се покатери след нея.

— Мамо… ъъъ… Рипли, страх ме е.

— Знам, миличка — отвърна жената разсеяно. — И мене.

Тя нави здраво хартията и допря пламъка на запалката до върха на импровизираната факла. Огънят пламна веднага и се издигна към тавана. После вдигна ръка и поднесе горящата хартия към температурния сензор на едно от противопожарните устройства. Като цялата осигурителна апаратура, която беше задължителна за граничните светове, противопожарното устройство имаше

допълнително собствено захранване. То не се беше повлияло от онова, което бе умъртвило вратата и осветлението.

Пламъците бързо изгориха хартията и вече почти прогаряха незащитената й кожа. Стискайки зъби, тя продължи да стиска здраво факлата, която осветяваше стаята и искреше в огледалната повърхност на овалния блок с хирургически инструменти, който висеше над операционната маса.

— Хайде, хайде — промърмори тя през зъби.

От едната страна на противопожарното устройство просветна червена светлина. Пламъците от импровизираната факла най-после бяха задействали вътрешните сензори. Вече активиран, сензорът автоматично препредаде информацията на другите устройства по тавана. Вода бликна от десетки отвори и се разля по шкафовете и пода, като изкуствен порой. В същото време пожарната сирена на Командния блок оживя, като събуден великан.

В централния пулт Хикс подскочи от воя на сирената. Погледът му зашари от командното табло към главния екран. Една малка секция от плана на етажа присветваше ярко. Той стана и хукна към изхода, като викаше по микрофона.

— Васкес, Хъдзън, елате в медицинското! Има пожар!

Щурмоваците зарязаха постовете си и се втурнаха да пресрещнат ефрейтора.

Дрехите на Рипли съвсем залепнаха по тялото под непрекъснатия порой от противопожарните устройства, които заливаха стаята и всичко в нея. Сирената продължаваше да вие бясно. Сред непрестанния вой и пляскането на водата по пода и металните повърхности, беше невъзможно да се чуе каквото и да било.

Тя се опита да види нещо през силната струя, като непрекъснато бършеше очите си от водата и падналата над тях коса. Единият й лакът се удари в хирургическия глобус с многобройните му кабели, прожекторни лампи и инструменти и го залюля. Тя за миг погледна към него и отново се взря в стаята. Нещо я накара пак да обърне поглед към глобуса.

Нещото скочи към лицето й.

Шума на падащата вода и воя на сирената удавиха писъка й. Тя се дръпна назад, падна от масата и изплющя на пода. Ръцете й вършееха наоколо, краката й ритаха бясно. Нют изпищя и хукна да

бяга пълзешком. Рипли запрати цвъртящия паразит в тъмнината. Той се разби в отсрещната стена и увисна там като гнусна пародия на пълзяща тарантула. После почти веднага скочи, сякаш изтласкан от стоманена пружина.

Рипли пълзеше отчаяно, събаряйки апаратурата след себе си в стремежа си да прегради с нещо пътя между нея и отвратителното животно. То продължаваше да я следва, като профучаваше под, над, около всичко, което тя бе нахвърляла по пътя му. Многоставните му крака се движеха безумно и безжалостно. Ноктите му се захванаха за ботушите на Рипли и то запълзя нагоре по тялото й. Тя отново го заблъска. От допира с мазната кожа започна да й се повдига и тя едва се сдържа да не повърне.

То беше невероятно силно. Когато скочи над нея от глобуса, тя бе успяла да го отблъсне преди то да се захване за каквото и да било по нея, но сега изобщо не можеше да преодолее здравата му хватка и то продължаваше да се катери по тялото й. Тя се опита да го откъсне от себе си, да го изхвърли, но то избягваше ръцете й и непрекъснато пълзеше нагоре към главата й с една-единствена цел. Нют пищеше отчаяно и отстъпваше назад докато се допря до бюрото в ъгъла.

Със сетни сили Рипли отчаяно вдигна двете си ръце над гърдите, и предпази лицето си миг преди паразитът да стигне до него. Докато се бореше, тя пристъпваше сляпо из стаята, блъскаше се в апаратурата и запращаше разни инструменти във всички страни. Краката й всеки миг можеха да се подхлъзнат по мокрия под. От тавана водата продължаваше да се сипе непрекъснато, като изпълваше стаята и я заслепяваше. Тя малко или много затрудняваше и движенията на паразита, но правеше и усилията на Рипли да хване здраво краката или тялото му невъзможни.

Нют продължаваше да пищи и гледаше с разширени зеници разразилата се битка. Това й попречи да види ракообразните крайници, които се появиха над бюрото, на което се бе облегнала. Но способността й да усеща движението беше станала почти толкова прецизна, колкото и на роботизираните оръдия. Тя се обърна светкавично и блъсна бюрото към стената. Страхът даваше сила на малкото й телце. Прикован до стената, паразитът започна да се гърчи бясно, като се бореше с крака и опашка да се освободи. Нют подпря бюрото и завика:

— Риплиии!

Бюрото подскачаше и трепереше под напора на тератоида. Той освободи единия си крак, после другия и третия и започна да се измъква от капана.

— Рииплиии!

Крайниците на паразита се увиваха около главата на Рипли и се опитваха да се захванат здраво отзад, въпреки че тя непрекъснато въртеше лицето си наляво-надясно. Докато се бореше да я приклещи в желязна хватка, тератоидът изтегли яйценосната тръба от коремния си отвор. Органът притискаше мократа си повърхност към ръцете на Рипли и се опитваше да си пробие път между тях.

Зад панорамния прозорец се появи сянка, неясна през замъгленото стъкло. Нечия ръка избърса запотената повърхност и лицето на Хикс се долепи до стъклото. Зениците му се разшириха, когато видя какво става вътре. И през ум не му мина да поправя неработещото табло на вратата. Той отстъпи назад и вдигна цевта на гранатомета.

Тежките снаряди пропукаха тук-там тройно армираната преграда. Ефрейторът се хвърли към приличните на паяжина пукнатини и връхлетя в стаята сред дъжд от искрящи парчета, като човешка комета със стъклена опашка. Той падна на пода и се завъртя. Бронята му раздроби хилядите стъкълца и го предпази от острите им ръбове. Той се плъзна по пода към паразита, който най-после беше увил здраво силната си опашка около шията на Рипли. Тератоидът започна да я души и да се придърпва все по-близо до лицето й.

Хикс промуши пръстите си около мускулестите паякообразни крака и задърпа с нечовешка сила. С общи усилия двамата успяха да отстранят чудовището от лицето й.

Хъдзън също влезе в стаята, погледна за миг Рипли и ефрейтора, които се бореха с паразита и видя Нют, която притискаше бюрото. Той я блъсна встрани, запращайки я на мокрия под и в същия миг вдигна гранатомета и разби втория паразит на парчета, преди той да успее да изпълзи иззад тежкото бюро. Киселината се разплиска наоколо и прояде бюрото, стената, пода.

Горман се наведе над Рипли и хвана с две ръце края на опашката на паразита. Като херпетолог, който премахва някоя боа от любимото си клонче, той разви опашката от шията на Рипли. Тя пое дълбоко

въздух, но глътна вода и се задави. Въпреки това, не изпусна крака на чудовището, което висеше във въздуха, хванато здраво от три страни.

Хикс кимна надясно, примигвайки под силната струя.

— В ъгъла! Всички заедно! Пазете се да не ви захване. — Той погледна през рамо към Хъдзън, който ги гледаше. — Готов ли си?

— Давайте! — Компютърният техник вдигна гранатомета.

Тримата хвърлиха чудовището към празния ъгъл. То се изправи за секунди и подскочи обратно към тях с невероятна сила. Изстрелът на Хъдзън го застигна във въздуха и го разпръсна на парчета. Порой, който се стичаше от противопожарните устройства локализира плисналата киселина. Жълтата течност започна да прояжда пода. Пушекът се смеси с водните изпарения.

Давейки се, Рипли падна на колене. По шията й се виждаха червени следи, като от въже. Докато коленичеше до Хикс и Хъдзън, противопожарните устройства най-после спряха. От шкафовете и апаратурата капеше вода и се стичаше през проядените от киселината дупки. Сирената замря.

Хикс гледаше втренчено стазните цилиндри.

— Как са се измъкнали оттам? Стазното поле не може да се разбие отвътре. — Погледът му се вдигна към охранителната камера на стената. — През цялото време съм гледал мониторите. Защо не съм видял какво става тук?

— Бърк. — Гласът й прозвуча като дълго хриптене. — Това е работа на Бърк.

В Командния пулт беше тихо. Мислите им се движеха с главоломна бързина, но никой не говореше. Онова, за което мислеха не беше приятно. Най-накрая Хъдзън кимна към обекта на тези сериозни размишления и с присъщата си изразност каза:

— Предлагам да му светим маслото веднага.

Бърк се стараеше да не гледа застрашителната цев на гранатомета. Той знаеше, че е достатъчно едно свиване на пръста на Хъдзън и главата му щеше да избухне като презрял пъпеш. Той успяваше да се държи ледено спокоен и само капките пот, които обсипваха челото му издаваха неговото напрежение. През последните пет минути той беше обмислял и отхвърлял половин дузина речи, но

накрая реши, че е най-добре да си мълчи. Хикс може би щеше да изслуша аргументите му, но дори една неточна дума, един неправилен жест можеше да взриви останалите. Тук той беше напълно прав.

Ефрейторът се движеше напред-назад пред стола на Бърк. От време на време той поглеждаше към него и поклащаше невярващо глава.

— Не мога да разбера. Просто не ми се връзва.

Рипли скръсти ръце и се загледа в подобието на човек на стола. В очите й той беше престанал да бъде човешко същество.

— Връзва се идеално. Трябваше му пришълец, но не можеше да се сети как да го прекара през карантината на Гейтуей. Аз му гарантирах, че ще уведомя съответните органи, ако се опита и това ми беше грешката.

— За какво може да му послужи нещо такова? — Изумлението на Хикс беше изписано на лицето му.

— За оръжейните проекти. Биооръжия. Хора — съзнавам колко силна е тази дума в случая — като него са способни на такива неща. Ако нещо е ново и уникално, те виждат в него печалба и изключват всичко останало. — Тя сви рамене. — Отначало си мислех, че той може би е различен. Когато разбрах що за стока е, сгреших, че не помислих за последствията. Била съм прекалено безмилостна към самата себе си. Не можах да вникна извън това, на което е способно едно нормално човешко същество.

— Нещо не схващам — каза Васкес. — Какъв му е келепира, ако тези неща те бяха убили? Какво щеше да му донесе това?

— Той не е имал за цел да ги остави да ни убият… веднага. Поне не докато не занесем играчките му до Земята вместо него. Той е изчислил времето съвсем точно. Бишоп скоро ще докара совалката. Дотогава паразитите щяха да си свършат работата. Аз и Нют щяхме да сме се проснали и никой нямаше да знае защо. Вие щяхте да ни натоварите в безсъзнание на совалката. Разбирате ли? Ако бяхме опаразитени, обременени, или каквото там го наречете, и след това замразени в анабиоза, преди да сме излезли от комата, ефектите на хиперсъня щяха да забавят ембрионалното развитие на пришълеца, както забавят и нашето развитие. Той нямаше да узрее по време на полета към дома. Никой нямаше да знае какво носим и тъй като основните ни жизнени функции щяха да си функционират нормално,

никой нямаше да помисли, че ни се е случило нещо сериозно. Щяха да ни разтоварят на Гейтуей и първото нещо, което властите щяха да предприемат, е да ни закарат в болница на Земята.

Тук щяха да се намесят Бърк и неговите приятелчета от Компанията. Щяха да се обявят за отговорни или пък щяха да подкупят някого и да ни закарат в някоя от собствените си лаборатории, където на спокойствие да ни изследват. Мен и Нют.

Тя погледна към крехкото телце на момиченцето, което седеше наблизо. Нют беше сгънала колене към гърдите си и мрачно следеше разискванията. Свита в дебелата подплата и високата яка, тя почти се губеше в голямото яке, което й бяха дали. Още мократа й коса беше прилепнала по челото и страните й.

Хикс спря да се движи и погледна към Рипли.

— Чакай малко. Ние щяхме да разберем. Може би нямаше да сме съвсем сигурни, но щяхме да го проверим щом стигнем в станцията. Никога не бихме позволили да ви закарат на Земята, преди да са ви изследвали напълно.

Рипли се замисли и кимна.

— Прав си. Единственият начин да успее да го направи е да обърка анабиозните капсули. След като Дитрих я няма, всеки сам ще се поставя в анабиоза. Той би могъл да си програмира капсулата да го събуди няколко дни по-рано, да стане, да изключи поддържащите системи на останалите и да изхвърли телата. После може да си измисли каквато пожелае история. След като повечето от отряда е убит от пришълците и битката на трето ниво е записана в детайли в паметта на „Сулако“ няма нищо по-лесно от това да припише и вашата смърт на пришълците.

— Той е мъртъв. — Хъдзън насочи вниманието си към представителя на Компанията. — Чуваш ли? Направо си труп, братче.

— Това е абсолютно параноична халюцинация. — Бърк видя, че в края на краищата няма нищо опасно в това да проговори. Беше сигурен, че не можеше да си навреди повече. — Всички видяхте колко са силни тези същества. Аз нямам нищо общо с бягството им.

— Глупости! Нищо не е толкова силно, че да излезе само от стазна епруветка — каза Хикс с равен тон.

— Да, и сигурно след като са излезли са отишли да залостят операционната отвън, изключили са аварийното захранване на

светлините, скрили са гранатомета ми и са обезвредили видеокамерата. — Рипли изглеждаше уморена. — Знаеш ли, Бърк, не мога да определя коя форма на живот е по-лошата. Тези чудовища никога няма да започнат да се избиват помежду си за процент.

— Дайте да се отървем от него. — Хикс се обърна към представителя на Компанията. Изражението му беше неразбираемо. — Без да се обиждаш.

Рипли поклати глава. Вътре първоначалната й ярост отстъпваше място на отвратителна празнота.

— Намерете къде да го заключим, докато дойде време за тръгване.

— Защо?

Хъдзън трепереше от потиснат гняв. Пръстът му стоеше на спусъка на гранатомета. Рипли го погледна и отвърна:

— Защото бих искала да го върна обратно. Искам хората да разберат какво е направил. Те трябва да знаят какво е станало с колонията и защо. Искам…

Светлините угаснаха. Хикс мигом се обърна към командното табло. Екранът все още светеше, поддържан от батериите, но по него не проблясваха картини, защото захранването на централния компютър беше прекъснато. Бързата проверка показа, че всичко е изключено: вратите, видеоекраните, сензорните камери…

— Изключиха захранването. — Рипли стоеше неподвижно в тъмнината.

— Какво ще рече „изключиха захранването“? КОЙ изключи захранването? — Хъдзън се обърна бавно и започна да пристъпва назад към стената. — Как могат да изключат захранването, бе? Те са само едни тъпи животни.

— Кой знае какви са всъщност? Все още знаем прекалено малко за тях, за да кажем със сигурност какви са. — Тя взе гранатомета, който Бърк й беше откраднал и махна предпазителя. — Може да действат индивидуално, но може и да имат някакъв общ интелект. Като мравките или термитите. Бишоп ми разказа за това, преди да тръгне. Термитите строят могили, по три метра високи. Листните мравки имат нещо като земеделие. Това просто инстинкт ли е? И какво е интелектът, все пак? — Тя погледна наляво. — Стой близо до мене,

Нют. А ние да включим детекторите за движение. Хайде, на работа. Горман, дръж Бърк под око.

Хъдзън и Васкес включиха скенерите и те просветнаха успокояващо в тъмнината. Съвременната технология все още не им беше изменила напълно. С двамата щурмоваци напред, те тръгнаха към коридора. Тъй като цялото захранване на Командния блок беше изключено, Васкес трябваше да отвори вратата ръчно.

Гласът на Рипли прозвуча зад гърба й.

— Нещо?

— Тук нищо. — Васкес се виждаше само като сянка в отсрещната стена.

Не се наложи да задава същия въпрос на Хъдзън, защото всички чуха как детектора му прописука пронизително. Всички погледи бяха насочени към него.

— При мене има нещо. — Той завъртя детектора. Звукът този път бе по-силен. — Движи се. То е вътре в комплекса.

— Нищо не виждам. — Детекторът на Васкес оставаше безмълвен. — Ти засичаш моето движение.

Гласът на Хъдзън беше подрезгавял.

— Не, не! Не си ти. Те са вътре. Вътре в периметъра. Те са тук.

— Успокой се, Хъдзън. — Рипли се опитваше да види края на коридора. — Васкес, трябва да потвърдиш.

Жената изписа широка арка с детектора и гранатомета си. Най-накрая тя ги насочи точно зад себе си. Детекторът издаде остър звук.

— Хъдзън може би е прав.

Рипли и Хикс се спогледаха. Поне нямаше да продължават да стоят така в очакване нещо да се случи.

— Време е — каза кратко ефрейторът.

Рипли викна на двамата щурмоваци:

— Връщайте се обратно, и двамата. Прибираме се в Командната зала.

Хъдзън и Васкес тръгнаха назад. Очите на компютърния техник нервно шареха по тъмния тунел, от който се измъкваха. Детекторът казваше едно, очите — друго. Нещо не беше наред.

— Сигналът е странен. Може би има някакви смущения или нещо подобно. Може би захранването искри непостоянно някъде. Улавям движение навсякъде, но нищо не виждам.

— Връщай се веднага! — Рипли усети, че по челото й избива пот, студена, като свития й стомах. Хъдзън се обърна и затича да достигне входа миг преди Васкес. Двамата издърпаха и залостиха здраво вратата.

Вече в Командната зала, те започнаха да си разпределят остатъците от оскъдното им дребно оръжие. Огнехвъргачки, гранати и накрая по равно от пълните пълнители за гранатометите. Детекторът на Хъдзън продължаваше да отеква, като звука му постепенно прерастваше в кресчендо.

— Движение! — Той се оглеждаше подивял и виждаше само силуетите на другарите си в тъмната стая. — Сигналът е чист. Не може да е грешка. — Той взе скенера и го завъртя из стаята. — Улавям пълен обхват от движения на двадесет метра оттук.

— Завари вратата — прошепна Рипли на Васкес.

— Ако я заваря как ще стигнем до совалката?

— Както Бишоп, освен ако не искаш да се разходиш навън.

— Седемнадесет метра — промърмори Хъдзън.

Васкес взе горелката и тръгна към вратата.

Хикс подаде една от огнехвъргачките на Рипли и започна да подготвя другата за себе си.

— Дай да ги овъглим тия чудовища.

Само след миг огнехвъргачката му оживя и от отвора й, като от голяма запалка, засъска постоянен син пламък. Рипли натисна някакъв бутон, на който пишеше ОГЪН и огнехвъргачката й лумна ярко в тъмнината.

Около Васкес, която беше започнала да заварява вратата за пода, тавана и стените, се разхвърчаха искри. Детекторът на Хъдзън вече пищеше като обезумял, но все още не толкова бързо, колкото сърцето на Рипли.

— Научили са се — каза тя, неспособна да понася тишината. — Наречи го инстинкт или интелект или пък колективен разум, но са се научили. Изключили са захранването и са избегнали оръдията. Може би са намерили някакъв друг начин да влязат в комплекса, нещо което ние сме пропуснали.

— Ние нищо не пропуснахме — промърмори Хикс.

— Петнадесет метра. — Хъдзън се отдалечи от вратата.

— Не знам как са успели. Дали са прегорили дупка в някой тръбопровод с киселината или пък нещо под подовите покрия, което се предполага, че е запечатано не е било. Или пък са намерили нещо, което заселниците са пристроили или модифицирали и не са си направили труда да опишат в официалните схеми. Не знаем колко осъвременени са тези планове и кога са преглеждани за последен път, за да включват всички структурни допълнения. Не знам какво е, но трябва да има нещо! — Тя взе детектора на Васкес и го насочи в посоката на Хъдзън.

— Дванадесет метра — информира ги компютърния техник. — Боже, това наистина е сигнал. Десет метра.

— Те са пред вратата. — Рипли погледна към входа. — Васкес, докъде си?

Жената не отговори. Капки разтопен метал докосваха кожата й и падаха, пушейки на екипа й. Тя стискаше зъби и се опитваше да движи по-бързо горелката в такт с проклятията си.

— Девет метра. Осем! — Хъдзън каза последното с все по-висок глас и се огледа подивял.

— Не може да бъде — настояваше Рипли, въпреки че детектора в ръцете й даваше същите невъзможни данни. — Това е вътре в стаята.

— Права си, така е. — Той обърна скенера, така, че Рипли да може да види малкото екранче и индикаторите около него. — Погледни!

Рипли се мъчеше да настрои своя детектор, като непрекъснато въртеше копчетата, когато Хикс с една крачка се изравни с Хъдзън.

— Не го разчиташ правилно.

— Така ли! — Гласът на компютърния техник граничеше с истерията. — Познавам ги тия малки сладурчета и те никога не лъжат, човече! Те са прекалено прости, за да се прецакат. — Той се взираше с ококорени очи в мигащите индикатори. — Шест метра. Пет. Какво по…

Очите му срещнаха тези на Рипли и двамата едновременно осъзнаха едно и също нещо. Те обърнаха глави нагоре и насочиха детекторите. Звукът им стана оглушаващ.

Хикс се качи на едно шкафче, преметна гранатомета през рамо, хвана здраво огнехвъргачката, повдигна един панел от акустичния таван и насочи прожектора си навътре.

Лъча освети видение, каквото Данте не би могъл на си представи и в най-ужасните си кошмари, видение, каквото не би сполетяло По[1] и при най-неконтролируемия му делириум.

---

[1] *Едгар Алън По.* ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Сервизният тунел между окачения акустичен таван и металния покрив беше пълен с пришълци. Толкова много, че той просто не можа да ги преброи. Те висяха с главата надолу по тръбите и гредите, пълзяха като плъхове към светлината, лъщяха като метални. Покриваха тунела докъдето стигаше светлината му.

Той не се нуждаеше от детектор, за да усети движението зад себе си. Когато се обърна, лъча улови един пришълец само на метър от него. Чудовището се хвърли към лицето му. Ефрейторът се скри светкавично и усети нокти, които можеха да раздерат метал да се вкопчват в бронята на гърба му.

Докато падаше в Командната зала, нахлулите чудовища вкупом пуснаха крайниците и ноктите, които ги придържаха към покрива. Крехкият окачен таван експлодира и отгоре заваляха почупени метални парчета и кошмарни тела. Нют изпищя, Хъдзън започна да стреля, а Васкес подаде ръка на Хикс, като същевременно пусна огнехвъргачката. Рипли грабна Нют и хукна назад. Само след миг Горман беше до нея и стреляше с гранатомета си. Никой нямаше време да забележи как Бърк се шмугна в единствения свободен коридор, този който свързваше Командната зала с медицинското крило.

Огнехвъргачките осветяваха хаоса и овъгляваха пришълците един след друг. Те падаха един върху друг, крещейки неистово и правейки объркването и пожара още по-страшни. Те пищяха по-скоро от ярост, отколкото от болка. От обгорените тела се изливаше киселина и прояждаше огромни дупки в тавана, като още повече увеличаваше опасността.

— Медицинското! — Рипли бавно отстъпваше, като не изпускаше Нют. — Изнасяйте се към медицинското! — Тя се обърна и хукна към коридора.

Стените наоколо трепереха, но тавана отгоре оставаше здрав. Тя успя да се концентрира в коридора напред. Погледът й засече Бърк, който тъкмо отваряше тежката врата към лабораторията и я затвори

след себе си. Рипли се втурна към вратата и задърпа дръжката отвън в мига, в който тя се залости от другата страна.

— Бърк! Отвори вратата! Отвори вратата, Бърк!

Нют задърпа Рипли за панталона и се скри зад нея, сочейки надолу по коридора.

— Виж!

Един пришълец, един огромен пришълец вървеше по коридора към тях. Треперейки, Рипли вдигна гранатомета, като се стараеше в една секунда да си припомни всичко, което Хикс я беше научил. Тя насочи цевта точно в средата на лъскавата, кокалеста гръд и натисна спусъка.

Нищо!

Приближаващото чудовище засъска зловещо. Външните му челюсти се отвориха и от тях по пода покапа слуз. „Спокойно, спокойно, съсредоточи се!“ каза си Рипли. Тя провери предпазителя. Беше махнат. Погледът й засече непокътнатия пълнител. Нют отчаяно се притискаше до крака й и започна да вие. Ръцете на Рипли трепереха така силно, че тя едва не изпусна оръжието.

Когато чудовището беше почти над главите им, тя си спомни, че първия снаряд се зареждаше ръчно. Тя го вкара в цевта и натисна бързо спусъка. Гранатометът изгърмя в лицето на отвратителното същество и го захвърли назад. Рипли се обърна и сви ръце да предпази лицето си от плисналата киселина. Но снарядът, които разби от упор пришълеца, беше толкова мощен, и го запрати с такава сила назад, че киселината изобщо не достигна до тях.

Макар и омекотен, откатът беше достатъчно силен, за да я накара да загуби равновесие и тя пристъпи назад към залостената врата. Зениците й за миг се осветиха от близката експлозия и Рипли замига отчаяно, стараейки се отново да фокусира погледа си. Тътенът кънтеше в ушите й.

В Командната зала, Хикс погледна нагоре миг преди чудовището да скочи отгоре му. Мощният пулсиращ снаряд запрати нападателя в едно горящо шкафче. С общи усилия, огнехвъргачките бяха успели да задействат противопожарните устройства и те вече заливаха стаята с потоци вода, която се просмукваше в ефрейтора и останалите щурмоваци. Централният компютър на колонията се намокри и напълно излезе от строя. Водата, за щастие, поне не се завираше около

краката им. Киселината беше прогорила достатъчно дупки по пода, през който потока се стичаше надолу. Пожарната сирена виеше като обезумяла и правеше връзката между бойците невъзможна, а дори и най-елементарната обща тактика — немислима.

Хъдзън крещеше с пълна сила и пронизителния му писък успя да надвика сирените.

— Давайте! Да се махаме!

— Медицинското! — извика му Хикс и замаха като луд, оттегляйки се към коридора. — Хайде!

Компютърният техник се обърна да го последва и плочите на пода изригнаха пред него. Крайници с дълги нокти го сграбчиха, силните пръсти се вкопчиха в глезените му и го повлякоха надолу. Зад него извиси огромното си тяло второ чудовище и само след миг Хъдзън изчезна, погълнат от живия под отдолу. Хикс тегли един откат към зеещата дупка, като се надяваше, че е убил и Хъдзън, заедно с похитителите му и после хукна да бяга. Васкес и Горман тичаха след него. Жената непрекъснато изписваше смъртоносен кръг около тях с гранатомета си и ги прикриваше.

Рипли се мъчеше да отвори вратата, когато Ют я задърпа, за да привлече вниманието й. Момиченцето посочи безмълвно кървящия, полумъртъв пришълец, който се надигаше. Потрепервайки при силния тътен и блясък от стрелбата, Рипли направи чудовището на решето. Цевта на гранатомета подскачаше към тавана. Ют стискаше уши пред оглушителния тътен. Чудовището вече не помръдваше.

— Стига! Спри да стреляш! — прозвуча глас зад гърба им. Хикс и останалите се появиха зад димната завеса. Лицата им бяха белязани от пепел, телата им — мокри до кости. Тя пристъпи встрани и посочи вратата.

— Блокирана е.

Нямаше нужда да обяснява как и защо. Хикс просто кимна и каза:

— Отдръпнете се!

Той извади от колана си една горелка, миниатюрно подобие на онази, с която Васкес беше заварила вратата на командната зала, и започна да прогаря ключалката.

В дъното на коридора се появиха чудовищни тела. Рипли се чудеше как успяват така ловко да усещат плячката си. По тях не се

виждаха нито уши, нито очи, нито нещо като ноздри. Какви бяха тези мощни, непознати, иноземни сетива? Един ден може би някой учен щеше да успее да направи дисекция на тези отвратителни същества и да намери отговора на въпросите й. Един ден, далече след смъртта й, защото тя нямаше желание да е наблизо, когато това изследване започне.

Васкес даде огнехвъргачката на Горман и свали гранатомета от рамото си. После извади от торбичката си няколко прилични на яйца топки и ги пъхна в установката на гранатомета.

Когато я видя, че зарежда гранатите, Горман се ококори.

— Ей, не можеш да ги използваш тук! — възкликна той и се дръпна назад.

— Да. Нарушавам член деветдесет и пет до деветдесет и осем от правилника за близък бой. Пусни рапорт. — Тя насочи цевта към напиращата орда. Огън! Гранатите полетяха и тя леко извърна глава.

Ударът зашемети Рипли и почти събори Васкес на пода. Рипли беше сигурна, че когато блясъкът на експлозията освети изцапаното лице на Васкес, тя се усмихваше. Хикс се разклати и яркосиния пламък на горелката му за миг заигра бясно нагоре. Ефрейторът стъпи здраво на краката си и отново се зае с рязането.

Не след дълго ключалката падна от вратата и изкънтя вътре в медицинското крило. Той прибра горелката, изправи се и изрита вратата. Капки разтопен метал се разхвърчаха наоколо, но това не пречеше на щурмоваците, които бяха успели да се спасят от плискащата киселина.

Той се обърна за миг колкото да извика на Васкес.

— Много ти благодаря! Вече нищо не чувам!

Тя го погледна с учудване, което беше толкова искрено и сърдечно, колкото и нежната й природа и сви длан около ухото си.

— Моля?

Те влязоха в опустошената лаборатория. Последна беше Васкес. Тя се обърна, плъзна тежката врата до половината и изстреля една след друга три гранати през тесния отвор. Миг преди да се взривят, тя затвори вратата до края и хукна навътре. Тройният взрив прокънтя като гигантски гонг и тежката метална врата се изви навътре.

Рипли вече беше стигнала до второто помещение и се мъчеше да отвори вратата. Този път тя изобщо не се изненада, че е залостена.

Започна да се справя с нея, докато Хикс заваряваше входа, от който току-що бяха влезли.

В главната лаборатория Бърк усети, че отстъпва в тъмнината. Този път изобщо нямаше да си губят времето да разискват предполагаемите му простъпки и да му задават учтиви въпроси. Щяха да го убият на място. Хикс и Горман можеше и да го пропуснат, но нищо нямаше да е в състояние да спре Хъдзън или онази луда жена Васкес.

Задъхан, той тръгна към вратата, която водеше към основния комплекс. Ако пришълците бяха изцяло заети с бившите му съратници, той може би щеше да има шанс да се измъкне, въпреки че всичко вървеше толкова зле. Може би щеше да успее да се шмугне невредим в колонията, далече от битката и на бегом да заобиколи до летателната площадка. Бишоп беше податлив на убеждаване и обяснения, какъвто трябваше да бъде всеки добър андроид. Вероятно щеше да успее да го убеди, че всички останали са мъртви. Ако успееше майсторски да изключи комуникатора му, другите нямаше да могат да се свържат с него и да го опровергаят. И тогава нямаше да им остане нищо друго, освен незабавно да отлетят. Ако нарежданията се дадяха на Бишоп достатъчно строго и никой не им се противопоставеше, андроидът щеше да се подчини.

Пръстите му вече почти докосваха дръжката на вратата, когато той се смрази и не мръдна повече. Дръжката се въртеше, сякаш от само себе си. Скован от страх, той се дръпна назад. Вратата бавно се отвори от другата страна. Никой оттатък не чу силния трясък на зловещото чудовище.

След погрома, който Васкес устрои по коридора, той остана чист, достатъчно дълго, за да може Хикс да завари вратата. Това им даде няколко минути спокойствие. Време, през което можеха само да си разменят окуражаващи погледи и нищо повече. Ефрейторът вече се отдръпваше от вратата и зареждаше гранатомета си за последната битка, когато нещо заблъска металната преграда отвън и тя се изкоруби по средата. При втория удар металът заскърца и вратата започна да се отделя от рамката си.

Нют настоятелно дърпаше Рипли за ръката, докато най-после жената й обърна внимание, като едва отдели поглед от вратата, която всеки момент щеше да поддаде.

— Ела, хайде! Насам! — Нют я дърпаше към стената отсреща.

— Няма да стане, Нют. Аз няма да мога да се провра през твоите тайни входове. Останалите са с брони и са по-едри от мен. Те изобщо няма да могат да се напъхат там.

— Не оттам — каза момиченцето нетърпеливо. — Има друг проход.

На стената зад бюрото се виждаше черния квадратен отвор на една въздушна шахта. Нют ловко свали предпазната решетка и отвори прохода. Тя се наведе навътре, но Рипли я издърпа обратно.

Детето погледна ядосано.

— Знам къде отивам.

— И за миг не съм се съмнявала, Нют. Само, че нека аз да тръгна първа, това е всичко.

— Преди винаги тръгвах първа.

— Да, но преди мен ме нямаше, а и всичките пришълци на Акерон не те преследваха.

Тя отиде до Горман и смени гранатомета си с неговата огнехвъргачка преди той да успее дори да протестира. После спря за миг, колкото да погали нежно Нют по косата, падна на колене и се пъхна в шахтата. Пред нея беше непознатата тъмнина. Сега тя беше за нея като стар, добър приятел.

Рипли погледна през рамо и каза:

— Извикай останалите и тръгвай след мен.

Нют кимна стегнато и изчезна. След секунди, тя отново се появи и се гмурна във въздухопровода след Рипли, която запълзя напред. Хикс, Горман и Васкес последваха детето. Те едва се провряха между броните и тежките гранатомети. Отворът беше тесен за тях, но щурмоваците успяха да се поберат в него. Васкес дръпна решетката след себе си.

Ако тунелът се стесняваше надолу или пък се разделяше на няколко по-малки тръбопровода, те щяха да попаднат в капан, но Рипли не се притесняваше. Тя имаше огромно доверие на Нют. В най-лошия случай, щяха да имат време да си кажат мило сбогом, преди да теглят жребий кой да им поднесе последния смъртен удар. Тя погледна назад и видя, че момиченцето е след нея.

Дори по-близо. Свикнала да се движи бързо по лабиринта от тръби, Нют почти се катереше по краката на Рипли.

— Хайде, — приканваше я тя непрекъснато — лази по-бързо.

— Правя каквото мога, но не съм създадена за това, Нют. Никой от нас не е, а и нямаме твоя опит. Сигурна ли си, че знаеш къде сме?

— Разбира се. — Гласът на момиченцето прозвуча с такова безразличие, сякаш Рипли беше попитала за най-очевидното нещо на света.

— И знаеш как се стига оттук до летателната площадка?

— Да. Карай нататък. Още малко и този тунел се слива в един по-голям. После завиваме наляво.

— По-голям ли? — Гласът на Хикс отекна в металните стени. — Детенце, когато се приберем вкъщи ще ти купя най-голямата кукла на света. Или каквото си избереш.

— Едно легло ще бъде напълно достатъчно, г-н Хикс.

И наистина, след няколко минути бързо пълзене, те попаднаха в главната вентилационна шахта на колонията, точно както беше казала Нют. Тръбопроводът беше достатъчно широк, за да могат да тичат приведени. Лактите и коленете на Рипли проскърцаха с облекчение и скоростта й се увеличи значително. Тя пак удряше главата си в ниския таван, но се чувстваше толкова добре, че се е изправила на два крака, че почти не усещаше периодичните удари.

Въпреки че се движеше по-бързо, Нют не изоставаше. Там, където възрастните трябваше да се навеждат, тя стоеше права и тичаше. Снаряжението тракаше и кънтеше в дълбокия тунел, но всички бяха единодушни, че сега бързината беше по-важна от тишината. Бяха наясно, че пришълците чуваха слабо и ги намираха по миризмата.

Те стигнаха до едно място, където се пресичаха два главни тръбопровода. Рипли забави ход и за всеки случай обгори и двата тунела с огнехвъргачката си.

— Накъде?

Нют дори не се замисли.

— Завий надясно.

Рипли се обърна и тръгна по десния тунел. Той беше по-тесен от главния, но все пак не чак колкото този, по който се измъкнаха от медицинското крило. Зад нея и Нют, Хикс, вървейки, настройваше микрофона си.

— Бишоп, тук Хикс. Чуваш ли ни? Чуваш ли, Бишоп? Край.

Първото му запитване бе удостоено с гробна тишина, но в края на краищата, неговата настоятелност бе дарена с изкривен от статичното напрежение, но познат глас.

— Да, чувам ви. Слабо, но ви чувам.

— И така е добре — отвърна Хикс. — Сигналът ще се изчисти, когато се приближим. На път сме, Бишоп. Пълзим по лабиринта от тръбопроводи на колонията. Затова връзката е толкова лоша. Как са нещата при тебе?

— И добре, и зле — отговори андроидът. — Вятърът много се засили, но совалката е на път. Току-що препотвърдих кацането и совалката се отдели от „Сулако“. Време на кацане според изчисленията — след шестнадесет минути. Няма да остана без работа, ако трябва да приземя дистанционно совалката при този вятър.

Електронен тътен изкриви края на изречението.

— Какво беше това? — Хикс взе да настройва микрофона си. — Повтори пак Бишоп. Това вятърът ли беше?

— Не, атмосферният реактор. Системата за аварийно охлаждане започва да се претоварва. Скоро ще гръмне, ефрейтор Хикс. Не спирайте за обяд.

Ефрейторът се усмихна в тъмнината. Не всички андроиди бяха програмирани с чувство за хумор, а и тези, които го имаха рядко се възползваха от него. Бишоп, обаче, беше друга работа.

— Не се притеснявай. На никой от нас не му е до ядене сега. Ще стигнем навреме. Стой там за връзка. Край.

Зает с разговора, той почти се блъсна в Нют, която беше спряла в тунела. Хикс погледна над детето и видя, че и Рипли е спряла отпред.

— Какво има? Какво става?

— Не съм сигурна. — Гласът й беше призрачен в тъмнината. — Мога да се закълна, че видях там…

В самия край на лъча от прожектора й, Хикс видя зловеща фигура, която се движеше. Като опитомен пор, пришълеца някак си бе успял да направи тялото си толкова плоско, че да се провре в тунела. Зад него се виждаха още движещи се фигури.

— Назад! Дръпнете се назад! — изкрещя Рипли.

Всички се втурнаха назад и се наблъскаха един върху друг в тясното пространство. Отзад се чу резкия звук на разкъсан метал и прокънтя в тунела. Решетката отлетя с трясък и в отвора се появи

чудовищен силует. Васкес хвана огнехвъргачката и окъпа в огън тунела зад тях. Всички бяха наясно, че това е временна победа. Те бяха в капан.

Васкес се наведе настрани и вдигна поглед нагоре.

— Тук има вертикална шахта. Гладка, без стълба. — Тонът й беше рязък и точен. — Прекалено хлъзгава е. Няма да може да се качим като по комин.

Хикс извади горелката, запали я и започна да прорязва отвор в стената на тръбопровода. Разтопеният метал се разхвърча по бронята му и тясното пространство се изпълни с огнени искри. Огнехвъргачката на Васкес отново лумна и запращя.

— Горивото свършва!

От другата страна пришълците идваха все по-близо, забавени от тесния тунел, през който трябваше да се провират.

Хикс беше изрязал три четвърти от отвора, когато горелката примигна и угасна. Псувайки, той се облегна на отсрещната стена и изрита кръглия прорез. Металът се огъна. Той ритна отново и прохода се откри. Без дори да погледне онова, което беше отзад, той грабна гранатомета, гмурна се в отвора и…

… попадна в един тесен сервизен тунел пълен с тръби и въздухопроводи. Нехаейки за още топлите краища на прорязаната дупка, той се протегна обратно, за да издърпа Нют на сигурно място, но Рипли се беше спряла да помогне на Горман. Хикс се поколеба при входа и видя как огнехвъргачката на Васкес замря. Тя я захвърли встрани и извади резервния си револвер.

Над главата й нещо се раздвижи и едно отвратително чудовище падна по вентилационната шахта. Докато пришълецът падаше, Васкес се извъртя и започна да стреля с автоматичния пистолет. Пришълецът се търколи към нея и от кокалестото му тяло изникнаха малки израстъци. Васкес врътна глава и за секунди избегна жилото. То се заби в металната стена на сантиметри от лицето й.

Плисналата киселина прояде бронята и прогори бедрото й. Тя леко изскимтя от болка.

Горман застина в тунела. Той погледна към Рипли и каза:

— Те са зад мен. Изнасяйте се.

Очите им се срещнаха за един кратък миг. Повече не можеха да си позволят. После тя се провря през отвора и хукна нагоре по

сервизния тунел, като влачеше Нют след себе си. Хикс ги последва с неохота. Вперил поглед назад към отвора, който бе пробил във вентилационната шахта, той се надяваше, съзнавайки колко смътна е надеждата му.

Горман запълзя към обездвижената Васкес. Когато стигна до нея, той видя дима, който излизаше от дупката в бронята й, усети отвратителната миризма на изгорена плът. Пръстите му се вкопчиха в ремъците на екипа й и той я задърпа към отвора.

Беше прекалено късно. Първият от пришълците, които идваха от другата страна вече бе стигнал до дупката, която Хикс бе пробил. Горман спря да дърпа и се наведе да погледне крака на Васкес. Там, където киселината бе прояла бронята, екипа и плътта й се виждаше бяла кост.

Очите й бяха ледени, когато го погледна. Гласът й — дрезгав шепот.

— Винаги си бил глупав, Горман.

Пръстите й стиснаха ръката му в предсмъртна хватка. Това беше ръкостискане, което само приятелите си разменяха. Горман отговори на жеста й, дотолкова доколкото му позволяваха силите. После й подаде две гранати и зареди други две за себе си. Пришълците се приближаваха към тях от двете страни на тунела. Той се усмихна и вдигна една от заредените гранати. Тя едва събра сили да повтори жеста му.

— Наздраве — прошепна той.

Не можа да разбере дали тя му се усмихва, защото бе затворил очите си, но имаше чувството, че е така. Нещо силно и непоклатимо го блъсна отзад. Той не се обърна да види какво е.

— Наздраве — промълви едва чуто лейтенанта и в предсмъртен тост, чукна гранатата си в тази на Васкес.

Докато Рипли, Нют и Хикс тичаха с всички сили надолу, тунелът зад тях светна като слънце. Те бяха далеч от отвора, който ефрейторът бе прорязал в стената, но ударната вълна от четворната експлозия беше толкова силна, че разклати цялото ниво. Нют успя да се задържи на краката си и хукна пред тях. На двамата не им оставаше нищо друго, освен да я последват.

— Насам, насам! — викаше тя възбудено. — Хайде почти стигнахме.

— Нют, чакай! — Рипли се опитваше да ускори крачка, за да настигне момиченцето. Сърцето биеше неистово в ушите й, дробовете й крещяха от болка при всяка крачка, стените наоколо се размазваха в очите й. Тя едва усещаше Хикс, който пуфтеше като парен двигател зад нея. Въпреки снаряжението си, той би могъл да я надмине, но дори не се опита. Напротив, изоставаше, за да я предпази от евентуална атака отзад.

Коридорът пред тях се разделяше на две. В края на тунела от ляво, крив вентилационен улей водеше нагоре по четиридесет и пет градуса наклон. В основата му стоеше Нют и ръкомахаше бясно.

— Тук! Трябва да се изкачим.

Рипли спря и огледа шахтата. Тялото й беше благодарно за тази почивка, независимо колко кратка бе тя. Шахтата бе много наклонена, но не беше дълга. В края й се виждаше бледа светлина. Отгоре вятърът свистеше, като в гърлото на бутилка. Малки метални скоби набраздяваха гладките стени на улея.

Тя погледна надолу, където шахтата пробиваше дупка в пода и се губеше в непознати, забулени в тъма дълбини. Нищо не се движеше там. Нищо не се катереше нагоре към тях. Те щяха да успеят.

Тя стъпи на първата скоба и тръгна нагоре. Нют я последва в мига, в който Хикс се появи по главния коридор зад тях.

Момиченцето се обърна и му махна с ръка.

— Ето тук, г-н Хикс. Не е толкова далече, колкото изглежда. Правила съм го хиляди пъ…

Ръждясала от капещата вода, износена от корозионните елементи в неопитомената атмосфера на Акерон, скобата поддаде под краката й. Тя се плъзна и с една ръка успя да се хване за друга скоба. Рипли обгърна опасно хлъзгавата повърхност на улея и се протегна да я хване. Като се навеждаше, тя изпусна фенерчето си и видя как то заподскача тракайки надолу по отвора, докато меката му светлина избледня и съвсем се изгуби.

Тя продължаваше да се напряга, докато не усети, че ръката й всеки момент ще излезе от рамото. Пръстите й се протягаха да хванат ръката на Нют, но колкото и напред да се навеждаше, тя оставаше все толкова далече.

— Рииплиии…

Ръката на Нют не издържа и тя се плъзна надолу по улея. Хикс се хвърли и полетя напред, напълно безразличен към удара, който неизбежно щеше да последва. Тялото му се просна на пода пред улея и пръстите му се вкопчиха в яката на огромното яке на Нют.

Детето се изплъзна от дрехата и изчезна като оловен отвес в тъмнината. Писъците отекнаха по улея.

Хикс захвърли празното яке и погледна Рипли. Очите им за миг се срещнаха. Тя отпусна ръката си и се плъзна надолу по шахтата след Нют. Докато се спускаше, тя разтвори крака, за да контролира доколкото е възможно падането си.

И шахтата, като коридора по-горе се разделяше на две, там където се свързваше с долното ниво. Фенерчето й просветна отдясно и тя наклони тежестта си, така че да се плъзне в тази посока.

— Нют. Нют!

Един далечен вик, жалостен и изкривен от дълбочината и многото метал, долетя до нея.

— Мамо, къде си?

Нют едва се чуваше. Дали се бе спуснала по другия улей?

Шахтата свършваше в един хоризонтален сервизен тунел, на пода на който лежеше фенерчето й невредимо, но от детето нямаше и следа. Когато се наведе да вземе фенерчето, писъкът отново достигна до нея, отразен от тесните стени.

— Маамооо…!

Рипли тръгна по тунела, където предполагаше, че е Нют. Светкавичното спускане по улея напълно обърка ориентацията й. Гласът на Нют се чу отново. Дали не беше по-слаб? Рипли не можеше да разбере. Тя се огледа наоколо. Паниката все повече я завладяваше. Фенерчето осветяваше само влага и мръсотия. Във всеки тунел наоколо й се привиждаха захилени мазни челюсти, всяка дупка й изглеждаше като зейнала иноземна уста. Изведнъж тя се сети, че все още разполага с микрофона си. Сети се и за нещо друго. Нещо, което ефрейторът й бе дал и което тя на свой ред бе дала на Нют.

— Хикс, ела тук долу. Трябва ми локатора на онази гривна, която ми даде. — Тя сви ръце около устните си и извика по сервизния тунел: — Нют! Не мърдай от мястото си! Идваме!

Момиченцето се намираше долу ниско, в едно помещение, подобно на пещера, където другото разклонение на улея я беше запратило. Помещението бе опасано с тръби и пластмасови въздухопроводи и беше пълно с вода до кръста й. Единствената светлина в него проникваше от една здрава решетка. „Може би и гласът на Рипли идва оттам“ помисли си Нют. Използвайки плетеницата от тръби за опора, тя започна да се катери.

Надолу по улея се спусна огромно тежко тяло. На Хикс нямаше да му хареса това определение, но Рипли почувства невероятно облекчение, когато го видя, колкото и сбръчкан да изглеждаше. Самото присъствие на друго човешко същество в този обитаван от духове тунел беше достатъчно да разсее страха й.

Той се приземи на крака, стиснал здраво гранатомета си в едната ръка и извади локатора от екипа си.

— Дадох гривната на тебе! — каза той обвиняващо, независимо, че вече включваше детектора.

— А аз пък я дадох на Нют. Реших, че на нея ще й трябва повече, отколкото на мен и се оказах права. Добре, че направих така, защото иначе никога нямаше да я намерим в този лабиринт. Ще ми триеш сол на главата после. Сега накъде?

Той погледна детектора, обърна се и тръгна надолу по тунела. Той ги заведе в една част на сервизния проход, където захранването не беше прекъснато и аварийните лампи все още осветяваха тавана и стените. Те изключиха прожекторите си. Отнякъде капеше вода. Погледът на ефрейтора беше прикован в детектора. Той зави надясно.

— Насам. Приближаваме се.

Локаторът ги заведе над една огромна решетка на пода и отдолу се чу глас:

— Рипли?

— Ние сме, Нют.

— Тук! Аз съм тук долу.

Рипли коленичи до решетката, хвана пречката в средата и задърпа. Решетката не се помръдна. Вместо да бъде просто прикрепена за пода, за да се сваля лесно, тя беше заварена. Надничайки през отворите, Рипли едва успя да види разплаканото личице на Нют. Тя се катереше нагоре. Малките й пръстчета се промушиха през гъстата решетка. Рипли ги стисна успокояващо и каза:

— Слез от тази тръба, миличка. Ще трябва да прережем решетката. Ще те извадим оттам само след минутка.

Докато Хикс включваше горелката си, детето послушно се отдръпна и се плъзна по тръбата. Рипли го загледа втренчено, срещна погледа му и тихо каза:

— Колко гориво имаме?

Тя си спомни как горивото на Васкес беше свършило в критичния момент.

Той извърна поглед.

— Достатъчно.

После се наведе и започна да прерязва първата метална пречка.

Отдолу Нют гледаше искрите, които падаха на посоки, докато Хикс прерязваше здравата сплав. В тунела беше студено, а тя отново стоеше във водата. Прехапа устни и се опита да спре напиращите сълзи.

Нют не видя лъскавото чудовище, което се изправи тихо от водата зад нея. И да го беше видяла, тя нямаше къде да избяга. Никой от въздухопроводите наоколо не беше безопасен, за да се шмугне в него. За момент пришълецът застана неподвижен над крехкото й телце. Щом се помръдна, тя усети присъствието му и се обърна светкавично. Едва успя да извика преди сянката да я обхване.

Рипли чу писъка и пляскането на вода долу и напълно обезумя. Решетката беше прорязана наполовина и двамата с Хикс започнаха да я блъскат и ритат, докато част от нея се изви надолу. Следващият ритник запрати парчето разкривен метал във водата.

Без изобщо да забелязва нажежените до червено краища на решетката, Рипли се провря през отвора, стиснала фенерчето в едната ръка. Лъчът му освети тръбите и въздухопроводите долу.

— Нют! Нют!

Гладката повърхност на тъмната вода отрази светлината. След като бе погълнала парчето счупена решетка, водата бе равна и неподвижна. От момиченцето нямаше и следа. Единствено Каси беше знак, че то изобщо е било там. Докато Рипли се взираше безпомощно в тъмнината, куклата потъна в мазната, черна вода.

Хикс с усилие я издърпа от отвора. Тя се бореше бясно да се освободи от здравата му прегръдка.

— Не, неее!

С цялата сила на едрото си тяло той я повлече назад.

— Няма я вече — каза напрегнато. — Нищо не можем да направим. Нито ти, нито аз, нито който и да било друг.

С периферното си зрение той видя нещо да се движи в дъното на коридора, който ги бе отвел до решетката. Дали не го лъжеха очите? И най-малкото недоглеждане можеше да се окаже фатално на Акерон.

Рипли бързо изпадаше в истерия. Тя пищеше, викаше, мяташе обезумяла крака и ръце. Наложи му се да я вдигне на ръце, за да я спре. Всяко гмуркане в тъмната вода отдолу беше кратък път към самоубийството.

— Не! Не! Тя е жива! Ние трябва да…

— Добре! — изръмжа Хикс. — Жива е! Вярвам ти! Но сега трябва да се махаме и то веднага. Така няма да успееш да я спасиш. — Той кимна към дупката на пода. — Тя няма да те чака там долу, но те… Виж там — посочи Хикс и тя спря да оказва съпротива. В дъното на тунела имаше асансьор.

— След като аварийното захранване в това крило работи, може би и той ще тръгне. Да се махаме оттук! Когато се измъкнем, ще обмислим нещата на спокойствие, без тези чудовища да ни застрашават.

Той едва я довлече до асансьора и я блъсна вътре.

Движението, което бе зърнал в дъното на тунела не беше зрителна измама. Огромният силует на приближаващия пришълец засенчи коридора. Ударът на Хикс направо раздроби пластмасовото покритие на бутона „нагоре“ Двойните врати на асансьора започнаха да се затварят.

Уви, не достатъчно бързо. Чудовището изстреля огромната си ръка между тях. Докато двамата гледаха вцепенени, парализирани от ужас, фотоклетките забръмчаха и вратите започнаха да се отварят. Машината не правеше разлика между човек и пришълец.

Лигавото чудовище се спусна към тях и Хикс го разстреля от упор с гранатомета. Беше прекалено близо. По затварящите се врати се разля киселина и плисна по гърдите му, докато той се опитваше да предпази Рипли с бронята си. Асансьорът скърцайки тръгна нагоре, разклатен от слабото аварийно захранване.

Хикс задърпа ремъците на бронята си. Силната киселина бързо прояждаше здравата повърхност. Отчаяните му усилия изкараха Рипли

от вцепенението. Тя се вкопчи в ремъците, мъчейки се всячески да му помогне. Киселината достигна до плътта му и той зави от болка, обелвайки бойната си броня, като насекомо, което хвърля старата си кожа. Димящите плоскости паднаха на пода и безжалостната киселина започна да прояжда метала под краката им. Парлив дим изпълни тясното пространство и залютя в очите и дробовете им.

Сякаш беше изминала цяла вечност, когато асансьорът спря. Киселината проникна през пода и започна да разяжда кабелите и помощните колела.

Вратите се отвориха и двамата се измъкнаха навън. Този път Рипли трябваше да подкрепя Хикс. От гърдите му все още се виеше дим и той се беше свил наполовина в агонията си.

— Хайде! Хайде! Ще успееш! Знам, че си жилаво момче.

Тя пое дълбоко въздух, закашля се и отново задиша тежко. Хикс се опита да й се усмихне, задавен от изпаренията, стиснал зъби от болка.

След мръсотията в тунелите и вонящите въздухопроводи, отвратителния въздух на Акерон им се стори като фин парфюм.

— Почти стигнахме.

Недалеч от тях изящният аеродинамичен корпус на втората совалка нестабилно се спускаше към летателната площадка като мрачен ангел, борейки се с мощните завихряния над повърхността. Те виждаха Бишоп, застанал с гръб към тях под закрилата на предавателната кула, зает с преносимия терминал, който трябваше да приземи совалката. Тя кацна твърдо, плъзна се встрани и спря в средата на летателната площадка. Като се изключи изкривената подпора, совалката остана невредима след твърдото кацане.

Рипли извика. Андроидът се обърна и ги видя да излизат от входа на сградата зад него. Той остави внимателно терминала и изтича да им помогне. Силната му ръка подхвана Хикс и го преведе по пътя към совалката. Докато тичаха, Рипли извика на андроида. Гласът й едва се чуваше сред силния вихър.

— Колко време имаме?

— Колкото искаш! — Бишоп изглеждаше доволен. И имаше защо. — Цели двадесет и шест минути!

— Няма да излитаме! — каза тя, докато се качваха по товарната рампа към топлата, сигурна совалка.

Бишоп зяпна.

— Какво? Защо?

Тя го огледа внимателно, търсейки в лицето му намек за предателство, но то си оставаше все така дружелюбно и смирено. В края на краищата въпросът му беше напълно обясним при тези обстоятелства. Рипли се успокои.

— Ще ти кажа след малко. Дай да се погрижим за Хикс и да затворим совалката и ще ти обясня.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Над разпадащия се атмосферен реактор трещяха светкавици. От аварийните клапани свистеше пара. Дълги езици възпламенен газ изригваха на стотици метри в небето, докато вътрешните компенсатори безрезултатно се бореха да предотвратят температурното претоварване и непоносимото налягане. Реакцията вече беше извън всякакъв контрол.

Бишоп се стараеше да придвижи совалката към горната летателна площадка, без да я приближава към станцията. Вървейки към платформата, те минаха покрай останките от бронетранспортьора. Разбитият му, неподвижен скелет вече не пушеше. Рипли се загледа в него. Той беше зловещ паметник на човешката самонадеяност и прекомерната вяра в способностите на съвременните технологии да се справят с всякакви обстоятелства. Скоро той щеше да се превърне в прах, заедно с цялата колония.

Малко под средата на огромния конус на атмосферния реактор стърчеше тясна летателна площадка, брулена от вятъра. Тя беше построена да приема товарни планери и малки летателни апарати, а не такива големи кораби като совалката. Бишоп някак си успя да извърши маневрата и я приземи близо до станцията. Платформата изскърца под тежестта на совалката. Една подпорна греда застрашително се изкриви, но издържа.

Рипли спря да навива метален скоч около обемистото съоръжение, което занимаваше мислите и ръцете й през последните няколко минути. Тя захвърли полупразната ролка и огледа произведението си. Хич не беше хубаво и вероятно нарушаваше поне двадесет отделни правилника за безопасност при бойна обстановка, но тя не даваше и пет пари за това. Не беше тръгнала на парад, а и нямаше кой да й каже колко е опасно и колко е забранено, невъзможно, подсъдно. Докато Бишоп приближаваше совалката към станцията, Рипли внимателно залепи гранатомета на Хикс за огнехвъргачката. Резултатът представляваше масивен неудобен хибрид с огромна и

разнообразна бойна сила. Може би щеше да е достатъчен да я върне на кораба жива и здрава, ако обаче можеше да го вдигне.

Тя отново отиде в оръжейната на совалката и започна да тъпче в една чанта всичко онова, което можеше да убива пришълци: гранати, заредени пълнители с пулсиращи снаряди, шрапнелни пачки и още, и още…

След като програмира совалката да излети при първите признаци на нестабилност на платформата, Бишоп тръгна към пилотската кабина да се погрижи за раните на Хикс. Ефрейторът лежеше проснат на няколко седалки. Съдържанието на една аптечка беше разхвърляно около него. Той и Рипли с общи усилия бяха успели да спрат кървенето. С подходящо лечение тялото му щеше да оздравее. Прогорената плът вече бе започнала да се възстановява, но за да се смекчи болката до поносима степен, трябваше да му бият няколко инжекции. Лекарствата поуспокоиха страданията, но замъглиха зрението и забавиха реакциите му. Единствената подкрепа, която можеше да окаже на Рипли при изпълнението на безумния й план, бе моралната.

Бишоп се опита да възрази.

— Рипли, идеята ти не е много добра. Разбирам как се чувстваш, но…

— Разбираш ли? — отвърна му тя рязко, без да го погледне.

— В интерес на истината, да. Това е част от програмата ми. Не е разумно да се жертва един живот заради друг.

— Тя е жива! — Рипли намери празен джоб по себе си и го напълни с гранати. — Те са я занесли долу, точно както направиха с останалите и ти го знаеш.

— Да, това е съвсем логично за тях. Признавам, че няма никакви очевидни причини да изменят на схемата, която са следвали досега. Но не е там работата. Въпросът е, че дори тя да е там, малко вероятно е да успееш да я откриеш, да я спасиш и невредими да се върнете тук навреме. След седемнадесет минути това място ще се превърне в облак прах, голям колкото Небраска.

Тя изобщо не му обръщаше внимание. Пръстите й се движеха светкавично, докато затваряше претъпканата чанта.

— Хикс, не го пускай да отлети.

Той й смигна отпаднал. Лицето му беше изпънато от болка. Лекарствата бяха разводнили очите му.

— Никъде не мърдаме. — Той кимна към хибрида в краката й. — Ще можеш ли да го носиш?

Тя вдигна оръжието.

— Толкова дълго, колкото е необходимо.

Тя взе чантата, преметна странното оръдие през рамо и тръгна към вратата. После натисна бутона и зачака търпеливо люка да се отвори. През входа нахлуха вятърът и тътенът на разпадащия се атмосферен реактор. Тя излезе на рампата и хвърли последен поглед назад.

— Доскоро, Хикс!

Той се опита да се надигне, но не успя и само се обърна на една страна. С едната си ръка притискаше парче марля към лицето си.

— Дуейн. Казвам се Дуейн.

Тя се върна и стисна ръката му.

— Елън.

Това му беше напълно достатъчно. Той кимна и се облегна доволен назад. Гласът му беше бледа сянка на онова, което Рипли бе чувала досега.

— Не се бави, Елън.

Тя преглътна смутено и излезе, без да хвърли поглед назад. Вратата се затвори след нея.

Ако не беше тежкото й снаряжение, вятърът щеше да я издуха от платформата. Срещу совалката стояха вратите на голям товарен асансьор. Бутоните веднага реагираха на допира й. Тук захранването беше достатъчно. Дори повече от достатъчно.

Асансьорът беше празен. Тя влезе и натисна бутона за трето ниво. Дъното. „Седмият кръг“ помисли си тя, докато асансьорът слизаше надолу.

Беше бавен, направен да вози масивни и чувствителни товари и не си даваше зор. Тя стоеше, опряла гръб на стената и гледаше как ивиците светлина я подминават. Асансьорът слизаше надолу към дълбините на станцията и топлината ставаше все по-непоносима. Навсякъде свистеше пара. Рипли с усилие дишаше.

Бавното слизане й даде малко време да свали якето си и да сложи направо върху фланелката си бойната броня, която бе извадила от

хранилището на совалката. Пот се стичаше по челото и врата й. Тя за последен път провери снаряжението си. Патрондаш, пълен с гранати прилепваше плътно към предната част на бронята й. Тя запали огнехвъргачката. Провери пълнителя в гранатомета и не пропусна да зареди първия снаряд. Пръстите й нервно опипаха предните джобове на панталона й, които бяха издути от сигналните ракети в тях. Докато зареждаше една граната, тя се плъзна между пръстите й, падна и заподскача безобидно по пода. Рипли я взе разтреперана и я пъхна обратно в джоба си. Беше й съвсем ясно, че въпреки подробните инструкции на Хикс, тя все пак не знаеше нищо за гранатите, сигналните ракети и друго подобно снаряжение.

И все пак, най-сериозният проблем се състоеше в това, че за първи път откакто бяха кацнали на Акерон тя беше сама. Напълно, абсолютно сама. Не й остана много време да мисли за това, защото двигателите на асансьора вече забавяха своя ход.

Кабината докосна пода и леко подскочи. Предпазната решетка, която затваряше асансьора се дръпна. Когато вратите се отвориха, Рипли вдигна странната двойна цев на гранатомета и огнехвъргачката.

Пред нея се простираше празен коридор. Бледи червеникави лъчи, които искряха зад плътния метал допълваха аварийното осветление. От счупените тръби съскаше пара. Искри хвърчаха от претоварените и повредени електрически вериги. Куплунгите пращяха от високото напрежение и апаратурата се тресеше и стенеше. Някъде в далечината огромно механично бутало тракаше равномерно.

Погледът й пробяга наляво, после надясно. Пръстите й бяха побелели от стискане, но тя продължаваше здраво да държи двойното оръжие. Тя нямаше инфрачервен екран, който да изясни картината пред нея, но дори и да имаше силната топлина бързо щеше да го направи неизползваем. Тя излезе в коридора и попадна в декор, измислен от Пиранези и изпълнен от Данте.

Неоспоримите доказателства за присъствието на пришълците я поразиха още след първия завой. Лепкавият, смолист материал покриваше въздухопроводи и тръби, разстилаше се гладко чак до коридорите отгоре и сливаше машини и съоръжения в едно общо цяло. Локаторът на Хикс беше залепен със скоч върху огнехвъргачката и Рипли поглеждаше към него всеки път, когато успееше да се пребори

със страха си. Той все още работеше, все още засичаше единствената си цел.

Над коридора прокънтя нечий глас и това я накара да подскочи. Гласът беше спокоен, делови и изкуствен.

— Внимание. Авария. Целият персонал трябва да се евакуира незабавно. Разполагате с четиринадесет минути да се отдалечите на безопасно разстояние.

Локаторът продължаваше да засича. Обхватът и посоката бяха ясно изписани на светодиодния му дисплей.

Вървейки, тя примигваше, за да разкара потта от очите си. Навсякъде около нея свистеше пара и й пречеше да вижда. Мигащи аварийни светлини осветяваха коридора отпред.

Нещо се движи! Тя се обърна бързо и огнехвъргачката избълва напалм и овъгли несъществуващ пришълец. Не, няма нищо. Дали ще забележат огнения език на оръжието? Сега нямаше време за предположения. Тя тръгна отново, като се стараеше да не трепери, и се концентрира в дисплея на локатора.

Влизаше в последното ниво.

Пред нея бяха вътрешните зали. В стените наоколо се виждаха скелети — телата на нещастните колонисти, донесени тук, за да послужат като безпомощни гостоприемници за ембрионите на пришълците. Обвити в смолиста течност, те лъщяха като насекоми, вкаменени в кехлибар. Сигналът на локатора се усили и я отведе наляво. Тя се наведе — и премина през ниска арка.

При всеки завой тя обгаряше пода под краката си. Без тези белези тя можеше лесно да се изгуби в лабиринта. Един от коридорите беше толкова тесен, че й се наложи да се извърти, за да премине по него. Погледът й премина през десетки измъчени лица, застинали в предсмъртна агония.

Нещо я сграбчи. Краката й се подкосиха, дъхът й секна, тя дори не успя да извика. Но ръката беше човешка. Беше част от едно приковано в смолата тяло, над което светлееше лице. Познато лице. Картър Бърк.

— Рипли. — Стонът му беше нечовешки. — Помогни ми. Усещам го как мърда вътре в мен…

Тя го гледаше вцепенена, ужасена, потресена. Дори той не заслужаваше такава смърт.

— Вземи.

Пръстите му се свиха конвулсивно около гранатата, която тя му подаде. Рипли зареди и побърза да се отдалечи. Изкуственият глас прокънтя отново. В тона му сега се усещаше механична настоятелност.

— Разполагате с единадесет минути да се отдалечите на безопасно разстояние.

Според локатора, тя почти бе достигнала целта. Зад нея гранатата изгърмя и сътресението я накара да загуби равновесие. Като в отговор, от дълбините на самата станция се разнесе мощен взрив. Зави сирена. Цялата инсталация потрепери. Локаторът я отведе зад един ъгъл. Тялото й се стегна в очакване. Дисплеят беше на нула.

Детекторът на Нют лежеше раздробен на пода. Предавателят му мрачно светеше зелено. Рипли се олюля и подпря гърба си на стената.

Всичко свърши. Това бе краят.

Очите на Нют трепнаха и се отвориха. Детето за първи път видя къде се намира. Тя беше прикована от смолата на нещо като колона над струпаните овални форми — яйцата на пришълците. Веднага ги позна. Преди да бъдат убити или донесени тук, отчаяни, последните заселници бяха успели да се сдобият с няколко от тях за изследване.

Но онези бяха празни, с отворени върхове. Тези тук стояха запечатани.

Незнайно как, но яйцето, което беше най-близо до нея, усети раздвижването на тялото й. То потрепна и започна да се разтваря като чудовищно цвете. Нещо мокро и кожесто се раздвижи отвътре. Вцепенена от ужас, Нют гледаше как паякообразните крайници се появяват един по един над отвора на яйцето. Тя знаеше какво щеше да стане след това и реагира по единствения възможен начин, единственият начин, който нещастната й душа познаваше — тя изпищя.

Рипли чу писъка, обърна се по посока на звука и хукна да бяга.

Нют гледаше като хипнотизирана паразита, който се измъкваше от яйцето. Стигнал върха, изродът спря за миг, набра сила, огледа се и се обърна към Нют. Той тъкмо скачаше, когато Рипли връхлетя в залата и натисна спусъка на гранатомета. Снарядът разкъса мазното чудовище на парчета.

Искрите осветиха огромния силует на един зрял пришълец, който стоеше наблизо. Той се извъртя и връхлетя върху натрапника.

Два тежки снаряда полетяха и го отблъснаха назад. Рипли пристъпи напред и стреля ожесточено, отново и отново. Пришълецът падна по гръб и тя го довърши с огнехвъргачката.

Той още гореше, когато Рипли се втурна към Нют. Смолата, която впримчваше момиченцето още не се беше стегнала и тя успя да я разхлаби. Детето изпълзя навън.

— Хайде. — Рипли се обърна с гръб и застана на колене. — Качвай се.

Нют се покатери по тялото й и обви ръце около врата й.

— Бях сигурна, че ще дойдеш — каза тя тихо.

— С цената на всичко. Хайде да се махаме оттук. Искам да се държиш здраво, Нют. Наистина здраво. Аз няма да мога да те държа, защото ще трябва да използвам оръжието.

Тя не видя кимването, но го усети на гърба си.

— Ясно. Не се притеснявай. Няма да се изпусна.

Рипли усети движение, но не му обърна внимание, преди да обгори яйцата с огнехвъргачката. После обърна огнената струя към напиращите пришълци. Единият от тях, жива факла в мрака, почти я достигна. Два снаряда и той се разкъса на парчета.

Залата се изпълни с пронизителен, оглушаващ писък, който се извиси над трясъка на разпадащата се апаратура, заглуши воя на аварийните сирени и крясъците на атакуващите пришълци.

Тя щеше веднага да го види, ако беше гледала нагоре, вместо напред, когато влезе в залата с яйцата. И по-добре, че не го бе видяла, защото, въпреки решителността си, сигурно щеше да загуби кураж. Гигантски силует в ръждивата мъгла, царицата-майка гледаше застрашително над яйценосната си утроба, като огромен, лъскав, иноземен Буда. Озъбеният й череп беше олицетворение на ужаса. Шест крайника — два крака и четири зловещи ръце — стърчаха гротескно от разплутото туловище. Претъпкано с яйца, то представляваше огромен, цилиндричен мях, който висеше над плетеницата от тръби и въздухопроводи, обвит в ципеста мембрана, сякаш безкраен низ черва беше навит по апаратурата.

Рипли осъзна, че само преди миг бе минала точно под този мях.

Вътре в утробата безброй яйца пълзяха сред слуз и пяна към пулсиращата яйценосна тръба, като по гнусна, органична поточна линия. В края й те излизаха хлъзгави и мазни и дребните търтеи ги

понасяха към местата им. Тези миниатюрни подобия на иноземните воини-пазители се тътреха напред-назад и обслужваха и яйцата, и царицата-майка. Отдадени на целенасочената си работа, те изобщо не обръщаха внимание на човека, който ги гледаше и продължаваха монотонно да пренасят току-що снесените яйца на сигурно място.

Рипли се опитваше да си спомни какво точно бе направила Васкес, когато зареди установката и повтори движенията й. Зареди и стреля четири пъти. Гранатите се забиха дълбоко в крехкия мях и се взривиха, разкъсвайки го на парцали. Яйца и тонове зловонна, слузеста течност се разляха по пода. Царицата-майка подивя и запищя зловещо като шизофреничен локомотив. Рипли пусна огнехвъргачката и методично обгори всичко наоколо, докато се измъкваше. Яйцата се сбръчкаха в горящия ад и тъмните силуети на воините и търтеите изчезнаха в дивата суматоха.

Царицата-майка се извиси над тази касапница, борейки се с пламъците. Два пришълеца се надигнаха към Рипли. Гранатометът издрънча на празно. Тя извади пълнителя, постави нов и наведе цевта. Нападателите й изчезнаха в смъртоносната канонада.

Тичайки към асансьора, тя обгаряше всичко наоколо, независимо дали се движи или не, възпламенявайки апаратурата и инструментариума, заедно с прииждащите пришълци. Потта и парата почти я заслепяваха, но огнените следи, които бе оставила по пътя си блестяха ярко като скъпоценности сред това опустошение. Сирените виеха около нея и станцията се тресеше в адски конвулсии.

Тя едва не подмина един огнен знак. Щом го видя, закова на място и се върна назад. Тичаше като на сън. Дробовете й вече не се напрягаха. Тялото й бе така стегнато, че тя имаше усещането, че лети над металния под.

Зад нея, царицата-майка се откачи от разкъсаната утроба и я захвърли от тялото си. Тя се изправи на краката си, огромни като колони на храм, и тръгна напред, повличайки машини, пашкули, търтеи и всичко след себе си.

С огнехвъргачката Рипли прочистваше коридора пред себе си. Тя бълваше огнени езици и стреляше по страничните коридори, преди да ги пресече, за да не бъде хваната от засада. Когато стигнаха до товарния асансьор резервоарът на огнехвъргачката беше празен.

Асансьорът, с който бе дошла, беше срутен от падащите развалини. Тя натисна бутона на съседния и беше възнаградена с равномерното бръмчене на здравия му мотор. Втората метална кабина заслиза бавно към дъното. Разярен писък я накара да се обърне. В далечината, лъскавият силует на царицата-майка се мъчеше да си пробие път през тръбите и въздухопроводите. Скелетът й раздираше тавана.

Рипли провери гранатомета си. Пълнителят беше празен, а тя нямаше повече запаси. Беше стреляла на посоки докато спасяваше Нют. Тя захвърли ненужното двойно оръжие, доволна, че ще се отърве от тежестта му.

Асансьорът слизаше прекалено бавно. До него, в една ниша на стената, имаше сервизна стълба и Рипли тръгна нагоре по нея. Нют беше лека като перце на гърба й.

Тя тъкмо се пъхна в отвора към следващото ниво, когато силна черна ръка връхлетя като бутало след нея. Нокти, остри като бръсначи, се забиха в металния под на сантиметри от крака й.

А сега накъде? Вече не изпитваше страх, нямаше време за паника. Имаше толкова много неща, върху които да се съсредоточи, беше прекалено заета, за да се уплаши.

Ето — открита вита стълба, която води към горните нива на станцията. То се тресеше заедно с грандиозната инсталация, която се разкъсваше на парчета отдолу. Зад нея, пода се огъваше под напора на невероятна сила. Царицата-майка се мяташе бясно в металните стени. Нокти и челюсти пробиваха дебелите метални плоскости.

— Разполагате с две минути да се отдалечите на безопасно разстояние. — Мрачният глас на станцията информираше несъществуващия персонал.

Рипли падна и удари коляното си в металните стъпала. Болката я накара да спре. Затаила дъх, тя чу, че двигателите на асансьора заработиха и погледна надолу през открития скелет на сградата. Асансьорът се качваше. Претоварените въжета стенеха в отворената шахта.

Тя продължи безумния си бяг нагоре по стълбата. Катереше се толкова бързо, че чак свят й се зави. Можеше да има само една-единствена причина асансьорът отново да тръгне нагоре.

Те най-после стигнаха до изхода, който водеше към летателната площадка. С Нют на гърба си, Рипли блъсна вратата и излезе навън сред вятър и дим.

Совалката беше отлетяла.

— Бишоп! — Вятърът отнесе вика й. — Бишоп!

Нют се разплака на рамото й.

Воят на претоварения асансьор, който бавно се качваше към тях, я накара да се обърне. Тя се отдалечи от вратата, докато гърба й опря в тесния парапет, който опасваше летателната площадка. До земята имаше цели десет етажа. Обшивката на атмосферния реактор беше гладка като стъкло. Не можеха нито да се качат нагоре, нито да слязат надолу. Дори нямаше въздухопровод, в който да се гмурнат.

Платформата се разтресе от експлозия в недрата на станцията. Металният парапет се разклати и едва не я събори. Стоманената кула на един охладител наблизо проскърца и се пречупи, като увехнала секвоя. Експлозиите вече се нижеха една след друга. Резервните осигурителни системи не успяваха да удържат верижната реакция. Асансьорът спря. Предпазната решетка започна да се разтваря.

Рипли прошепна на Нют:

— Затвори очи, миличка.

Детето кимна безмълвно, съзнавайки, че Рипли щеше да преметне крак през парапета и те щяха да се разбият заедно на твърдата земя, бързо и безболезнено.

Тя почти беше протегнала крак към празното пространство, когато се появи совалката. Тя беше почти над главите им. Ускорителите й боботеха, но тя не ги беше чула заради вятъра. Товарната платформа на кораба беше спусната и се протягаше към тях като божия ръка. Рипли не знаеше как Бишоп успява да задържи стабилно совалката в този вихър, пък и не я интересуваше. Зад нея гласът на станцията едва се чуваше. И за него, както и за инсталацията, на която служеше, времето бе свършило.

— Разполагате с тридесет секунди…

Тя скочи на товарната платформа и я изчака да се прибере в товарния пристан на совалката. Миг по-късно невероятна експлозия разцепи станцията на две. Образувалият се вихър повлече совалката. Спуснатите й подпори раздраха платформи, стени и тръбопроводи.

Металът се вряза в метал. Оплелите се структури всеки момент можеше да повлекат совалката надолу.

Вътре в трюма, Рипли се хвърли в една седалка, прегърна Нют и пристегна предпазните колани.

Нагоре по коридора се виждаше командната, където Бишоп отчаяно се бореше с бутоните.

Докато се издигаха, в малкия кораб прокънтя метален трясък. Хидравличните амортизатори се откъснаха от корпуса. Рипли закопча здраво коланите и обви ръце около Нют.

— Дай газ, Бишоп!

Ниският корпус на станцията за миг се превърна в огромно огнено кълбо. Земята изригна и пръст, и метал експлодираха в облак прах.

Совалката летеше стремглаво нагоре. Двигателите й се ускоряваха бясно и силното натоварване залепи Нют и Рипли за седалката. Този път излизането в орбита съвсем не беше плавно. Бишоп беше отворил до последно клапите на реактивния двигател. Совалката дръзко си пробиваше път през нажежената атмосфера. Гърбът на Рипли протестираше под силното налягане, но мислено тя насърчаваше Бишоп да увеличи скоростта още и още.

Когато напуснаха синкавата атмосфера и навлязоха в черното междузвездно пространство, облаците отдолу се възпламениха. Огромно кълбо нажежен до бяло газ в тропосферата. Ударната вълна на термоядрената експлозия разтърси совалката, но тя остана невредима и продължи стремглавия си полет.

Вътре в металния болид, Рипли и Нют седяха и гледаха през илюминатора как ослепителният блясък се разнася зад тях. Нют се отпусна на рамото на Рипли и тихо заплака. Рипли я залюля и погали косата й.

— Няма нищо, миличко. Успяхме. Всичко свърши.

Пред тях масивният тромав корпус на „Сулако“ стоеше в геостационарна орбита и чакаше завръщането на своите, оцелели чада. Под командването на Бишоп совалката се извисяваше докато накрая се скачи с пристана на „Сулако“ и навлезе в товарния отсек. Външните шлюзове се затвориха. Автоматичните предупредителни светлини угаснаха, сирената замлъкна. Клапаните се отвориха и освободиха

двигателите от излишната топлина. Огромният трюм започна да се пълни с въздух.

В совалката Рипли бе коленичила до упоения Хикс и погледна въпросително Бишоп, който стоеше наблизо.

— Бих му още една инжекция против болката. Той продължаваше да твърди, че не се нуждае от нея, но и не я отказа. Страшно нещо е болката, а още по-страшна е онази вътрешна необходимост у някои хора да се правят, че тя не съществува. Понякога се радвам, че съм андроид.

— Трябва да го занесем в медицинското крило на „Сулако“ — каза тя и се изправи. — Хвани го за ръцете, а аз — за краката.

Бишоп се усмихна.

— Засега му е удобно тук. По-добре ще е да го разклатим колкото е възможно по-малко. Ти си уморена, дори аз съм уморен. Нека да вземем носилка. По-лесно ще е.

Рипли се поколеба, погледна към Хикс и каза:

— Прав си, наистина.

Тя взе Нют и тръгна пред андроида към товарната рампа. Само след няколко минути щяха да докарат самодвижещата се носилка за Хикс. Бишоп отново заговори:

— Съжалявам за ужаса, който си изпитала, когато си излязла от станцията и си видяла, че совалката я няма, но площадката стана страшно нестабилна и се опасявах, че ако не излетим, няма да мога да удържа кораба. Беше по-лесно и по-сигурно да кръжа ниско наоколо. Близо до повърхността вятърът не е така силен. Бях насочил един от мониторите към входа, за да мога да ви видя щом излезете.

— Де да знаех това тогава.

— Напълно те разбирам, но единственото, което можех да направя, е да се надявам, че работите няма съвсем да се объркат и че ще успея да ви кача на борда. Тъй като нямаше човек, който да ме ръководи, наложи се да действам според програмата си.

Те вече приближаваха товарната рампа. Рипли спря за миг, сложи ръка на рамото му и погледна в изкуствените му очи.

— Справи се отлично, Бишоп.

— Ами… Благодаря ти, аз…

Той спря по средата на изречението. Вниманието му бе привлечено от нещо, което бе мярнал с ъгълчето на окото си. Какво

пък толкова!? Капка безвредна течност бе паднала на пода точно пред обувката му. Сигурно се беше кондензирала по корпуса на совалката.

Капката засъска и започна да прояжда металната рампа. Киселина!

Нещо остро и лъскаво изригна от гърдите му и оплиска Рипли с млечна андроидна течност. Огромното жило на царицата-майка прониза тялото му. Бишоп започна да се мята, издавайки неразбираеми компютърни звуци и сграбчи острия издатък, който го вдигна полека нагоре.

Царицата-майка се бе скрила в един от подпорните механизми за кацане. Атмосферните шлюзове на отсека, излети заедно с останалата обшивка на совалката вероятно се бяха изкривили или направо откъснали от корпуса. Огромното й туловище се сливаше с апаратурата и те изобщо не я бяха забелязали.

Хванала Бишоп в чудовищните си ръце, тя го разкъса и захвърли двете парчета встрани.

Предупредителните светлини се отразяваха в черните й лъскави крайници. Тя бавно заслиза към пристана. Там, където Рипли бе обгорила тялото й, все още се виеше пушек. От дребните рани, които бързо зарастваха капеше киселина. Шесторните й крака се разгънаха в нечовешки чупки.

Излизайки от вцепенението, Рипли спусна Нют до пристана, без да откъсва поглед от слизащото чудовище.

— Бягай!

Нют светкавично се шмугна между апаратурата и опаковъчните касетки, натрупани наблизо. Пришълецът слезе на пристана и се обърна към движещото се тяло. Рипли отстъпи назад и замаха с ръце, като викаше, правеше физиономии, подскачаше нагоре-надолу — изобщо вършеше всичко, което й дойдеше на ум, за да привлече вниманието на пришълеца и да го накара да откъсне поглед от детето.

Примамката й се оказа ефикасна. Гигантът се обърна невероятно бързо за нещо толкова огромно и се хвърли към Рипли. Тя хукна към вътрешния склад, чиято врата заемаше цялата стена в дъното на товарния трюм. Масивни стъпала трещяха по пристана зад нея.

Тя се добра до вратата и натисна бутона за затваряне. Прегрaдният шлюз забръмча и се подчини на командата. Движеше се много по-бързо от вратите във вече несъществуващата станция. Силен

метален трясък отекна в складовото помещение. Пришълецът се беше ударил в здравата стена, за щастие късно.

Рипли нямаше време да преценява дали вратата ще издържи или не. Тя бързо тръгна между обемистите транспортни машини, търсейки нещо определено.

Отвън, вниманието на царицата-майка бе привлечено от някакво движение. На пода на товарния пристан, под тежка метална решетка се простираше лабиринт от открити сервизни канали, които приличаха на притоците на голяма река. Каналите бяха точно толкова широки, колкото да поберат Нют. Тя се беше спуснала през един сервизен отвор и бе запълзяла към другия край на товарния пристан бързо като невестулка.

Пришълецът проследи движението. Здрави нокти се вкопчиха в металната решетка и изтръгнаха една от секциите й точно зад вцепененото от страх момиченце. Нют пълзеше отчаяно, мъчейки се да увеличи дистанцията. Още една секция изчезна точно над петите й. Следващата щеше да бъде фатална.

Пришълецът отново се бе протегнал над решетката, когато тежката врата на склада заскърца зад него. В рамката й стоеше масивен изкуствен силует.

Прикрита зад два тона закалена стомана, Рипли изведе тежкия свръхтоварач навън. Крайниците й бяха облечени в специалните ръкавици, които предаваха движението от брониранатa кабина. Облякла товарача като невиждана броня, Рипли уверено тръгна към царицата-майка. Тежките стъпала на машината трещяха по пристана. По лицето на Рипли нямаше дори нотка на страх. Единственото, което се четеше по него бе настървението на майка, решена да спаси детето си.

— Остави я, гадно чудовище!

Царицата-майка нададе нечовешки писък и се хвърли към приближаващата машина.

Рипли замахна. Движението не беше естествено за свръхтоварача, но прецизната машина реагира отлично. Масивна хидравлична ръка удари главата на пришълеца и го отхвърли назад към стената. Царицата-майка реагира на секундата и се изправи, но срещна длан, която наистина тежеше цял тон. Ударът я повали над тежката товарна апаратура, струпана в единия край на пристана.

— Ставай! — закрещя Рипли с безумна, разкривена усмивка. — Ставай!

Мятайки яростно опашка, царицата-майка за трети път се хвърли към товарача. Четири биомеханични ръце замахнаха към двете на товарача. Огромното жило се мъчеше да пронижe страните и основата на машината и рикошираше в твърдия метал. Рипли отблъскваше ударите и самата тя удряше, размахвайки стоманените зъбци пред разяреното чудовище. Тя връщаше товарача назад, после отново нападаше, въртеше се и непрекъснато държеше силните механични ръце между нея и пришълеца. Двубоят се местеше по пристана и събаряше всичко по пътя си — опаковъчни касети, преносима апаратура, съоръжения… Товарният пристан кънтеше от адските звуци на смъртоносната битка, която водеха двата дракона.

Приклещвайки двете мощни механични длани около чифт иноземни ръце, Рипли сви пръсти в чувствителните ръкавици и премаза здравите кости на пришълеца. Царицата-майка се сгърчи от това зловещо посегателство. Мощните нокти на останалите й ръце едва не пробиха брониранатa кабина. Те можеха да разкъсат дребната човешка фигура на парчета.

Рипли вдигна ръце и царицата-майка увисна във въздуха. Двигателят на товарача заръмжа от огромната тежест. Задните крака на пришълеца заблъскаха машината и брониранатa кабина, която предпазваше Рипли се пропука. Главата на пришълеца се наведе напред и външните му челюсти започнаха да се разтварят. Рипли неумолимо стискаше ръкавиците, които задвижваха свръхтоварача.

Мощната вътрешна челюст връхлетя към нея. Тя се наведе и челюстта удари тапицираната облегалка. Навсякъде се разплиска лигава слуз. Жълтата киселина се пенеше по хидравличните ръце и пълзеше към кабината. Царицата-майка разкъса херметизираните маркучи и пурпурната течност плисна във всички посоки. Кръвта на машината се смеси с кръвта на пришълеца.

Загубил хидравличната си сила, товарачът грохна и се преобърна. Царицата-майка се спусна върху него и избягвайки падащите стоманени ръце, затърси начин да проникне в брониранатa кабина. Рипли натисна някакво копче на командното табло и горелката на товарача оживя и изригна силен син пламък право в лицето на пришълеца. Той закрещя и се дръпна назад, повличайки машината след

себе си. Светът се преобърна за Рипли, но здравите предпазни колани я притискаха плътно към седалката.

Машината, чудовището и човекът се претърколиха в квадратната шахта на товарния пристан. Товарачът падна върху пришълеца, премаза част от тялото му и го закова под огромната си тежест. От разкъсаното тяло рукна киселина.

Зениците на Рипли се разшириха. Тя ожесточено блъскаше бутоните на товарача. Бликналата киселина се разля по вратите на шлюзовата камера и задимя, проникваики в твърдата сплав. Зад външния шлюз се шириле космическото пространство.

По здравата врата се появиха първите дупчици. Рипли отчаяно се бореше да разкопчае предпазния си колан. „Сулако“ се разхерметизира и ненаситния вакуум засмука въздуха в него. Рипли се измъкна от товарача. Вихърът, който пронизваше тялото й, все повече се усилваше. Прескачайки локва димяща киселина, тя се вкопчи в първата пречка на вградената в стената стълба. Ръката й се протегна и натисна бутона на вътрешния осигурителен шлюз. Тежките врати започнаха бавно да се затварят, като стоманени челюсти над главата й.

Тя се катереше бясно. Под нея малките дупчици се разширяваха, към тях се присъединяваха нови и нови. Киселината действаше неумолимо. Съпротивлението на изтичащия въздух ставаше все по-голямо и забавяше изкачването й.

Нют беше преминала лабиринта от канали под пода и се бе скрила в гора от газови бутилки. Когато товарачът, Рипли и пришълеца паднаха в шлюзовата камера, тя се бе измъкнала, за да вижда по-добре.

Сега вакуумът отдолу я повлече и я понесе по гладката повърхност на пристана. Тя риташе и пищеше, но нищо не можеше да я спре. Бишоп, или по-скоро горната му половина, я видя, че се носи по пода. С едната ръка той сграбчи една метална подпора, а с другата, благодарение на отличната координация на компютърния си мозък, успя да хване момиченцето за колана. Тя увисна в здравата му хватка и силният вихър я превърна в Нют-флагче, което се развяваше по пристана.

Главата на Рипли се появи над шлюзовата камера. Докато се опитваше да преметне десния си крак отгоре и да се измъкне, нещо се допря до левия й глезен и се вкопчи в него. Силното дърпане отдолу едва не измъкна ръцете й от рамената. Тя отчаяно хвана с две ръце

последната пречка на стълбата. Беше само на крачка от пристана. Вътрешните шлюзови врати продължаваха да се затварят. Ако не се измъкнеше веднага или пък не скочеше обратно долу, само след няколко минути щеше да свърши разполовена като Бишоп.

Отдолу, проядените от киселината врати простенаха. Част от вътрешната арматура поддаде и товарачът и пришълеца пропаднаха с няколко сантиметра. Рипли усети, че ръцете й се изплъзват под тежестта на онова, което я теглеше надолу, но обувката й се изхлузи първа. Кракът й беше свободен.

Събирайки последни сили, тя се довлече до пристана, миг преди вътрешният шлюз да се затвори. Зад нея царицата-майка нададе яростен писък и употреби цялата си невероятна сила, за да избута тежкия товарач.

Тя се бе измъкнала наполовина, когато проядените от киселина врати се разпаднаха и парчета метал, пръски киселина, царицата-майка и товарачът излетяха в безвъздушното пространство. Рипли стана и се довлече до най-близкия илюминатор. Ако царицата-майка бе успяла някак си да се задържи в шлюзовата камера, и най-малките й усилия щяха да са достатъчни да изстрелят Рипли в откритията космос.

Но, не! Без да спира да крещи, хванала се здраво за товарача, царицата-майка отлиташе бавно към негостоприемния свят, от който бе долетяла.

Рипли видя как туловището й се превърна в далечно петно, а после в едва забележима точка, която бездната погълна.

Въздухът в товарния пристан се завъртя във вихър и замря. Въздушните генератори започнаха да възстановяват изгубената атмосфера.

Бишоп все още стискаше Нют в едната си ръка. От разкъсаното му тяло стърчаха изкуствени органи и искрящи проводници. Клепачите му потрепераха. Главата му от време на време подскачаше и се удряше в пода. Вътрешните му регулатори бяха успели да спрат изтичането на изкуствена кръв и се опитваха да противодействат на огромната рана. В ъгълчето на окото му бяла капка блестеше като сълза.

Той успя да изпише на лицето си мрачна усмивка, когато видя Рипли, която вървеше към тях.

— Добре се справяш за човек. — За миг постави под контрол клепачите си и й намигна.

Рипли се наведе към Нют. Момиченцето изглеждаше объркано.

— Мамо… Мамо?

— Да, миличка, тук съм.

Тя вдигна детето на ръце и го стисна силно в обятията си. Двете тръгнаха към жилищния отсек на „Сулако“.

Системите на големия кораб бръмчаха успокоително около тях. Тя отиде в медицинското крило, взе носилка и се върна на пристана. Бишоп я увери, че може да почака и тя леко натовари заспалия Хикс и забута носилката към болничното отделение. Лицето му беше спокойно и доволно. Той беше пропуснал всичко, отдаден на приятните изживявания, които инжекциите на Бишоп му бяха осигурили.

А самият андроид лежеше на пода, с ръце, скръстени пред гърдите си. Очите му бяха затворени. Тя не можа да разбере дали спи или е мъртъв. По-умни глави от нейната щяха да определят състоянието му на Земята.

В съня, лицето на Хикс бе загубило упоритостта и самоувереността, присъщи на войниците от флота. Той изглеждаше като обикновен мъж, но по-хубав от останалите и много по-уморен. И все пак не беше обикновен. Ако не бе той, всички щяха да са мъртви. Само „Сулако“ щеше да живее — празен съд, чакащ завръщането на хора, които никога нямаше да дойдат.

Помисли да го събуди, но се отказа. След малко, когато вече щеше да бъде сигурна, че жизнените му функции се стабилизират и обгорената му рана зараства, тя щеше да го положи в една от празните анабиозни капсули.

Тя се обърна да огледа помещението. Трябваше да подготви три капсули. Ако Бишоп изобщо беше жив, той нямаше да има нужда от анабиоза. На андроида, капсулата щеше да му е тясна и ограничаваща.

Нют я погледна. Тя бе стиснала двата й пръста и вървеше редом с нея по коридора.

— Ще спим ли сега?

— Да, Нют.

— А може ли да сънуваме?

Рипли погледна към светлото лице и се усмихна.

— Да, миличка, мисля, че и двете ще можем.

Издание:
Автор: Алън Дийн Фостър
Заглавие: Пришълци
Преводач: Ирена Алексиева
Година на превод: 1992
Език, от който е преведено: английски
Издание: първо
Издател: Издателска къща „Плеяда 7“
Град на издателя: София
Година на издаване: 1992
Тип: роман (не е указано)
Националност: американска (не е указано)
Печатница: Печатница „Полипринт“ — Враца
Художник: Димитър Стоянов
ISBN: 954-526-004-1
Адрес в Библиоман: https://biblioman.chitanka.info/books/16101

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.